

РЕЙМЪНД ЧАНДЛЪР
ПЪЛНА КОЛЕКЦИЯ РАЗКАЗИ
ТОМ 2

chitanka.info

ПЕРЛИТЕ СЪЗДАВАТ ГЛАВОБОЛИЯ

1

Вярно е, онази сутрин не върших нищо, а само си седях пред празния лист на машината и си мислех как трябва да напиша писмо. Вярно е също, че по принцип сутрин нямам кой знае каква работа. Но това съвсем не означава, че съм длъжен да хукна да търся перлената огърлица на старата госпожа Пенръдок. В крайна сметка не съм полицаи.

Цялата работа е там, че ми се обади Елен Макинтош, а това вече е друго нещо.

— Как си, скъпи? — попита тя. — Зает ли си?

— И да, и не — рекох. — По-скоро не. Добре съм. Какво си ми намислила?

— Имам чувството, че не ме обичаш, Уолтър. Да не говорим, че е редно да се захванеш с някаква работа. Имаш прекалено много пари. Някой е откраднал перлите на госпожа Пенръдок и искам да ги намериш.

— Сигурно си мислите, че сте набрали номера на полицията — казах студено. — Това обаче е жилището на Уолтър Гейдж. Господин Гейдж е на телефона.

— Ами тогава предайте на господин Гейдж от името на госпожица Елен Макинтош, че ако до половин час не се яви тук, ще получи малка препоръчана пратка, съдържаща годежен пръстен с диамант.

— А нима имам голяма полза от тази работа — рекох. — Онази дърта сврака ще живее поне още петдесет години.

Тя обаче беше вече затворила, затова си сложих шапката, слязох и потеглих с пакарда. Беше прекрасно априлско утро, ако такива неща изобщо ви вълнуват. Госпожа Пенръдок живееше на широка, но тиха улица в Карънделит Парк. Сигурно поне от половин век къщата с нищо не бе променила вида си, а и фактът, че Елен Макинтош можеше да живее там още толкова време, определено не ме караше да подскачам от радост. Освен ако старата госпожа Пенръдок не умреше и

повече нямаше да се нуждае от услугите на медицинска сестра. Господин Пенръдок беше починал преди няколко години без завещание, но затова пък бе оставил на жена си огромна финансова каша и списък с пенсионери, дълг като ръката на провидението.

Натиснах звънеца и след доста чакане вратата ми отвори дребна дъртуша с престилка на камериерка и с измъчено кокче сива косица на темето. Изглежда ме така, сякаш никога преди не ме е виждала и най-малко искаше да ме вижда сега.

— Госпожица Елен Макинтош, ако обичате. Кажете й, че я търси господин Уолтър Гейдж.

Тя изсумтя, обърна се, без да каже дума, и двамата потънахме в древните дълбини на къщата, докато стигнахме остъклена веранда с плетена мебел и мирис на египетска гробница. Бабишкерът изсумтя отново и излезе.

Само след миг вратата се отвори повторно и на прага застана Елен Макинтош. Може би не харесвате високи момичета с медноруси коси и кожа като на онази първа праскова, която продавачът прибира за себе си. Ако е така, мога само да ви съжалявам.

— Скъпи, ти все пак дойде — извика тя. — Колко мило, Уолтър. Ела да седнем и всичко ще ти разкажа.

Седнахме.

— Откраднаха перлената огърлица на госпожа Пенръдок, Уолтър.

— Това ми го каза и по телефона. Не съм изкуфял склеротик.

— Ако позволиш една професионална догадка — каза тя, — мисля дори, че си загубил ума си. И то завинаги. Става дума за наниз от четирийсет и девет подобрани розови перли, които господин Пенръдок подарил на госпожа Пенръдок за златната им сватба. Напоследък обаче тя почти не ги слага, освен може би на Коледа или когато покани много стари приятели на вечеря и се чувства достатъчно добре, за да седи. И всяка година в Деня на благодарността дава вечеря за всички пенсионери, приятели и бивши служители, които господин Пенръдок й остави в наследство... та ги носеше и тогава.

— Нещо пообърка граматическите времена, но общата идея е ясна — казах. — Карай нататък.

— С една дума, Уолтър — продължи Елен, като ме изгледа, както на някого би се сторило, закачливо, — откраднаха перлите. Да, знам,

казвам ти го за трети път, но в цялата работа има нещо загадъчно. Тя ги държеше в кожен калъф в стара каса, която обикновено е отключена, но дори и да я заключат, всеки по-силен мъж би могъл да я отвори с голи ръце. Днес сутринта трябваше да взема от касата някакъв документ и надникнах при перлите, колкото да им кажа здрасти...

— Надявам се, че предаността ти към госпожа Пенръдок не се крепи на надеждата, че може да ти остави огърлицата — казах сурово. — Перлите са хубаво нещо за стари дами и дебели блондинки, но за една висока, стройна като топола...

— О, стига си дрънкар, скъпи — прекъсна ме Елен. — Можеш да си сигурен, че не съм чакала тези перли, защото те бяха фалшиви.

С мъка преглътнах и се облещих насреща ѝ.

— Е — продумах най-после, като се ухилих цинично, — все бях чувал, че старият Пенръдок измъквал от време на време по някое кривогледо зайче от цилиндъра, но с това, че е подарил фалшиви перли на собствената си съпруга за златната им сватба, определено ми скри шайбата.

— Стига си се правил на глупак, Уолтър! Тогава те си бяха съвсем истински. Работата е там, че госпожа Пенръдок ги продаде и поръча да ѝ направят дубликат. Неин стар приятел, господин Лансинг Галъмор, собственик на едноименната бижутерия, изпълни поръчката ѝ особено дискретно, защото тя, естествено, не искаше никой да разбере. Ето защо не сме викали и полиция. Ти ще ѝ ги намериш, нали, Уолтър?

— Как? И защо изобщо ги е продала?

— Защото господин Пенръдок умря внезапно, без да осигури хорицата, които издържаше. А после дойде голямата криза и всички пари се стопиха. Останаха само колкото да се поддържа домакинството и да се плаща на слугите — до един служили толкова дълго на госпожата, че тя би предпочела по-скоро да умре от глад, отколкото да ги уволни.

— Това е друго нещо — казах. — Свалям ѝ шапка. Но как, за бога, да ги намеря, и изобщо има ли смисъл, щом са били фалшиви?

— Перлите, имитациите имам предвид, струват две хиляди долара и са специално изработени в Чехия, за което са били необходими няколко месеца. При сегашната обстановка там обаче

изобщо не е сигурно, че може да се направи втора подобна имитация, и госпожата се ужасява при мисълта как някой може да открие фалшификата или пък самият крадец да започне да я изнудва, ако разбере за измамата. Защото, скъпи, аз знам кой ги е откраднал.

— Ъ? — изплъзна се от устата ми звук, който много рядко използвам, понеже не смятам, че трябва да присъства в речника на един джентълмен.

— Шофьорът, който работи тук от няколко месеца, Уолтър — един огромен грубиян, Хенри Ейчълбъргър. Онзи ден напусна внезапно, без никаква причина. А никой никога не напуска госпожа Пенръдок. Последният ѝ шофьор беше много възрастен и умря. Хенри Ейчълбъргър напусна, без да каже дума, и аз съм сигурна, че той е откраднал перлите. Той дори се опита да ме целуне веднъж.

— А, така значи? — обадох се с коренно променен тон. — Опитал се е да те целуне! Къде е тази камара месо, скъпа? Имаш ли изобщо представа? Дълбоко се съмнявам, че ме чака зад ъгъла, та да му разбия носа.

Елен сведе дългите си копринени ресници, а направи ли така, коленете ми омекват като козуначено тесто.

— Не е избягал. Сигурно е знаел, че перлите са фалшиви, че е в безопасност и спокойно може да си изнудва госпожа Пенръдок. Обадох се в агенцията, която ни го бе изпратила, и се оказа, че отново се е върнал при тях и се е зачислил като безработен, но отказаха да ми дадат адреса му. Противоречало на правилника им.

— А не може ли друг да е взел перлите? Например крадец.

— Не може. Слугите са извън подозрение, а всяка нощ къщата се заключва почти херметически. Пък и няма следи от взлом. Освен това Хенри Ейчълбъргър знаеше къде стоят перлите, защото веднъж ме видя да ги прибирам — госпожа Пенръдок беше поканила двама скъпи приятели на вечеря по случай годишнината от смъртта на съпруга ѝ и тогава носи огърлицата за последен път.

— Сигурно е бил щур купон — рекох. — Добре, ще отида в агенцията и ще ги накарам да ми дадат адреса му. Къде е тя?

— Казва се „Ейда Туми Доместик Емплоймънт Ейджънси“ и се намира на Втора източна — много неприятен квартал.

— Струва ми се, че моето присъствие ще се окаже по-неприятно за Хенри Ейчълбъргър — отсякох. — Та значи, казваш, че се е опитал

да те целуне, а?

— Перлите, Уолтър — нежно напомни Елен, — сега са по-важни. Искрено се надявам все още да не е забелязал, че са фалшиви, и да не ги е хвърлил в океана.

— Ако ги е хвърлил, ще го накарам да се гмурка — процедих зловещо.

— Той е висок един и деветдесет, огромен и много силен, Уолтър — свенливо отбеляза Елен. — Но не е красив колкото теб, разбира се.

— Точно моят ръст — рекох. — Срещата ще ми достави удоволствие. Довиждане, скъпа.

Тя ме хвана за ръкава.

— И още нещо, Уолтър. Нямам нищо против да го понатупаш, защото е мъжествено, но внимавай да не се наложи да идва полиция. И ти си доста едър и силен, бил си централен нападател в колежа, но имаш една малка слабост. Ще ми обещаеш ли да не пиеш?

— Този Ейчълбъргър — отвърнах — е единственият стимулант, от който имам нужда.

2

„Ейда Туми Доместик Емплоймънт Ейджънси“ на Източна втора улица напълно отговаряше на името и адреса си. Миризмата във фоайето, където ми се наложи да почакам, далеч не беше от приятните. Агенцията се ръководеше от жена на средна възраст със закоравяла физиономия, която ми каза, че Хенри Ейчълбъргър се бил регистрирал при тях на работа като шофьор и тя можела да уреди той да ми се обади или пък да се срещнем в самата агенция и да поговорим. Поставих върху бюрото ѝ десетдоларова банкнота и наблегнах на факта, че това е жест на добра воля, а не евентуалната комисиона, полагаща се на агенцията, и тя склони да ми даде адреса му. Хенри живееше някъде на запад по булевард „Санта Моника“, близо до онази част на града, която навремето се казваше Шърман.

Веднага подкарах натам от страх Хенри Ейчълбъргър да не се обади в агенцията и оттам да му кажат, че съм тръгнал да го видя. Адресът се оказа долнопробен хотел, удобно разположен на междуградския път и дялящ общ вход с китайска пералня. Хотелът беше на втория етаж. Тук-там стълбите бяха покрити с полуразложена гумирана пътека, хаотично прикрепена с остатъци от потъмнели пиринчени скоби. Някъде към средата на стълбището мирисът от пералнята постепенно отслабваше и отстъпваше на уханията на керосин, угарки, спарен въздух и мазни книжни кесии. Върху дървена поставка до стълбището беше оставена книга за посетителите. Последният регистрирал се бе извършил обряда преди три седмици с молив и силно разкривен почерк, което ме наведе на мисълта, че управата на хотела не е от най-стриктните.

До книгата имаше звънец и надпис:

УПРАВИТЕЛ

Позвъних и зачаках. Скоро някъде в дъното се отвори врата и насреща ми се затътриха стъпки, които за никъде не бързаха. Появи се мъж с оръфани кожени чехли и панталон с трудноопределим цвят, горните две копчета на който бяха оставени разкопчани, за да има

повечко простор за огромното шкембе. Мъжът носеше и черни тиранти, набиващи се на очи тъмни петна под мишниците, че и другаде, а лицето му определено се нуждаеше от сапун и бръснач.

— Пълно е, мой човек — рече той и се ухили.

— Не търся стая — отвърнах, — а Ейчълбъргър, за когото съм информиран, че живее тук, но който, както забелязах, не се е регистрирал в книгата ви, а това, както със сигурност знаете, е нарушение на закона.

— Хитрец си ти — отново се ухили дебелият. — Надолу по коридора, двеста и осемнайсета.

И посочи с палец, чийто цвят и големина не се отличаваха особено от изгорял печен картоф.

— Бъди така любезен да ме заведеш — казах.

— Ти си бил голям началник бе — отвърна онзи и разтресе шкембе. Очичките му изчезнаха между гънките жълтеникава лой. — Добре, мой човек. Върви след мен.

Потънахме в мрачните дълбини на коридора и след малко спряхме пред дървена врата в дъното. Мъжът стовари дебелия си юмрук върху вратата. Нищо не се случи.

— Няма го — рече.

— Бъди така любезен да ми отключиш — казах. — Искам да вляза и да изчакам Ейчълбъргър.

— Ще влезеш кога цъфнат налъмите — заядливо отвърна дебелият. — Ти за какъв се мислиш бе, скапаняк?

Това ме ядоса. Мъжът беше едър, около метър и осемдесет висок, но преливащ от спомени за бира. Огледах тъмния коридор. Навсякъде цареше пълна тишина.

Стоварих едно кроше в корема на дебелака. Той рухна на пода, оригна се и дясното му коляно силно се сблъска с ченето. Закашля се и от очите му рухнаха сълзи.

— Не е честно, приятел — изскимтя той. — С двайсет години си по-млад от мен.

— Отключвай вратата — изръмжах. — Нямам никакво време да споря с теб.

— Доларче — каза управителят, като си бършеше очите с ризата. — За два съм ням като гроб.

Извадих два долара от джоба си и му помогнах да се изправи. Той сгъна банкнотите и измъкна най-елементарен шперц, какъвто можех да си купя за пет цента.

— Господи, как удряш! — изстена. — Къде си се на учил? Едрите мъже обикновено са пихтии.

Той отключи вратата.

— Ако по-късно чуеш шум, не му обръщай внимание — казах. — За всички евентуални щети щедро ще ти бъде платено.

Той кимна, а аз влязох в стаята. Управителят заключи вратата след мен и стъпките му заглъхнаха. Настъпи тишина.

Стаята беше малка, мизерна и оскъдно обзаведена. Имаше кафяв скрин с огледалце над него, обикновен дървен стол, още един люлеещ се, единично легло с емайлирани табли и многократно кърпен юрган. По завесите на прозореца изобилстваха следи от убити мухи, а зелените щори бяха без долната си летвичка. В ъгъла имаше умивалник, до който висяха два тънки като хартия пешкира. Естествено, нямаше нито баня, нито гардероб. Парче плат на тъмни фигури, висящо от един рафт, изпълняваше ролята на последния. Зад гореупоменатата дрипа открих сив костюм най-голям размер, който щеше да ми бъде съвсем по мярка, ако носех конфекция. На пода се търкаляха чифт черни обувки, най-малко четирийсет и пети номер. Видях и евтин платнен куфар, който претърсих, понеже не беше заключен.

Претършувах и бюрото и с учудване установих, че вътре всичко е чисто, прилично и подредено, но и нямаше кой знае какво. Най-малкото перли. Прерових и останалите възможни и невъзможни скривалища из стаята, но не открих нищо интересно.

Седнах отстрани на леглото, запалих цигара и зачаках. Вече ми беше ясно, че Хенри Ейчълбъргър или беше невероятен бунак, или напълно невинен. Стаята и откритата следа, която бе оставил след себе си, не говореха за човек, чието основно занятие е кражбата на перлени огърлици.

Бях изпусил четири цигари — повече, отколкото обикновено изпушвам за цял ден, когато чух приближаващи се стъпки. Бяха бързи и леки, но в никакъв случай не и крадливи. В ключалката се превъртя ключ и някой безгрижно отвори вратата. В стаята влезе мъж и се вторачи в мен.

Аз съм над метър и осемдесет висок и тежа стотина кило. Онзи срещу мен беше висок, но като че ли по-лек. Носеше син шевиотен костюм от тези, които обикновено наричат „спретнати“, тъй като нищо по-добро не би могло да се измисли. Имаше гъста и четинеста руса коса, врат на пруски ефрейтор от комиксите, много широки рамене и огромни здрави ръчища. Лицето му носеше белезите от много бой. Стори ми се, че зеленикавите му очички блестят насреща ми със зловна насмешливост. Веднага разбрах, че с тоя шега не бива, но не се уплаших. Можех да меря с него и височина, и сила, а за интелекта изобщо не се съмнявах, че го превъзхождам.

Спокойно станах от леглото и рекох:

— Търся някой си Ейчълбъргър.

— Как влезе тук, приятел?

Гласът му беше весел, малко грубичък, но далеч не неприятен за ухото.

— Обясненията могат да почакаат — отвърнах сковано. — Търся Ейчълбъргър. Ти ли си?

— Я, какъв смелчага! Веселяк. Чакай да си разкопчая колана, та да се посмея на воля.

Той пристъпи няколко крачки напред и аз направих същия брой крачки към него.

— Казвам се Уолтър Гейдж — рекох. — Ти ли си Ейчълбъргър?

— Дай пет цента — отвърна той — и ще ти кажа.

Направих се, че не го чувам.

— Годеник съм на госпожица Елен Макинтош — осведомих го хладно. — Разбрах, че си се опитал да я целунеш.

Той направи още една крачка към мен и аз — още една към него.

— Защо „опитал“? — попита подигравателно.

Рязко замахнах с дясната си ръка и стоварих юмрук върху брадичката му. Крошето ми се стори яко и хубаво, но онзи почти не помръдна. Ръгнах му още две леви по врата и забих второ дясно отстрани на сплескания му нос. Той изсумтя и ме удари в слънчевия сплит. Превих се надве, сграбчих стаята с ръце и я завъртях. Хубавичко я засилих, закръжах и си фраснах тила в пода. Това временно наруши равновесието ми и докато разсъждавах как да си го възвърна, мокър пешкир ме зашляпа по лицето и аз отворих очи. Физиономията на

Хенри Ейчълбъргър беше точно до моята и в погледа му се четеше известна загриженост.

— Абе, приятел — дочух гласа му, — стомахът ти е слаб като китайски чай.

— Коняк! — изграчих. — Какво... Какво стана?

— Спъна се в дупчица на килима. Наистина ли трябва да пийнеш нещо?

— Коняк! — изграчих отново и затворих очи.

— Дано не ти се отвори глътка — дочух гласа му.

Отвори се и се затвори врата. Лежах неподвижно и се опитвах да не повърна. Времето се влачеше бавно в дълъг сив воал. После вратата на стаята се отвори и затвори още веднъж, а след миг притиснаха нещо твърдо до устните ми. Зинах и алкохолът се изля в гърлото ми. Закашлях се, но огнената течност препусна из вените ми и мигновено ме оправи. Седнах.

— Благодаря ти, Хенри — рекох. — Може ли да ти викам Хенри?

— За това не се плащат данъци, приятел.

Изправих се и заставах пред него. Той любопитно ме съзерцаваше.

— На пръв поглед ти няма нищо — отбеляза. — Защо не ме предупреди, че си болен?

— Върви по дяволите, Ейчълбъргър! — изругах и го фраснах с всички сили по ченето.

Той тръсна глава и в погледа му се появи раздразнение. Нанесох му още три удара по лицето, докато той продължаваше да тръска глава.

— Ама ти май искаш на сериозно! — изрева той, сграбчи леглото и го запрати по мен.

Ловко избягнах ъгъла на леглото, но поради рязката маневра отново изгубих равновесие и забих главата си в перваза на прозореца. Мокрият пешкир пак ме зашляпа по лицето. Отворих очи.

— Слушай, младок, водят ти се вече два неуспешни опита. Май е време да се откажеш, а?

— Коняк — изграчих.

— Ще пиеш уиски.

Притисна чаша до устните ми и аз жадно засмуках. После мъчително се изправих.

За моя изненада леглото не бе мърдало от мястото си. Строполих се на него, а Хенри Ейчълбъргър седна до мен и ме потупа по рамото.

— С теб ще се разберем — каза. — Никога не съм целувал момичето ти, макар да не твърдя, че не ми се е искало. Това ли е всичко, което те мъчи?

Той си сипа половин водна чаша от уискито — беше излизал да купи. Преглътна замислено.

— Не. Има още нещо — отвърнах.

— Давай, но без да размахваш юмруци. Обещавах ли?

Обещах му с известна неохота.

— Защо напусна службата при госпожа Пенръдок? — попитах.

Той ме изгледа изпод рошавите руси вежди. После погледна и бутилката, която държеше.

— Как мислиш, хубав ли съм? — попита.

— Как да ти кажа, Хенри...

— Не го усуквай! — изръмжа.

— Не, Хенри. Определено не бих те нарекъл красавец, но несъмнено си мъжествен.

Той наля още половин водна чаша уиски и ми го подаде.

— Твой ред е — рече.

Гаврътнах го, без много да съзнавам какво правя, и се задавих. Когато спрях да кашлям, Хенри пие чашата от ръката ми и пак я напълни. Унило изпи своя дял. Бутилката вече бе полупразна.

— Представи си, че хлътнеш по маце, красиво като ангел. И имаш мутра като моята. Човек като мен, селянин, който с много спортни постижения си е пробил път в кравешки колеж и е оставил хубостта и образованието си върху таблото с резултатите. Човек, който се е бил с всичко, освен с кит и локомотив, и яко е пердашил, но и на него не са прощава ли. И тогава попадам на служба, където гледам тази хубавица непрекъснато и по цял ден, обаче знам, че нищо няма да излезе. Ти как щеше да постъпиш, приятел? Аз просто напуснах.

— Хенри, искам да ти стисна ръката — рекох.

Той вяло ми я подаде.

— Така че си подадох оставката — продължи Хенри. — Какво друго ми оставаше? — Вдигна бутилката срещу светлината и се вторачи в нея. — Направи голяма грешка, като ме накара да купя това. Отвори ли ми се глътка, спиране няма. Имаш ли повечко мангизи?

— Разбира се — отвърнах. — Щом искаш уиски, имаш уиски, Хенри. Аз пък имам един хубав апартамент на Франклин Авеню в Холивуд и макар че изобщо не подценявам твоето скромно и, сигурен съм, временно убежище, предлагам да се изнесем към моите покои, където е далеч по-просторно и не си блъскаш лактите по ъглите — предложих и хаотично размахвах ръка.

— Хей, ама ти се насвятка — отбеляза Хенри с възхита в зелените си очички.

— Все още не съм се напил, Хенри, макар наистина да усещам въздействието на уискито и ми е толкова приятно. Не трябва да обръщаш внимание на говора ми, който си е лична работа, също както твоите кратки и сбити фрази. Преди да тръгнем обаче, ми се иска да обсъдим с теб една незначителна подробност. Упълномощен съм да уредя връщането на перлената огърлица на госпожа Пенръдок. Доколкото разбрах, съществува известна вероятност ти да си я задигнал.

— Поемаш голям риск, човече — тихо каза Хенри.

— Това е делови въпрос, Хенри, и затова най-добре ще е да говорим открито. И тъй като перлите са фалшиви, би трябвало лесно да се разберем. Не ти желая злото, Хенри, и съм ти дълбоко благодарен, задето купи уискито, но бизнесът си е бизнес. Ще бъдеш ли така добър да вземеш петдесет долара и да върнеш перлите, без риск от всякакви последствия?

Хенри се изсмя кратко и невесело, но в гласа му като че ли нямаше враждебност, когато рече:

— Значи според теб съм задигнал някакви си камъчета и сега седя тук и чакам ченгетата да ме приберат?

— Полицията не е уведомена, Хенри, а ти може и да не си знаел, че перлите са фалшиви. Подай ми бутилката.

Той ми наля почти всичкото останало уиски, а аз го изпих в най-добро разположение на духа. Замерих огледалото с чашата, но за съжаление не го уцелих. Самата чаша, от тежко и евтино стъкло, тупна на пода, ала не се счупи. Хенри Ейчълбъргър радостно се изкиска.

— На какво се смееш, Хенри?

— На нищо — рече той. — Мислех си какъв глупак ли се е почувствал онзи, който е разбрал за мънистата.

— С което намекваш, че не си ги свил ти, Хенри?

Той пак се засмя, малко мрачно.

— Да — отвърна, — искам да кажа не. Редно е да те фрасна, но за какъв дявол? На всеки може да му хрумне щуротия. Не, приятел, не съм свил никакви перли. Ако са били фалшиви, нямаше да си правя труда, а ако са били това, на което ми заприличаха единствения път, когато ги видях на врата на старата дама, определено нямаше да се завра в някаква си смрадлива дупка в Лос Анджелис, където кротко да дочакам да ме пипнат ченгетата.

Отново сграбчих ръката му и я раздрусих.

— Това е всичко, което исках да знам — изломотих щастливо. — Сега съм спокоен. Вече можем да отидем у дома и да обмислим как да върнем перлите. Ние двамката с теб, Хенри, можем да направим такава комбина, че да сразим всяка опозиция.

— Да не ме будалкаш, а?

Изправих се и си сложих шапката наопаки.

— Не, Хенри. Предлагам ти работа, от каквато, разбирам, имаш нужда, и всичкото уиски, което можеш да изпиеш. Да тръгваме. Можеш ли да шофираш в това състояние?

— Че аз да не съм пиян? — учуди се Хенри.

Излязохме от стаята и тръгнахме по тъмния коридор. Изведнъж дебелият управител изскочи от някакво потайно кътче на коптора си и се изтъпани отпреде ни, като потриваше шкембето си и ме гледаше очаквателно с алчните си очички.

— Всичко наред ли е? — попита той, без да спира да дъвче потъмняла от времето клечка за зъби.

— Дай му един долар — каза Хенри.

— За какво, Хенри?

— Ами не знам. Просто му го дай.

Извадих един долар от джоба си и го подадох на дебелака.

— Благодаря, приятел — рече Хенри, погъделичка управителя под брадичката и ловко измъкна банкнотата измежду пръстите му. — Това е за пиячката — добави той. — Много мразя да си прося мангизите.

Спуснахме се по стълбите, хванати под ръка, докато управителят се опитваше да изкашля клечката от гърлото си.

3

Събудих се в пет часа следобед и установих, че лежа в собственото си легло, в собствения си апартамент в „Шато Морейн“ на Франклин Авеню, близо до Айвър Стрийт в Холивуд. Обърнах морна глава и видях, че до мен лежи Хенри Ейчълбъргър по потник и панталон. Тогава забелязах, че и аз съм доста леко облечен. На близката маса се кипреше почти пълна еднолитрова бутилка „Олд Плантейшън“, а на пода се търкаляше още една от същата първокачествена пиячка, само че празна. Навсякъде по пода бяха разхвърлени дрехи, а брокатената тапицерия на един от фотьойлите ми бе прогорена от цигара.

Внимателно опипах тялото си. Стомахът ми беше скован и натъртен, а челюстта ми изглеждаше леко отекла от едната страна. Иначе ставах за работа. Изправих се и остра болка прониза слепоочието ми, но я пренебрегнах, твърдо закрачих към масата и надигнах бутилката. След яка глътка от огнената течност изведнъж се почувствах доста по-добре. Обзе ме бодрa жизнерадостност и бях готов за всякакви приключения. Върнах се при леглото и решително разтърсих Хенри за рамото.

— Събуди се, Хенри — рекох. — Заник слънце приближава. Червеношийките подвикват, катеричките цвърчат, а цветовете на зората се готвят да заспят.

Като всички енергични мъже Ейчълбъргър се събуди със свит юмрук.

— Каква беше тая шегичка? — изръмжа той. — О, да. Здравей, Уолтър. Как се чувстваш?

— Прекрасно. А ти отпочина ли си?

— Има си хас — отвърна той, спусна боси крака на пода и разроши с пръсти гъстата руса четина на главата си. — Бяхме го подкарали много добре, докато теб не те хвана. Тогава и аз легнах да подремна. Никога не пия сам. Наред ли си?

— Да, Хенри. Наистина се чувствам прекрасно. А и работа ни чака.

— Чудесно.

Той отиде при бутилката и щедро се възползва от съдържанието ѝ. После поглади корем с опакото на дланта си. Зелените му очи светеха омиротворено.

— Аз съм болен човек — рече — и трябва да си взема лекарството.

После остави шишето на масата и заразглежда апартамента.

— Леле, така бързо се оляхме, че нямах време да ти огледам бърлогата. Добре си се устроил тук, Уолтър. Леле, бяла пишеща машина и бял телефон. Първо причастие ли си получил наскоро, що ли?

— Просто глупава прищявка, Хенри — отвърнах и магнах небрежно.

Той се приближи и разгледа машината и телефона върху бюрото, до които беше и сребърният комплект писалки и мастилница, където върху всяка част се мъдреха инициалите ми.

— Май падаш мангизлия, а? — попита той, като обърна към мен зеления си взор.

— Поносимо — отвърнах скромно.

— А сега какво, приятел? Имаш ли някакви идеи, или да си пийнем?

— Да, Хенри. Имам идея. И ако ти ми помогнеш, мисля, че можем да я осъществим. Все ми се струва, че трябва да се включим в клюкарската мрежа, както се казва. Задигне ли се перлена огърлица, престъпният свят мълниеносно научава. Перлите трудно се продават, Хенри, още повече, за разлика от диамантите, не могат да се разфасоват и лесно се разпознават от експертите. Чел съм го някъде. Сега в престъпния свят кипи трескава дейност. Сигурно няма да ни е чак толкова трудно да намерим някой, който да препрати сведения където трябва, че сме склонни да платим разумна сума, за да ни ги върнат.

— Добре ги нижеш за пиян — отбеляза Хенри и посегна към шишето, — но не забравяш ли, че камъчетата са фалшиви?

— Няма значение. От сантиментални подбуди съм готов да платя, стига да ми ги върнат.

Хенри отпи от уискито, видимо го одобри и си пийна повторно. После учтиво ми подаде бутилката.

— Дотук добре — каза, — но престъпният свят, в който според теб ври и кипи, едва ли ще кипне чак толкова за някакво си стъклено герданче. Или може би греша?

— Мислех си, Хенри, че престъпният свят вероятно не е лишен от чувство за хумор и може да падне голям смях.

— Има нещо такова — съгласи се Хенри. — Да речем, някой бунак научи, че госпожа Пенръдок си има наниз от мидени рожби, който чини бала пари, ловко се оправя с касата и търчи право при посредниците. И там пада голям смях. Съгласен съм, известно време историята може да развлича народа из билиардните зали. Дотук добре, но не смяташ ли, че касоразбивачът много бързо ще се отърве от мънистата, защото фалшиви или не, ченгетата пак ще го пипнат. За кражба с взлом, Уолтър.

— Обаче, Хенри, в цялата работа има още една подробност. Ако крадецът е много глупав, тя, разбира се, е без значение, но ако той притежава макар и незначително количество интелект, нещата коренно се променят. Госпожа Пенръдок е особено горда жена и живее в един от най-елитните квартали на града. Ако се разчуе, че е носила фалшиви перли, или пък журналистите само намекнат, че точно тези перли са били подарени от съпруга ѝ за златната им сватба... сигурен съм вече разбираш, Хенри.

— Касоразбивачите нямат много-много умствен багаж — изтъкна той и потри челичената си брадичка. После захапа десния си палец и замислено го загриза. Погледът му обиколи прозорците, ъгъла на стаята и пода. Изгледа косо и мен.

— Изнудване значи? — рече. — Може би, но мошениците не си мешат бизнеса. И все пак онзи може и да се изпусне някъде. Съществува такава вероятност, Уолтър. Не че бих си заложил златните пломби, но все пак съществува. Колко смяташ да предложиш?

— Сто долара са достатъчно, но съм склонен да стигна до двеста, което е и истинската цена на имитацията.

Хенри поклати глава и гушна покровителствено бутилката.

— Не става. Никой няма да се разкрие за толкоз мангизи. Просто не си струва рискът. Ще захвърли мънистата и ще стои настрана.

— Поне бихме могли да опитаме, Хенри.

— Да, но къде? Да не говорим, че и пиенето намаля. Най-добре да се обуя и да изтичам за още, а?

Точно в този миг, сякаш в отговор на неизречените ми молитви, нещо глухо тупна пред входната врата. Отворих я и вдигнах последното издание на вечерния вестник. Затворих отново и понесох вестника към стаята, като го разгърнах още докато вървях. Докоснах го с десния си показалец и самоуверено се усмихнах на Хенри Ейчълбъргър.

— Ето. Обзалагам се на цял литър „Олд Плантейшън“, че отговорът ще бъде в криминалната хроника на вестника.

— Тук няма криминална хроника — изкиска се Хенри. — Това е Лос Анджелис. Ще черпиш.

Отворих вестника на трета страница с известно вълнение, тъй като, макар и вече да бях видял съобщението в по-ранното издание още докато чаках в агенцията „Ейда Туми“, не бях сигурен, че ще се появи в същия вид и във вечерния брой. Но вратата ми бе възнаградена. Всичко си беше както преди и съобщението се мъдреше наред третата колона цяло и непокътнато. Параграфът бе съвсем кратък и под заглавие:

ЛУ ГАНДЕЗИ РАЗПИТВАН ЗА КРАДЕНИ БИЖУТА.

— Слушай, Хенри — рекох и започнах да му чета:

„Действайки по анонимен сигнал, късно снощи полицията задържа Луис (Лу) Гандези, собственик на известно заведение на Спринг Стрийт, и дълго го разпитва по повод зачестилите напоследък нападения в един от елитните западни квартали на града. Обявената стойност на бижутата надхвърля двеста хиляди долара, а собственичките им — дами, гостуващи на свои приятелки — са били заплашвани с пистолет. Гандези бил освободен късно през нощта и отказал да говори пред журналисти.

«Не се кодоша с ченгета» — скромно заявил той. Капитан Уилям Норгард от отдел «Кражби» декларира задоволството си, че Гандези няма връзка с кражбите и сигналът бил акт на лично отмъщение.“

Сгънах вестника и го метнах върху леглото.

— Печелиш, приятел — каза Хенри и ми връчи бутилката. Отпих голяма глътка и му я върнах. — А сега какво? Пипваме този Гандези и го правим на кайма?

— Може да е опасен, Хенри. Смяташ ли, че ще се справим?

Хенри презрително изсумтя.

— Ха! Кокошкар от Спринг Стрийт. Сигурно е пихтиест шишко с фалшив рубин на пръстена. Води ме при него. Ще го изтърбушим наопаки и ще му извадим черния дроб. Само дето пиячката е на свършване. Я имаме половинка, я не.

Той огледа шишето срещу светлината.

— Мисля, че пихме достатъчно, Хенри.

— Да не искаш да кажеш, че сме пияни? Откакто съм дошъл, съм изпил само седем чаши, най-много девет.

— Разбира се, че не сме пияни, Хенри, но ти си пълниш чашите догоре, а ни чака тежка нощ. Мисля, че сега е редно да се избърснем и преоблечем, а освен това съм убеден, че ни трябва вечерно облекло. Имам един смокинг в повече, който ще ти е съвсем по мярка, защото сме почти еднакви. Не приемаш ли това за знамение — двама толкова едри мъже да ги свързва едно и също начинание? Смокингите правят силно впечатление на пропадналите типове, Хенри.

— Страхотно — рече Хенри. — Ще помислят, че бачкаме за някой тежкар. Този Гандези така ще си изкара акъла, че ще си глътне вратовръзката.

Решихме да действаме, както предложих. Извадих дрехи за Хенри и докато той се къпеше и бърснеше, аз се обадох на Елен Макинтош.

— Уолтър, толкова се радвам, че позвъни — извика тя. — Откри ли нещо?

— Още не, скъпа, но вече имаме идея. С Хенри тъкмо се каним да я приведем в действие.

— Хенри ли каза, Уолтър? Кой Хенри?

— Как така кой, скъпа? Разбира се, Хенри Ейчълбъргър. Толкова бързо ли го забрави? С Хенри сме сърдечни приятели и...

Тя сурово ме прекъсна:

— Пиеш ли, Уолтър?

— Как можа да го кажеш, скъпа! Хенри е пълен въздържател.

Елен остро изсумтя. Звукът отчетливо ме настигна по линията.

— Но не е ли Хенри крадецът на перлите? — попита след доста дълга пауза.

— Хенри ли, ангел мой? Разбира се, че не. Напуснал е, защото се влюбил в теб.

— Ах, Уолтър. Тази горила? Сигурна съм, че ужасно си се запил. Изобщо не искам повече да говоря с теб. Довиждане.

И рязко тръшна слушалката, което се отрази крайно неприятно на тъпанчето ми.

Седнах на стола с „Олд Плантейшън“-а в ръка и се замислих какво чак толкова обидно й казах. И тъй като нищо не можах да измисля, утеших се с бутилката, докато Хенри се появи от банята, поразително изискан в една от моите ризи с бастии, колосана яка и черна папийонка.

Вече се беше стъмнило, когато излязохме от апартамента и аз бях изпълнен с увереност и надежда, макар и малко потиснат от начина, по който Елен Макинтош ми бе говорила по телефона.

4

Изобщо не беше трудно да намерим заведението на господин Гандези, още повече че първият таксиджия, когото Хенри попита на Спринг Стрийт, веднага ни го посочи. Казваше се „Синята лагуна“ и вътрешността му бе обяна в неприятна синкава светлина. С Хенри влязохме с твърда стъпка, тъй като, преди да се захванем с издирването на господин Гандези, здравата си бяхме похапнали. Хенри изглеждаше почти красив в един от най-хубавите ми костюми, с бял шал с дълги ресни, праметнат през рамо, с лека филцова шапка, килната на тила (главата му се оказа малко по-голяма от моята), и по бутилка уиски в двата външни джоба на лекото пардесю, което носеше.

Барът в „Синята лагуна“ беше претъпкан, но с Хенри се отправихме към потъналото в сумрак ресторантче отзад. Някакъв индивид в мърляв смокинг се приближи до нас и Хенри го попита за Гандези. Онзи ни посочи дебел мъж, седнал на масичка в най-отдалечения ъгъл на помещението.

Отправихме се натам. Пред мъжа имаше чаша с червено вино, а той бавно въртеше едрия зелен камък върху пръста си. Изобщо не погледна към нас. Край масата нямаше други столове, затова Хенри се подпря отгоре ѝ с двете си ръце.

— Ти ли си Гандези? — попита.

Шишкото не ни погледна дори тогава. Сключи дебелиите си черни вежди и потвърди разсеяно:

— Si. Да!

— Искаме да поговорим с теб насаме — обясни Хенри. — Някъде, където няма да ни безпокоят.

Сега Гандези благоволи да вдигне поглед, а в безжизнените му черни бадемови очи прочетох безкрайна досада.

— Така ли? — попита и сви рамене. — За какво?

— За перли — отвърна Хенри. — Четирийсет и девет в наниза, всичките еднакви и розови.

— Продавате или купувате? — позаинтересува се Гандези и брадичката му се разтресе нагоре-надолу, сякаш му стана смешно.

— Купуваме — рече Хенри.

Мъжът до масата безмълвно махна с пръст и огромен сервитьор застана до него.

— Пияни са — пророни безжизнено. — Изхвърли ги.

Келнерът хвана Хенри за рамото. Хенри се пресегна нехайно, сграбчи го за ръката и я изви. Лицето на онзи придоби цвят, който на синкавата светлина не бих могъл да определя, но никак не ми се видя здравословен. Той тихо изстена. Хари освободи ръката му и се обърна към мен:

— Сложи стотачка на масата.

Извадих портфейла си и измъкнах една от двете стодоларови банкноти, които съобразително бях взел от касата на „Шато Морейн“. Гандези погледна банкнотата и махна на огромния келнер, който се отдалечи, като разтриваше ръката си и я притискаше плътно към гърдите.

— За какво? — попита Гандези.

— Пет минути насаме.

— Много смешно. Окей, ще клъвна.

Гандези взе банкнотата, сгъна я прилежно и я пъхна в джобчето на жилетката си. После се опря с две ръце на масата и тежко се надигна. Затътри крака нанякъде, без изобщо да ни поглежда.

С Хенри го последвахме покрай плътно заетите маси, прекосихме помещението, излязохме през врата в ламперията и се спуснахме по тесен полутъмен коридор. В дъното Гандези отвори врата към осветена стая и с мрачна усмивка ни направи път да минем. Аз влязох пръв.

Докато Хенри минаваше покрай него, онзи с удивителна сръчност извади от дрехите си блестяща черна кожена палка и силно го цапардоса с нея по главата. Хенри се просна напред по ръце и колене. Гандези затвори вратата изключително бързо за човек с неговото масивно телосложение и се облегна на нея с палката в лявата си ръка. В дясната обаче изневиделица се беше появил къс, но тежък черен пистолет.

— Много смешно — учтиво рече той и тихичко се изкиска.

Точно какво стана после, не видях особено ясно. В един миг Хенри беше с гръб към Гандези, забрал по пода с ръце и колене. В следващия, а може би в същия, нещо се преметна като едра риба във вода и Гандези изпъшка. Тогава забелязах, че коравата руса глава на Хенри се е забила в корема му, а огромните ръчища стискат косматите китки на Гандези. Сетне тялото на Хенри се изправи до нормалната си височина, а Гандези се озова високо във въздуха, закрепен върху главата му с широко зейнала уста и тънмораво лице. Хенри се отръска, на пръв поглед съвсем леко, а Гандези с ужасен трясък се тръшна на пода и остана да лежи там, борейки се за глътка въздух. След това ключът се превъртя и Хенри вече стоеше с гръб към вратата, като държеше и палката, и пистолета в лявата си ръка и загрижено опипваше джобовете, които съхраняваха алкохолните ни запаси. Всичко се случи толкова мълниеносно, че само се облегнах на стената, понеже ми се повдигаше.

— Бияч! — процеди Хенри. — Смешник. Чакай да си разкопчая колана, та да се посмея на воля.

Гандези се претърколи, изправи се невероятно бавно и мъчително и се закрепил, като се олюляваше и прекарваше длан нагоре-надолу по лицето си. Дрехите му бяха прашни.

— Това тук е палка — поясни Хенри и ми показа малкия черен предмет. — С нея ли ме цапардоса?

— Ама ти, Хенри, не знаеш ли?

— Искан да съм сигурен. Не се постъпва така с един Ейчълбъргър.

— Окей, момчета, какво искате? — рязко попита Гандези, без следа от досегашния си италиански акцент.

— Вече ти казах, тестена мутро.

— Струва ми се, че не ви познавам, момчета — рече Гандези и предпазливо положи туловището си в дървен стол до разнебитено писалище. После избърса лицето и шията си и опипа тялото си на различни места.

— Пообъркал си се, Гандези. Преди няколко дни една дама, която живее в Карънделит Парк, си е загубила огърлица с четирийсет и девет перли. Касоразбиваческа история, но от най-лесните. Нашата агенция е застраховала перлите, а аз смятам да си прибера банкнотката.

Той се приближи до Гандези, който бързо бръкна в джоба си и му я връчи. Хенри ми я върна и аз съответно си я прибрах в портфейла.

— Струва ми се, че не съм чул за случая — внимателно каза дебелият.

— Ти ме удари с палка — възрази Хенри. — И то доста силничко.

Гандези поклати глава и премигна.

— Нямам вземане-даване с касоразбивачи. Нито с обирджии. Сбъркали сте адреса.

— Ослушай се внимателно — тихо го посъветва Хенри. — Може да подочуеш нещичко.

Той леко полюшваше палката пред себе си с два пръста на дясната ръка. Възтясната шапка още се крепеше на тила му, макар и поизмачкана.

— Хенри — обадих се аз, — струва ми се, че тази вечер ти вършиш цялата работа. Смяташ ли, че е честно?

— Добре, обработи го и ти — съгласи се Хенри. — Дебелациите толкова красиво се насиняват.

Междувременно Гандези бе повъзвърнал естествения си цвят и ни гледаше втренчено.

— Застрахователни агенти значи? — попита недоверчиво.

— Ти го каза, тестена мутро.

— Опитайте ли с Мелачрино?

— Ха! — прогърмя Хенри. — Смешник...

Аз рязко го прекъснах:

— Един момент, Хенри. — После се обърнах към Гандези: — Мелачрино човек ли е? — попитах.

Очите му учудено се окръглиха.

— Разбира се, че е човек. Значи не го познавате? — Тъмно подозрение се мярна в черните му като вакса очи, но изчезна почти мигновено.

— Обади му се — нареди Хенри и посочи телефона върху разнебитеното бюро.

— Кофти е по телефона — замислено се възпротиви Гандези.

— И да те удрят с палка също — изсумтя Хенри.

Гандези въздъхна, тежко извъртя на стола едрото си тяло и придърпа апарата към себе си. Набра някакъв номер с мастиленика си

нокът и се заслуша. След малко каза:

— Джо?... Лу. Двама застрахователни се опитват да преговарят за някакъв удар в Карънделит Парк... Да... Не, перли... Нищо не си чул, така ли?... Добре, Джо.

Гандези затвори телефона и пак се извъртя на стола. Започна да ни разучава със сънливи очи.

— Не знае. Та за коя застрахователна компания работите, момчета?

— Дай му визитка — обърна се към мен Хенри.

Отново се бръкнах за портфейла и извадих една от моите. Беше изящно гравирана и не съдържаше нищо освен името ми. Затова използвах молива си, за да напиша под него: „Апартаменти «Шато Морейн», Франклин Авеню, близо до Айвър“. Показах картичката на Хенри, а после я подадох на Гандези.

Той я прочете и безмълвно захапа палеца си. Изведнъж лицето му просветна.

— Знаете ли, момчета, най-добре да отидете при Джак Лолър.

Хенри внимателно се вторачи в него. Сега очите на Гандези бяха лъскави, немигащи, невинни.

— Кой е тоз? — попита Хенри.

— Държи клуб „Пингвин“. На Сънсет Булевард 8644 или нещо такова. Ако той не ви свърши работа, значи никой не може.

— Благодаря — тихо каза Хенри. После ме погледна. — Ти вярваш ли му?

— Да ти призная, Хенри, едва ли би се посвенил да ни преметне.

— Ха! — изведнъж подхвана Гандези. — Смешник...

— Млък! — озъби му се Хенри. — Това са мои думи. Да не ни пращаш за зелен хайвер с този Джак Лолър, а, Гандези?

Дебелакът енергично завъртя глава.

— Нищо подобно. Работата е бетон. Джак Лолър има пръст във всяко по-изискано крадено парче. Не е лесно обаче да се срещнеш с него.

— Ти за това не бери грижа. Благодаря, Гандези.

Хенри захвърли черната палка в ъгъла и извади пълнителя на пистолета, който непрекъснато беше държал в лявата си ръка. Измъкна патроните, наведе се и плъзна пистолета по пода така, че да изчезне

под бюрото. Лениво подхвърли няколко пъти патроните в шепа, след което ги пръсна по пода.

— Довиждане, Гандези — каза студено. — И си дръж мутрата чиста, ако не искаш да я събираш под леглото.

Отвори вратата, двамата бързо излязохме и напуснахме „Синята лагуна“ без никакви пречки от страна на персонала.

5

Бях паркирал колата си недалеч от заведението. Влязохме, Хенри се облегна на кормилото и мрачно се загледа през предното стъкло.

— Е, какво мислиш, Уолтър? — продума най-сетне.

— Ако се интересуваш от мнението ми, Хенри, мисля, че господин Гандези ни прати за зелен хайвер, само и само да се отърве от нас. Освен това изобщо не ни повярва, че сме застрахователни агенти.

— И аз не го вярвам плюс още нещо. Според мен не съществуват никакви Мелачрино и Джак Лолър, а този Гандези набра някакъв несъществуващ номер и проведе фалшив разговор. Трябва да се върна и да отскубна ръцете и краката на проклетия дебелак.

— Това беше най-добрата идея, която ни хрумна, Хенри, и я приведохме в изпълнение съобразно най-добрите си възможности. Сега ти предлагам да се върнем в апартамента и да се опитаме да измислим нещо друго.

— И да се напием — добави Хенри, включи двигателя и отдалечи колата от бордюра.

— Може би няма да е зле да погълнем известно количество алкохол — съгласих се аз.

— Да! — изпръхтя Хенри. — Замота ни. Трябва да се върна и да разпердушина оная дупка.

Той спря на кръстовището, въпреки че светофарите не работеха по това време, и надигна бутилката. Тъкмо бе започнал да пие, когато някакъв автомобил ни блъсна отзад, но не особено силно. Хенри се задави и разля малко уиски по дрехите си.

— Тоя град бая се пренасели — изръмжа той. — Не можеш да отпиеш глътка, без някоя маймуна да ти се блъсне в лакътя.

Онзи зад нас нетърпеливо наду клаксона, тъй като колата ни все още не се беше отместила. Хенри гневно отвори вратата и изскочи. Чух високи гласове, като по-гръмогласният определено беше на Хенри. След малко той се върна, седна в колата и подкара.

— Трябваше да му откъсна топките — рече, — но се размекнах.

До Холивуд и „Шато Морейн“ кара бързо, а щом пристигнахме, се качихме в апартамента и седнахме с големи чаши в ръце.

— Имаме малко повече от литър и половина пиячка — отбеляза Хенри, като разглеждаше двете бутилки на масата редом с другите, отдавна вече изпразнени. — Достатъчно за някоя нова идея.

— Ако не ни стигне, Хенри, там, откъдето е дошло, има изобилни количества — рекох и весело пресуших чашата си.

— Виждаш ми се свястно момче — каза Хенри, — само че защо говориш толкова смешно?

— Не съм в състояние да променя речта си, Хенри. И майка ми, и баща ми бяха непреклонни пуристи в традицията на Нова Англия. И жаргонът никога не е звучал естествено в устата ми, дори когато бях в колежа.

Хенри се опита да смели обяснението ми, но беше ясно, че му дойде твърде тежичко на стомаха.

Поговорихме още малко за Гандези и съмнителната меродавност на съветите му и така мина около половин час. А после, някак неочаквано, белият телефон върху бюрото ми взе да звъни. Бързо се насочих към него, като се надявах, че е Елен Макинтош и лошото ѝ настроение е отзвучало. Гласът обаче се оказа мъжки и непознат. Говореше рязко, с неприятни метални нотки.

— Ти ли си Уолтър Гейдж?

— Господин Гейдж на телефона.

— Е, господин Гейдж, доколкото разбрах, интересуваш се от някакво бижу.

Здраво стиснах слушалката, обърнах се и с гримаси заопитвах да привлека вниманието на Хенри. Той обаче замислено си наливаше поредната конска доза „Олд Плантейшън“.

— Вярно е — казах, като се стараех да говоря твърдо, макар че вълнението ми беше прекалено силно, — ако под „бижу“ разбирате перли.

— Четирийсет и девет на връвчицата, братле. И цената им е пет бончета.

— Но това е нелепо — зяпнах от изненада. — Пет хиляди долара за тези...

Гласът грубо ме прекъсна:

— Много добре чу, братле. Пет бона. Разпери длан и си преброй пръстчетата. Ни повече, ни по-малко. Помисли си. Ще ти се обадя по-късно.

Телефонът сухо изщрака и разтреперан оставих слушалката. Целият се тресях. Върнах се при стола си, седнах и избърсах лице с кърпичка.

— Хенри — казах с тих, напрегнат глас. — Номерът проработи. Но колко странно.

Хенри постави празната чаша на пода. За пръв път го виждах да оставя празна чаша, без да я напълни отново. Той се втренчи в мен с присвитите си немигащи зелени очи.

— Да? — промълви тихо. — Кое проработи, малкият? — Бавно облиза устни с върха на езика си.

— Онова, което постигнахме в заведението на Гандези, Хенри. Току-що ми се обади някакъв мъж и ме попита дали искам да купя перли.

Хенри сви устни и тихичко подсвирна.

— Виж ти? Значи проклетият жабар все пак е знаел нещо.

— Но цената е, пет хиляди долара, Хенри. Това, струва ми се, надхвърля всички разумни обяснения.

— Ъ? — Очите на Хенри сякаш щяха да изхвъркнат от орбитите си. — Пет бона за тези стъкълца? Тоз не е с всичкия си. Ти каза, че стрували две стотачки. Онзи съвсем е превъртял. Пет бона? Ха, че за пет бона мога да купя толкова фалшиви мъниста, че да покрия на слона клетката.

Виждах, че е озадачен. Той безмълвно напълни чашите и се втренчихме един в друг.

— Добре де, какво, по дяволите, ще правиш сега, Уолтър? — попита след продължително мълчание.

— Хенри — отвърнах твърдо, — може да се направи само едно. Наистина Елен Макинтош разговаря с мен поверително и след като не е имала изричното разрешение на госпожа Пенръдок да ми съобщи за перлите, предполагам, би трябвало да запазя тайната. В момента обаче Елен ми е сърдита и не желае да разговаря с мен, и то само защото поглъщам значителни количества уиски. Независимо от факта, че и речта, и умът ми са все още относително бистри. Последното развитие на събитията е крайно странно и мисля, че въпреки всичко би трябвало

да се поиска съветът на някой близък приятел на семейството. За предпочитане е, разбира се, той да е мъж с богат бизнес опит и, естествено, да разбира от бижута. Има такъв човек, Хенри, и аз ще го посетя утре сутринта.

— Леле! — възкликна Хенри. — Всичко това можеше да го кажеш с пет думи. Кой е човекът?

— Казва се господин Лансинг Галъмор и е президент на бижутерийната компания „Галъмор“ на Седма улица. Много стар приятел на госпожа Пенръдок. Елен често ми е говорила за него. Между другото, той е осигурил сполучливата имитация на перлите.

— Но той ще пропее пред ченгетата — възпротиви се Хенри.

— Мисля, че няма. На мнение съм, че не би сторил нищо, което би накърнило достойнството на госпожа Пенръдок.

Хенри повдигна рамене.

— Фалшификатът си е фалшификат — рече. — От него нищо не става. Дори и да е президент на бижутериен магазин.

— И все пак трябва да има някакво обяснение за огромната сума, която ми поискаха. Единственото, за което се сещам, е, че става въпрос за изнудване, и си признавам, че няма да успея да се справя сам, защото не познавам достатъчно добре семейство Пенръдок.

— Добре — въздъхна Хенри. — Щом така ти подсказва интуицията, най-добре ѝ се довери. Аз пък ще се омитам към къщи да подремна, та да съм във форма за грубата работа, ако има такава.

— Не би ли желал да прекараш нощта тук, Хенри?

— Благодаря, приятел, но по-добре се чувствам в хотела. Ще взема само тази бутилка тигрова пот, че по-лесно да се приспя. Може сутринта да ми се обадят и от агенцията, та ще трябва да замия зъби и да отида където ми кажат. Освен това смятам да се преоблека, та спокойно да движа сред народа.

След тази реч влезе в банята и скоро се появи в собствения си костюм от син шевиот. Предложих му да вземе колата ми, но той каза, че било рисковано да я остави в квартала на хотела си. Склони обаче да сложи връхната дреха, която му бях дал, и след като внимателно пусна в джоба ѝ неотворената бутилка уиски, сърдечно раздруска ръката ми.

— Един момент, Хенри — казах и извадих портфейла си. Подадох му дващестдоларова банкнота.

— Това пък за какви заслуги е? — изръмжа той.

— Временно си без работа, Хенри, а тази вечер извърши забележителни дела, колкото и озадачаващи да са резултатите. Трябва да бъдеш възнаграден, а аз спокойно мога да си позволя тази дребна сума.

— Ами... благодаря, приятел — каза Хенри, — но го приемам само като заем. — Гласът му бе станал дрезгав от вълнение. — Да ти ударя ли една жица сутринта?

— Непременно. Хрумна ми още нещо. Няма ли да е по-разумно да смениш хотела си? Представи си, че не по моя вина полицията научи за кражбата. Няма ли най-малкото да те заподозрат?

— По дяволите! Ще ме разиграват с часове — рече Хенри. — Но каква полза, като не съм техният човек?

— Ти, разбира се, сам решаващ, Хенри.

— Така е. Е, лека нощ, приятел, и да не сънуваш кошмари.

И си тръгна, а аз изведнъж се почувствах много потиснат и самотен. Присъствието на Хенри се бе оказало изключително стимулиращо въпреки грубия му речник. Той беше истински мъж. Налях си доста яка доза уиски от остатъците в бутилката и я изпих бързо, но тъжно.

Резултатът бе, че ме обзе неудържимо желание на всяка цена да разговарям с Елен Макинтош. Отидох до телефона и набрах номера ѝ. След доста време ми се обади съненият глас на слугинята. Елен обаче отказа да дойде на телефона, след като ѝ бе съобщено кой я търси. Това ме потисна още повече и довърших остатъците от уискито почти без да забелязвам какво върша. После легнах и потънах в неспокоен сън.

6

Събуди ме настойчив телефонен звън и видях, че в стаята струи слънчева светлина. Беше девет часът и всичките лампи още светеха. Надигнах се, схванат и разгулен, тъй като все още бях в смокинг. Аз обаче съм яко момче с корави нерви и изобщо не се почувствах толкова зле, колкото очаквах. Отидох при телефона и вдигнах слушалката.

Гласът на Хенри попита:

— Как си, приятел? Мен ме мъчи махмурлук като за дузина шведи.

— Не съм много зле, Хенри — отвърнах.

— От агенцията ми се обадиха за някаква работа. Най-добре да ида да видя за какво е. Да се отбия ли после?

— Да, Хенри. Непременно. Към единайсет вече трябва да съм се върнал от мисията, за която ти говорих снощи.

— Да ти се е обаждал знаеш кой?

— Още не, Хенри.

— Добре. Дръж връзка.

Той затвори, а аз взех студен душ, избръснах се и се облякох. Избрах съдържано делови кафяв костюм и поръчах да ми донесат кафе от заведението до нас. Накарах келнера да изнесе и празните бутилки, за което му дадох долар. След като изпих две черни кафета, отново бях във форма и подкарах колата към бижутерийната компания „Галъмор“ — огромен луксозен магазин на Западна Седма улица.

Беше поредната искряща златна утрин и на мен ми се струваше, че в такъв приятен ден нещата ще се наредят от само себе си.

Срещата с господин Лансинг Галъмор се оказа нелесна работа, затова се принудих да уведомя секретарката му, че въпросът се отнася до госпожа Пенръдок и е от поверителен характер. Щом му занесоха тази вест, веднага нареди да ме приемат в дълъг, облицован с ламперия кабинет, в чийто най-отдалечен край зад масивно бюро седеше самият господин Галъмор. Протегна ми тънка розова длан.

— Господин Гейдж? Не си спомням да сме се срещали.

— Не, господин Гальмор. Не сме. Аз съм годеникът — или поне до снощи бях — на мис Елен Макинтош, която, предполагам, че знаете, е болногледачката на госпожа Пенръдок. Дошъл съм при вас с изключително деликатна мисия, затова, преди да започна, е необходимо да получа уверението ви разговорът да остане само между нас.

Господин Гальмор беше около седемдесет и пет годишен, много слаб, висок, изискан и добре гледан мъж. Имаше студени сини очи, но топла усмивка. Беше облечен доста младежки със сив костюм от тънка вълнена материя и червен карамфил в бутониерата.

— По принцип никога не обещавам такова нещо, господин Гейдж — каза той, — защото подобно искане почти винаги поставя другата страна в неизгодна позиция. Но ако ме уверите, че въпросът наистина засяга госпожа Пенръдок и е от толкова деликатно и поверително естество, ще направя изключение.

— Уверявам ви, че случаят е такъв, господин Гальмор — отвърнах и му разказах историята, без да скривам нищо, включително и факта, че предния ден бях прекалил с уискито. Към края на историята той вече ме гледаше с известно удивление. Изящно оформената му ръка взе старомодно паче перо и бавно започна да гъделичка дясното му ухо.

— Господин Гейдж — каза, — не можете ли да се досетите защо ви искат пет хиляди долара за перлите?

— Ако ми позволите да изкажа предположението си по един толкова личен въпрос, бих ви дал своето обяснение, господин Гальмор. Той прехвърли перото към лявото си ухо и кимна.

— Говори смело, синко.

— В действителност перлите са истински, господин Гальмор. Вие сте много стар приятел на госпожа Пенръдок, дори може би нейната младежка любов. Когато тя ви е дала перлите си — подарък за златната ѝ сватба — и ви е помолила да ги продадете, тъй като спешно се е нуждаела от пари за високоблагородна цел, вие не сте ги продали, господин Гальмор. Само сте ѝ казали, че сте изпълнили молбата ѝ, а сте ѝ дали двайсет хиляди долара от вашите лични сметки и сте ѝ върнали истинските перли, като сте обяснили, че са специално изработена В Чехословакия имитация.

— Синко — каза господин Гальмор, — ти мислиш много помно, отколкото се изразяваш.

Той се изправи, отиде до прозореца, повдигна фината мрежеста завеса и се загледа в гъмжилото на Седма улица. После се върна до бюрото си, седна и се усмихна малко тъжно.

— Вие сте почти смущаващо прав, господин Гейдж — изрече той и въздъхна. — Госпожа Пенръдок е много горда жена, иначе просто щях да ѝ предложа двайсетте хиляди долара във вид на заем. По онова време изпълнявах длъжността помощник-управител и отлично знаех, че при онези условия на финансовия пазар би било абсолютно невъзможно да се сдобие с достатъчно средства за издръжката на всички тези роднини и пенсионери, без непоправимо да наруши целостта на имението. Затова госпожа Пенръдок продаде перлите си — или поне така смяташе, — но настоя никой да не научи. Аз пък сторих онова, за което и вие сте се досетили. Не беше кой знае какво. Можех да си позволя жеста. Никога не съм бил женен, Гейдж, и хората ме смятат за богат. Впрочем по онова време перлите не биха ѝ донесли и половината от сумата, която ѝ дадох, или от това, което ще донесат днес.

Сведох очи от страх прямият ми поглед да не смути този мил стар господин.

— Следователно трябва да осигурим тези пет хиляди, синко — бързо и делово добави господин Гальмор. — Цената е доста ниска, макар че крадените перли се продават далеч по-трудно от скъпоценните камъни. И ако реша да ти се доверя, разчитайки единствено на изражението на лицето ти, смяташ ли, че ще се справиш със задачата?

— Господин Гальмор — отвърнах тихо, но твърдо. — За вас съм напълно непознат, замесен само от плът и кръв, но ви се заклевам в паметта на починалите си и обожавани родители, че няма да допусна проява на страх.

— Е, поне плът и кръв имаш достатъчно, синко — каза любезно господин Гальмор. — А не се боя, че ще откраднеш парите, може би защото знам малко повече за мис Елен Макинтош и нейния приятел, отколкото предполагаш. Освен това перлите са застраховани на мое име, разбира се, и в действителност застрахователната компания би трябвало да се земе със случая. От друга страна, по всичко личи, че с

твоя смешен приятел дотук сте се справили чудесно, а аз съм привърженик на твърдия подход. Този Хенри очевидно си го бива.

— Много се привързах към него независимо от недодяланите му маниери.

Господин Галъмор си поигра още малко с пачето перо, после извади дебела чекова книжка, попълни чека, попи го внимателно и ми го подаде през бюрото.

— Върнете перлите, а аз ще се погрижа застрахователната компания да ми възстанови сумата — каза той. — Струва ми се, в това отношение няма да имам проблеми. Банката е долу на ъгъла и ще чакам да ми се обадят. Не вярвам да осребрят чека, без да направят проверка. Внимавай, синко, и гледай да не пострадаш.

Той стисна ръката ми още веднъж, а аз се поколебах.

— Господин Галъмор, никой досега не ми е оказвал толкова голямо доверие. С изключение на собствения ми баща, разбира се.

— Постъпвам като пълен глупак — отвърна той със странна усмивчица, — но толкова отдавна не съм чувал човек да говори така, както пише Джейн Остин, че съвсем се разнежих.

— Благодаря ви, сър. Знам, че стилът ми е малко приповдигнат. Дали бих се осмелил да ви помоля за една малка услуга, сър?

— Каква е тя, Гейдж?

— Да се обадите на мис Елен Макинтош, пред която съм изпаднал в известна немилост, да ѝ кажете, че днес не пия и сте ме натоварили с особено деликатна мисия.

Той се разсмя.

— С удоволствие, Уолтър. И тъй като знам, че мога да ѝ имам доверие, ще ѝ намекна за какво става дума.

После си тръгнах, слязох до банката с чека и служителят, след като първо ме изгледа подозрително и изчезна някъде задълго, най-после ми наброи парите в стодоларови банкноти с неохотата на човек, който ги вади от джоба си.

Прибрах плоската пачка и му казах:

— А сега, ако обичате, ми дайте една ролка с двайсет и пет центови монети.

— Ролка с монети ли, сър? — повдигна вежди чиновникът.

— Точно така. Използвам ги за бакшиши. И, естествено, предпочитам да ги получа с опаковката.

— О, разбирам. Десет долара, ако обичате.

Взех ролката монети, пуснах я в джоба си и под карах обратно към Холивуд.

Хенри ме чакаше във фоайето на „Шато Морейн“ и мачкаше шапка в грубите си корави ръце. Лицето му ми се стори по-дълбоко набраздено от предния ден и дъхът му ухаеше на уиски. Качихме се в апартамента и той нетърпеливо ме попита:

— Успя ли да свършиш нещо, приятел?

— Хенри — отвърнах, — преди да продължим днешните подвизи, искам категорично да ти заявя, че аз няма да пия. Виждам обаче, че ти вече си контактувал с бутилката.

— Само колкото да се стегна, Уолтър — каза той с известно разкаяние в гласа. — Онова място, за което ходих, вече го бяха заели. Какви са добрите вести?

Седнах, запалих цигара и го изгледах косо.

— Всъщност, Хенри, не знам дали изобщо трябва да ти го казвам, но ми се струва малко подло след всичко, което направи с Гандези снощи.

Поколебах се още малко, а Хенри се бе вторачил в мен, без да мига, и пощипваше мускула на лявата си ръка.

— Перлите са истински, Хенри. Освен това имам указания да продължавам делото и в този момент разполагам с пет хиляди долара в брой в джоба си.

Разказах му накратко какво се бе случило. Удивлението му бе по-силно от думите, с които можех да го опиша.

— Господи! — възкликна той, буквално зяпнал от изумление. — Искаш да кажеш, че измъкна петте бона от онзи Гальмор просто така?

— Точно така, Хенри.

— Приятел — искрено продължи той, — има нещо в розовата ти муцунка и натруфената приказка, за което бая момчета биха дали сума ти мангизи да го притежават. Пет бона от сериозен бизнесмен просто така! Да не се казвам Хенри, ако ми е минавало през ума.

Точно в този миг, сякаш входът на сградата е бил наблюдаван, телефонът иззвъня и аз скочих да вдигна слушалката.

Беше един от гласовете, които очаквах, но не този, за който жадувах.

— Как ти изглеждат нещата тази сутрин, Гейдж?

— По-добре — рекох. — И ако получа уверение за почтеност при сделката, готов съм да я извърша.

— Искаш да кажеш, че имаш мангизите?

— В джоба ми са.

Стори ми се, че гласът бавно изпусна дълго сдържания си дъх.

— Ще си получиш мънистата, не се притеснявай — стига да дадеш посочената цена. Отдавна сме в бизнеса и никога не мамим. Иначе веднага ще се разчуе и никой няма да ни потърси повече.

— Да, логично е. Давайте си указанията — рекох хладно.

— Слушай внимателно, Гейдж. Довечера точно в осем трябва да бъдеш в Пасифик Палисейдс. Знаеш ли къде е?

— Разбира се. Богаташко кварталче западно от игрищата за поло на Сънсет Булевард.

— Така. Сънсет го пресича точно по средата. Там има дрогерия, отворена до девет. Бъди в нея точно в осем и чакай да ти се обадим. Сам! И това наистина означава сам, Гейдж. Без ченгета и биячи. Ние не си поплюваме и имаме начин да те закараме където искаме и да разберем дали си сам. Ясен ли съм?

— Не съм стопроцентов идиот — отвърнах.

— И никакви „куклички“, Гейдж. Парите ще бъдат проверени. Забрави и pistolетите. Ще бъдеш претърсен, а ние сме достатъчно на брой, за да те покрием от всички ъгли. Познаваме колата ти. Без номерца, без хитринки, без гафове — и няма да има пострадали, Така работим ние. В какъв вид са мангизите?

— Стодоларови банкноти — отвърнах. — И съвсем малко от тях са нови.

— Браво. В осем тогава. И умната, Гейдж!

Телефонът изщрака в ухото ми и аз затворих. Почти веднага иззвъня пак. Този път беше ОНЗИ глас.

— Ах, Уолтър! — възкликна Елен. — Толкова зле се държах с теб! Моля те да ми простиш! Господин Галъмор ми разказа всичко и съм ужасно уплашена.

— Няма нищо, което би трябвало да те плаши, скъпа — казах нежно. — А госпожа Пенръдок знае ли?

— Не, скъпи. Господин Галъмор настоя да не ѝ казвам. Обаждам ти се от магазин на Шеста улица. Ах, Уолтър, наистина съм много изплашена. Хенри ще дойде ли с теб?

— Боя се, че не, скъпа. Уговорката вече е направена и според нея друго лице не се допуска. Длъжен съм да отида сам.

— Уолтър, ще се побъркам от ужас! Не мога да издържа на напрежението!

— Няма от какво да се страхуваш — уверих я повторно. — Това е обикновена делова среща, а и не съм пък съвсем джудже.

— Но, Уолтър... Наистина ще се опитам да бъда смела. Ще ми обещаеш ли нещо съвсем дребничко, скъпи?

— Нито капка, съкровище — отсякох твърдо. — Нито дори една-единствена капчица.

— О, Уолтър!

Разговорът продължи още малко в същия дух, което бе много приятно при дадените обстоятелства, макар и може би скучно за друг. Най-после се разделихме, като обещах да ѝ се обадя веднага щом срещата ми с мошениците бъде доведена докрай.

Затворих телефона, обърнах се и заварих Хенри, яко смучещ от бутилката, която бе извадил от джоба си.

— Хенри! — извиках рязко.

Той ме изгледа над шишето с непоклатима решителност.

— Слушай, приятел — каза тихо и твърдо. — Долових достатъчно от края на разговора ти, за да ми се изясни картинката. Някакво местенце сред високите тръстики, където отиваш сам, а онези те фрасват по главата, вземат ти мангизите и те оставят проснат на земята, а мънистата — пак у тях. Няма да стане, приятел. Казах, няма да стане!

Той почти изкрещя последното.

— Хенри, това е мой дълг и трябва да го изпълня! — отвърнах тихо.

— Пфу! — изсумтя той. — Няма да мине! Ти си куку, но, от друга страна, си сладур. Не! Хенри Ейчълбъргър казва не! И като го казва, го подкрепя с две ръце.

Той пак отпи от шишето.

— Във всеки случай с нищо няма да ми помогнеш, ако се напиеш — казах с горчива нотка в гласа.

Той свали бутилката и ме изгледа с учудване, изписано върху цялото му очукано лице.

— Пиян ли, Уолтър? — избуча Хенри. — Нима те чух да казваш „пиян“? Един Ейчълбъргър пиян? Слушай, приятелче... Сега нямаме толкова време. Може би ще ни трябват три месеца. Някой ден, когато разполагаш с три месеца, около пет хиляди галона уиски и фуния, с удоволствие ще се отпусна и ще ти покажа как изглежда един Ейчълбъргър, когато е пиян. Ти просто няма да повярваш, приятел. От този град няма да е останало нищо, освен някоя попиляна греда и сума ти изпотрошени тухли, наскреда които... Господи, помотая ли се още малко с теб, и аз ще проговоря безгрешен английски... Та наскреда които, величав, без друга форма на живот в диаметър от петдесет мили наоколо Хенри Ейчълбъргър ще лежи по гръб и ще се усмихва на слънцето. Пиян, Уолтър, но не като отрепка. Не дори като каруцар. Е, тогава вече би могъл да употребиш думата „пиян“ и аз няма да се засегна.

Той седна и отново надигна бутилката. Гледах в пода. Нямах как да кажа.

— Това обаче — продължи Хенри — ще стане някой друг път. Сега само си вземам лекарството. Както казват момчетата, не се усещам човек, ако не ме сдруса делириумчето. С него съм отраснал. И ще дойда с теб, Уолтър. Къде е мястото?

— Близо до плажа, Хенри, и ти няма да дойдеш с мен. Ако се налага да се напиеш — напиий се, но с мен няма да дойдеш.

— Имаш голяма кола, Уолтър. Ще се скрия отзад на пода под някоя дрипа. Страхотно хрумване, а?

— Не, Хенри!

— Уолтър, голям сладур си и аз ще дойда с теб в това състояние. Удари му една глътка, Уолтър. Изглеждаш ми малко бледичък.

Спорихме около час, докато ме заболя главата, изнервих се и се почувствах изморен. И тогава направих нещо, което по-късно можеше да се окаже фатално. Поддах се на придумките на Хенри и отпих малко уиски, единствено с лечебна цел. То пък ми се отрази толкова добре, че отпих повторно и далеч по-обилно. Не бях ял нищо, като изключим сутрешното кафе и много леката вечеря предната нощ. През следващия час Хенри беше излизал да купи още две бутилки, а аз се чувствах безгрижен като славей. Сега всички трудности се бяха стопили и с готовност се съгласих Хенри да лежи на пода на колата ми, скрит под постелката, и да ме придружи до мястото на срещата.

Така приятно прекарахме времето си до два часа, когато ми се доспа, затова си легнах и потънах в непробуден сън.

Събудих се и беше почти тъмно. Станах със свито сърце и пронизваща болка в слепоочията. Оказа се обаче, че е само шест и половина. Бях сам в апартамента и по пода се точеха удължени сенки. Видът на строените върху масата празни бутилки беше крайно отблъскващ. От Хенри Ейчълбъргър нямаше и следа. Подтикван от първичен импулс, от който почти веднага ме досрамя, бързо се спуснах към сакото си, праметнато на облегалката на стол, и бръкнах във вътрешния джоб. Пачката бе непокътната. След кратко колебание и чувство за скрита вина бавно я извадих и преброих банкнотите. Не липсваше нито една. Пак прибрах парите и се опитах да се усмихна на собствената си недоверчивост, а сетне запалих лампата и влязох в банята, където редувах горещ със студен душ, докато мозъкът ми се поизбистри.

Вече бях приключил и се преобличах в чисто бельо, когато в ключалката се превъртя ключ и Хенри Ейчълбъргър влезе, стиснал две увити бутилки под мишница. Изглежда ме, както ми се стори, с най-искрена обич.

— Можеш ли да си отспиваш така, си истински шампион, Уолтър — каза с възхищение. — Измъкнах ти ключовете, за да не те будя. Трябваше да взема малко кльопачка и още пиячка. Пийнах му малко сам, което, както ти бях казал, противоречи на принципите ми, но днес е голям ден. Отсега нататък обаче ще я караме по-кратко с глътката. Не можем да си позволяваме волности, докато не свършим работата.

Докато говореше, вече беше развил едната бутилка и ми наля малко в чашата. Изпих го с признателност и веднага усетих как топлинката се разля по вените ми.

— Обзалагам се, че си проверил в джоба си за онази бала с мангизите — рече Хенри и ми се ухили.

Усетих, че се изчервявам, но нищо не отговорих.

— Окей, приятел, постъпил си правилно. В крайна сметка какво, по дяволите, знаеш ти за Хенри Ейчълбъргър? Свърших още нещо. — Той бръкна в задния си джоб и извади автоматичен пистолет с късо дуло. — Ако на онези юнаци им загубее играта, за пет долара съм им осигурил желязо, което няма нищо против грубите игрички. А стреля ли по някого, един Ейчълбъргър рядко пропуска.

— Това не ми харесва, Хенри — рекох строго. — Противоречи на споразумението.

— Майната му на споразумението — отвърна Хенри. — Ония ще си получат мангизите, а няма и никакви ченгета. Аз пък ще се погрижа те да предадат мънистата, без да си използват патлаците.

Видях, че няма смисъл да споря с него, затова привърших с обличането и се приготвих да излезем от апартамента. И двамата пихме още по едно, след което Хенри скъта бутилка в джоба си и напуснахме жилището.

Докато вървахме към асансьора, той тихичко каза:

— Долу съм наел едно такси, с което да те проследя, ако онези юнаци ги осени същата идея. Можеш да се повъртиш малко из околните пресечки, за да разбере как стоят нещата. Най-вероятно ще те поемат чак като се спуснеш долу към плажа.

— Всичко това сигурно ти струва много пари, Хенри — казах и докато чакахме асансьора, извадих още една двайсетдоларова банкнота от портфейла си и му я предложих. Той взе парите неохотно, но в крайна сметка ги сгъна и пхна в джоба си.

Постъпих така, както ми бе казал Хенри. Повъртях се из страничните улички северно от булевард „Холивуд“ и не след дълго чух неподлежащия на съмнение клаксон на такси зад себе си. Отбих встрани и спрях. Хенри слезе от таксито, плати на шофьора и се качи отзад в моята кола.

— Чисто е — каза. — Няма опашка. Просто ще седя леко приведен, а ти най-добре спри някъде, за да сипем в стомасите си малко гориво, че ако се наложи да грубеем, няма да ни е излишно.

Подкарах на запад, спуснах се по Сънсет Булевард и скоро спрях пред препълнена закусвалня, където седнахме на бара и хапнахме по един омлет с по чаша силно кафе. Сетне продължихме. Стигнахме Бевърли Хилс и Хенри пак ме накара да се повъртя из тузарските

улички, докато той особено зорко наблюдаваше през задното стъкло на колата.

Най-после окончателно удовлетворени, се насочихме през Бел Еър и покрайнините на Уестууд, та почти до игрищата за поло при Ривиерата.

Точно там, долу в ниското, се намира така нареченият Мандевилски каньон, който е изключително усамотено място. Хенри ме накара да вляза в него. След известно разстояние спряхме и пийнахме по малко уиски, а после той се премести отзад и сгъна едрото си тяло на пода с постелката отгоре, а пистолета и уискито остави така, че да са му винаги подръка. След като приключихме и с тези приготовления, отново подкарах.

Пасифик Палисейдс, изглежда, е район, чиито жители се прибират рано. Когато стигнах бизнес центъра, вече всичко беше затворено с изключение на дрогерията до банката. Паркирах и докато стоях на тъмния тротоар, от Хенри не се чуваше нито звук, освен едно задушевно бълбукане. После влязох в дрогерията, чийто часовник показваше осем без петнайсет. Купих си пакет цигари, запалих една и заех позиция до отворената телефонна кабина.

Продавачът, набит червендалест мъж на неопределена възраст, беше надул портативното си радио и слушаше някаква тъпа музика. Помолих го да намали, тъй като очаквам важен телефонен разговор. Той удовлетвори молбата ми, но с огромна неохота и незабавно се отдръпна в задната част на магазина си, откъдето злобно ме зазяпа през едно прозорче.

Точно в осем без една минута по часовника на дрогерията телефонът рязко зазвъня. Бързо влязох в кабината и плътно затворих след себе си. Вдигнах слушалката леко разтреперан, независимо от усилията, които полагах.

Беше същият хладен, металически глас.

— Гейдж?

— Господин Гейдж на телефона.

— Направи ли точно каквото ти казах?

— Да — отвърнах. — Парите са в джоба ми и съм съвсем сам.

Никак не ми допадна, че излъгах така безочливо, пък било и крадец, но твърдо се противопоставих на обзелата ме слабост.

— Слушай тогава. Върни се малко назад по същия път. До пожарната има затворена бензиностанция, боядисана в зелено, червено и бяло. На юг от нея продължава черен път. Карай по него около три четвърти миля, докато стигнеш до бяла телена ограда, издигната буквално на самия път. От лявата страна има проход, точно колкото да провреш колата си. Пъхни се там, превключи на габарити и продължи напред, докато се спуснеш в падинка, обрасла в пелин. Паркираш, гасиш фаровете и чакаш. Ясно ли е?

— Напълно — отвърнах студено. — Всичко ще изпълня точно по указанията.

— И слушай, момчето ми, на половин миля наоколо няма ни къща, ни жива душа. За да стигнеш дотам, ти трябват точно десет минути. В този момент вече те наблюдават. Отиваш бързо и сам. Иначе ще се понесеш към отвъдното. И не пали нито кибрит, нито фенерче. Сега тръгвай!

Телефонът прекъсна и аз излязох от кабината.

Още не бях затворил вратата на магазина зад гърба си и продавачът се метна към радиото и го усили до дупка. Качих се в колата, обърнах и подкарах обратно към Сънсет Булевард, каквито бяха указанията. На пода зад мен Хенри беше ням като гроб.

Сега вече бях много нервен, а всичките ни алкохолни запаси бяха при Хенри. Стигнах пожарната за нула време и през прозореца ѝ видях четирима огнеборци да играят карти. Свих вдясно по черния път, покрай бяло-зелено-червената бензиностанция, и почти веднага нощта така внезапно утихна, че независимо от бръмченето на двигателя ясно чух щурчетата и дървесните жаби, които свиреха и стържеха от всички посоки, а от някаква близка локва самотно квакаше крастава жаба.

Пътят се спусна, изкачи се отново и нейде в далечината се мярна жълт прозорец. А после, някак зловещо в безлунната нощ, изплува неясният силует на бялата ограда. Забелязах прохода отстрани, изгасих фаровете и внимателно се промуших през него. Продължих по неравно нанадолнище, докато се озовах в овална падина, заобиколена от ниски храсти и щедро обсипана с празни бутилки, консервни кутии и мръсни хартии. В тъмната доба обаче наоколо нямаше жива душа. Спрях колата, изгасих фаровете и двигателя и зачаках неподвижен, с ръце върху кормилото.

От Хенри ни звук. Чаках може би пет минути, въпреки че ми се сториха много повече, но нищо не се случи. Беше изключително тихо, много самотно и изобщо не се чувствах щастлив.

Най-сетне зад мен нещо съвсем тихичко помръдна и когато се обърнах, съзрях смътните очертания на лицето на Хенри, което надничаше изпод постелката.

Гласът му дрезгаво прошепна:

— Някакви признаци на живот, Уолтър?

Енергично поклатих глава и той пак се скри от долу. Долових тихо бълбукане.

Изминаха цели петнайсет минути, преди да посмея да помръдна отново. Междувременно съвсем се бях вдървил от напрежение. Затова смело отворих вратата и стъпих на неравната земя. Нищо не се случи. Бавно се заразождах напред-назад с ръце в джобовете. Минутите се влачеха мудно. Вече бе минал повече от половин час и търпението ми се изчерпа. Отидох при задното стъкло на колата и тихо прошепнах към вътрешността:

— Хенри, имам известни опасения, че много евтино са ни изиграли. Още повече се опасявам, че се касае за подъл номер от страна на господин Гандези, който получаваме в отговор на снощното ти поведение към него. Тук няма абсолютно никой, а пътят за насам е един-единствен. Струва ми се, че мястото не е никак подходящо за срещата, която очакваме.

— Кучият му син! — прошепна Хенри в отговор и отново забълбука от вътрешността на колата. После нещо се раздвижи и той излезе изпод постелката. Вратата до мен се отвори и отвътре надникна главата му. Той завъртя очи във всички възможни посоки. — Седни на калника — прошепна. — Излизам. Ако ни държат на прицел някъде откъм онези храсти, ще видят само една глава.

Изпълних указанията му, като вдигнах високо яката си и нахлупих шапката ниско над очите. Безшумен като сянка Хенри се измъкна от колата, затвори вратата, без да издаде нито звук, застана пред мен и заопипва с очи ограничения хоризонт. Виждах неясните очертания на пистолета в ръката му. Останахме така още десет минути.

След това вече Хенри не издържа и заряза всякаква конспирация.

— Изиграха ни! — изръмжа той. — Знаеш ли какво е станало, Уолтър?

— Не, Хенри. Не знам.

— Пратили са те за зелен хайвер, ето какво. Някъде по трасето тези мръсни едипакви си са те проверили дали играеш честно и са повторили проверката в дрогерията. Готов съм да се обзаложа на каквото искаш, че разговорът, който проведе оттам, е бил междуградски.

— Знаеш ли, Хенри, сега, като се замисля, и аз съм сигурен, че е така — отвърнах тъжно.

— Виждаш ли, приятелю, онези хитряги дори не са излезли от града. Седят си някъде край луксозните плювалници и те правят луд. А утре онзи тип отново ще ти се обади по телефона и ще ти каже, че дотук всичко върви окей, но те трябва да са много предпазливи, затова довечера ще опитат отново, може би в долината Сан Фернандо, и цената вече ще е десет бона за допълнителните им усилия. Трябва да се върна и да разкажа играта на този Гандези. Ще го накарам да брои звездите през левия си крачол.

— Виж какво, Хенри — рекох. — В крайна сметка и аз не изпълних техните условия дословно, защото ти настоя да дойдеш с мен. А може би те не са чак толкова глупави, колкото ги мислим. Смятам, че ще е най-добре сега да се върнем в града и да се надяваме утре шансът отново да ни се усмихне. А ти трябва честно да ми обещаеш да не се намесваш.

— Как не! — гневно извика Хенри. — Нали без мен ще те отмъкнат, както котката канарчето. Голям симпатяга си, Уолтър, но не ги разбираш тия работи. Онези типове са крадци, сдобили се с огърлица, която, ако са достатъчно ловки, би могла да им донесе дори двайсет бона. Искат да се отърват бързо от нея, но това няма да им попречи да те издоят максимално. Още сега трябва да се върна при онзи дебел жабар Гандези. Мога да му направя неща, които още не са измислени.

— Хайде, хайде, Хенри, не започвай да буйстваш — казах му.

— Как не! — озъби се той. — От тези типове ме заболяват задните части. — С лявата си ръка Хенри вдигна бутилката към устните си и жадно отпи. Гласът му спадна с няколко октави и зазвуча по-омиротворено. — Най-добре е да се омитаме, Уолтър. Купонът не се състоя.

— Може би си прав, Хенри — въздъгнах. — Ще ти призная, че от половин час коремът ми трепери като есенно листо.

И така, аз се изправих безстрашно до него и излях солидна доза от огнената течност в гърлото си. Смелостта ми незабавно се възвърна. Подадох бутилката на Хенри, а той внимателно я постави върху бронята на колата. Стоеше до мен и подхвърляше късия автоматичен пистолет върху широката си длан.

— Не ми трябва оръжие, за да се справя с онази пасмина. Да върви по дяволите — каза и с широк замах захвърли пистолета в храстите, където го чухме как тупна глухо на земята. После Хенри се отдалечи от колата и застана с ръце на хълбоците, вперил поглед в небето.

Приближих се до него и се взрях във вдигнатото му лице, доколкото изобщо можех да го виждам в сумрака. Обзе ме странна меланхолия. За краткото време, през което познавах Хенри, силно се бях привързал към него.

— Е, Хенри — обадох се най-после, — какъв е следващият ни ход?

— Да си вървим къщи, ако питаш мен — отвърна той бавно и тъжно. — И хубавичко да се натряскаме. — Сви длани в юмруци и бавно ги разтърси. После се обърна към мен. — Да — продума. — Нищо друго не ни остава. Да се омитаме към къщи. Само това можем да направим.

— Още не, Хенри — казах тихо. Извадих дясната си ръка от джоба. Имам едри длани и в дясната бях стиснал ролката двайсет и пет центови монети, които сутринта взех от банката. С тях юмрукът ми бе станал огромен.

— Лека нощ, Хенри — промълвих тихо и го фраснах с всички сили. — Ти ме удари два пъти, Хенри. Сега е мой ред.

Хенри обаче не ме чуваше. Юмрукът ми, с металната тежест вътре, го бе уцелил точно и безкомпромисно в средата на брадичката. Краката му омекнаха и той се килна право напред, като забърса ръкава ми, докато падаше. Пъргаво отскочих настрани.

Хенри Ейчълбъргър лежеше неподвижен и омекнал като желе. Наблюдавах го с известна тъга и чаках да помръдне, но той не трепваше дори с мускулче. Лежеше безжизнен, изпаднал дълбоко в несвяст.

Пуснах монетите обратно в джоба си, надвесих се над него и старателно го запретърсвах, като най-безцеремонно го подмятах и обръщах във всички посоки, но мина доста време, преди да открия перлите. Бяха усукани около глезена в левия му чорап.

— Е, Хенри — заговорих му за сетен път, макар да не ме чуваше, — ти си джентълмен, макар и крадец. Би могъл да вземеш парите десетки пъти днес след обед и нищо да не ми дадеш. Би могъл да ми ги отнемеш и преди малко, докато беше с пистолет в ръка, но дори и това ти беше противно. Захвърли оръжието и останахме един срещу друг, сами, далече от всякаква помощ и чужда намеса. Дори и тогава ти се поколеба, Хенри. Всъщност, Хенри, за сериозен крадец се колеба по-дългичко от необходимото. Затова спортният дух в мен ме кара само още повече да те уважавам. Сбогом, Хенри, и бъди щастлив.

Бръкнах в портфейла си, извадих стодоларова банкнота и внимателно я поставих в джоба, в който бях виждал Хенри да си държи парите. После отидох до колата, отпих от бутилката уиски, запуших я хубавичко и я положих до него, близо до дясната му ръка. Бях сигурен, че щом се свести, щеше да му е необходима.

8

Вече минаваше десет, когато се прибрах в апартамента, но въпреки това веднага се насочих към телефона и позвъних на Елен Макинтош.

— Скъпа! — извиках. — Перлите са у мен.

Чух как дъхът ѝ секна и тя възкликна напрегнато и развълнувано:

— О, скъпи, нали не си ранен? Нали те нищичко не ти сториха? Нали само взеха парите и те пуснаха?

— Нямаше никакви „те“, скъпа — отвърнах гордо. — Парите на господин Галъмор са у мен непокътнати. Беше само Хенри.

— Хенри ли? — недоумяващо извика Елен. — Но аз мислех... Веднага ела тук, Уолтър Гейдж, и ми разкажи...

— Дъхът ми ухае на уиски, Елен.

— Скъпи! Сигурна съм, че ти е било необходимо. Идвай веднага.

Е, няма как. Пак слязох, подкарах към Карънделит Парк и след броени минути бях в дома на госпожа Пенръдок.

Елен излезе да ме посрещне на верандата, където и останахме да поговорим тихо в тъмното, хванати за ръце, понеже всички вече си бяха легнали. Разказах ѝ историята възможно по-простичко.

— Но, скъпи — обади се най-накрая тя, — как си разбрал, че е Хенри? Мислех, че ти е приятел. А и другият глас по телефона?

— Хенри наистина ми беше приятел — отвърнах малко тъжно — и точно това го провали. Що се отнася до гласа по телефона, изобщо не е било трудно да се уреди. Хенри излиза сам на няколко пъти — време предостатъчно, за да реши проблема. Само едно не ми беше особено ясно. След като дадох на Гандези визитката, където беше написан адресът ми, Хенри трябваше някак да съобщи на съучастника си, че вече сме се срещнали с Гандези и сме му дали името и моя адрес. Защото глупавото ми или не чак толкова глупаво хрумване да посетим някой известен престъпник, за да предадем посланието за готовността си да купим перлите, беше и възможност за Хенри да ме накара да си мисля, че телефонното обаждане е в резултат от разговора ни с

Гандези. Но тъй като първия път ми се обадиха, преди Хенри да е успял да се свърже със съучастника си, за мен беше ясно, че са ми изиграли номер. Тогава се сетих как на един светофар ни блъсна кола и Хенри отиде да се разправя с шофьора. Естествено, ударът е бил нарочен, предварително обмислен и съучастникът е бил в колата отзад. Така, докато се е преструвал, че го ругае, Хенри е могъл да му предаде необходимата информация.

— Чакай, Уолтър — каза Елен, след като изслуша обяснението ми с видимо нетърпение. — Това са подробности. Единствено ме интересува как разбра, че перлите са у Хенри.

— Та нали ти ми каза — отвърнах. — И беше съвсем сигурна. Хенри е изключително търпелив. Типично в негов стил би било да скрие перлите, за да не се бои от полицията, да си намери нова работа и след като мине много време, да си ги вземе обратно и без много шум да се пресели в друг щат.

Елен нетърпеливо поклати глава в тъмното.

— Уолтър — рязко каза тя, — криеш нещо от мен. От една страна, не може да си бил сигурен, а от друга — никога нямаше да удариш Хенри така жестоко, ако не си бил сигурен. Познавам те достатъчно добре, за да знам, че е така.

— Наистина, скъпа — отвърнах скромно. — Вярно е. Имаше още нещо. Една от глупавите дреболийки, които и най-умните мъже не доглеждат. Както знаеш, никога не използвам официалния телефонен номер на апартамента, защото не искам да ме безпокоят разни досадници. Номерът, с който си служа, е частен и не фигурира в указателя. Съдружникът на Хенри обаче ми се обади точно на този номер, а Хенри живя в апартамента ми достатъчно дълго. Внимавах да не дам на господин Гандези точно този номер, защото от самото начало бях сигурен, че перлите са у Хенри, трябваше само да го накарам да ги измъкне от скривалището им.

— О, скъпи! — извика Елен и ме прегърна. — Колко си смел, а според мен и умен, макар и по свой странен начин. Вярваш ли, че Хенри е бил влюбен в мен?

Този въпрос обаче изобщо не ме интересуваше. Поверих перлите на Елен и въпреки че беше доста късно, веднага се отправих към дома на господин Лансинг Галъмор, разказах му какво се бе случило и му върнах парите.

След няколко месеца с радост получих писмо, изпратено от Хонолулу и написано върху изключително дълнопробна хартия.

Е, приятелю, онова твое неделно кроше беше един път, а аз не вярвах, че си способен на него, макар, разбира се, изобщо да не го очаквах. Крошето обаче си го биваше, защото цяла седмица започнех ли да си мия зъбите, веднага се сецах за теб. Лошо стана, че трябваше да изчезна, защото ти си голям сладур, макар и леко отнесен, и сега много ми се иска да се натряскаме заедно, вместо да забърсвам омазнените клапи там, където съм, което пък не е мястото, откъдето е пуснато писмото, а поне неколкостотин мили по-далече. Само две нещица ми се иска да знаеш, и двете са чистата истина. Вярно е, че здравата хлътнах по онази висока блондинка и това беше основната причина да напусна старата дама. Свиването на перлите бе просто една от онези смахнати идеи, които ти идват, когато си лапнал по някое готино маце. Истинско престъпление беше да ги оставят така безстопанствено в онази кутия за хляб, а аз някога работих за францужойка В Джибути и горе-долу се научих да разбирам от перли дотолкова, че да ги различавам от снежни топки. Когато обаче дойде Време двамата да застанем един срещу друг в онези храсти, където забранени удари нямаше, аз се разкиснах и не можах да доведа сделката докрай. Кажи на блондинката, която си забърсал, че съм питал за нея.

Винаги твой Хенри Ейчълбъргър (псевдоним)

P.S. Представяш ли си, онзи тип, дето ти звъня по телефона, се опита да ми измъкне половината от стодоларовата банкнота, която ти ми беше пъкнал в джоба. Наложих се здравата да му извия врата.

Твой Х. Е. (псевд.)

КРАЛЯТ В ЖЪЛТО

1

Джордж Милър, нощен администратор в хотел „Карлтън“, беше издокаран, жилав дребосък с мек гръден глас на лиричен певец. Не повиши тон, но очите му гледаха остро и гневно, когато изрече в микрофона:

— Много съжалявам. Няма да се повтори. Веднага ще изпратя хора.

Рязко свали слушалките, пусна ги върху щифтовете на телефонното табло, забързано излезе иззад стъклената преграда и нахълта с широка крачка във входното фоайе. Минаваше един, а две трети от клиентите на „Карлтън“ бяха постоянни наематели. Три стъпала по-надолу, в централното фоайе, лампите бяха изгасени и нощният портиер беше приключил с раздигането.

Помещението беше безлюдно — просторно, с тъмни мебели и хубав мек килим. Някъде в дъното тихо звучеше радио. Милър слезе по стълбите и бързо се насочи към звука, мина през свода и се загледа в мъжа, излегнал се върху бледозелен диван, отрупан — на пръв поглед — с всички възглавнички в хотела. Лежеше на една страна, замечтано премрежил очи, и слушаше радиото, на два метра от него.

— Ей, ти! — излая Милър. — Ти хотелското ченге ли си или хотелският котарак?

Стийв Грейс бавно извърна глава и погледна администратора. Беше върлинест мъж, около двацет и осем годишен, с дълга черна коса, дълбоки смълчани очи и мека извивка на устните. Посочи с палец радиото и се усмихна.

— Крал Леопарди, Джордж. Чуй само какъв звук има тромпетът му. Гладък като ангелско крило, момчето ми.

— Страхотно! Качи се веднага горе и го разкарай от коридора!

Стийв Грейс го изгледа изумено.

— Какво? Пак ли? Мислех, че отдавна съм напъхал птичките в леглата.

Той свали крака от дивана и се изправи. Беше поне една глава по-висок от Милър.

— Да, но от осемстотин и шестнайсега твърдят обратното. От осемстотин и шестнайсега казват, че в коридора са двама от неговите подлоги. Бил само по жълти сатенени гащета и тромбон и заформял джемсешън с дружките си. И една от пачаврите, които Килън настани в осемстотин и единайсега, била с тях и се опитвала да върти бизнес. Заеми се, Стийв, и този път гледай да е за последно.

Стийв Грейс се усмихна накриво и каза:

— Леопарди и без това не е гост на хотела. Да използвам ли хлороформ, или да действам само с гумената палка?

Той закрачи с дългите си крака по бледозеления килим, мина под свода, пресече централното фоайе и влезе в единствения осветен и отворен асансьор. Затвори вратите, качи го до осмия етаж, спря рязко и излезе в коридора.

Шумотевицата го блъсна като внезапен напор на вятър. Чак стените трепереха. Пет-шест врати бяха отворени и от тях надничаха разгневени наематели по пижами.

— Всичко е наред, господа — бързо каза Стийв Грейс. — Този път наистина е за последно. Само се успокойте.

Зави зад ъгъла, където бясната музика почти го събори. Трима мъже се бяха подредили до стената, недалеч от отворена врата, от която струеше светлина. Средният, онзи с тромбона, беше метър и осемдесет висок, силен и гъвкав, с тънки като пиявички мустаци. Лицето му бе зачервено, в очите му се четеше алкохолен блясък. Беше по шорти от жълт сатен с големи черни инициали на левия крачол. Иначе беше гол. Тялото му бе загоряло.

Другите двама бяха по пижами, типичните полукрасиви оркестранти, пияни, но не заляни. Единият лудешки надуваше кларинет, а другият — тенор саксофон.

Пред тях напред-назад се кълчеше, кривеше и подскачаше като сврака платиненоруса блондинка, която виеше ръце и вежди и така извиваше пръстите си назад, че карминените ѝ нокти почти докосваха плътта на ръцете. Металната русота се полюшкваше всеотдайно в такт с музиката. Гласът ѝ бе гърлено чегъртане, без мелодия, фалшив като веждите и остър като ноктите ѝ. Носеше чехли с много високи токчета и черен халат с дълъг лилав пояс с ресни.

Стийв Грейс се закова на място и рязко замахна надолу с длан.

— Тихо! — кресна. — Затапете ги! Разкарайте ги и ги заровете някъде! Представлението свърши. А сега се омитайте! Да ви няма!

Крал Леопарди отлепи тромбона от устните си и изрева:

— Фанфари за хотелското ченге!

Тримата пияници изпълниха оглушителен туш и разлюляха стените. Момичето се изкикоти глупаво и подритна с крак. Чехълът ѝ излетя и уцели Стийв Грейс в гърдите. Той го сграбчи, скочи към момичето и го хвана за китката.

— Значи сме големи непукисти, а? — усмихна се той. — Ще започна от теб.

— Дръжте го! — изрева Леопарди. — Размажете го! Потанцувайте по врата му!

Стийв вдигна момичето във въздуха, хвана го под мишница и побягна с него. Носеше я с такава лекота, сякаш бе вързоп. Тя се опита да го срита по краката, но той се изсмя и хвърли бърз поглед в една отворена осветена стая. Под скрина се търкаляха кафяви мъжки мокасина. Той я подмина и надникна в следващата осветена стая, нахълта вътре и затръшна вратата с ритник. Извърна се колкото да превърти ключа в ключалката. Почти веднага отвън заблъскаха с юмрук. Той не обърна никакво внимание.

Забута младата жена по коридорчето пред банята и я пусна. Тя се отблъсна от него и облегна гръб в скрина, задъхана, с искрящи от бяс очи. Влажна, потопена в злато къдрица се залюля над окото ѝ. Тя гневно тръсна глава и оголи зъби.

— Как ще погледнеш на идеята да те окошаря, сестрице?

— Върви по дяволите! — изплю се тя през стиснати зъби. — Краля ми е приятел, ясно ли е? Затуй не си пускай мръсните лапи!

— С момчетата ли обикаляш?

Тя пак го заплю.

— Как разбра, че ще бъдат тук?

Проснато напреки върху леглото, лежеше друго момиче, с глава към стената и разчорлена черна коса върху бяло лице. Крачолът на пижамата му беше раздран. Лежеше отпуснато и стенеше.

Стийв рязко каза:

— О, номерът на скъсаната пижама значи. Няма да мине, сестрици, хич няма да мине. Слушайте сега, малките. Можете да си

легнете и да останете до сутринта или на секундата да си обирате крушите. Избирайте.

Чернокосата простена. Блондинката му се озъби:

— Изчезвай от стаята ми, ченге проклето!

Пресегна се зад гърба си и го замери с ръчно огледалце. Стийв бързо се наведе. Огледалцето се тресна в стената и падна, без да се счупи. Чернокосата се претърколи върху леглото и уморено каза:

— Оставете ме на мира. Лошо ми е.

И остана да лежи със затворени очи и трепкащи клепачи.

Блондинката залюля бедра към бюрото до прозореца, напълни водна чаша до половината с шотландско уиски и го излочи, преди Стийв да успее да я достигне. Силно се задави, изпусна чашата и я последва на пода.

Стийв мрачно обяви:

— Те това те рита в лицето, сестро.

Младата жена приклепна, затръска глава. Получи спазъм, вдигна карминени нокти към устата си и я заопипва. Опита да се изправи, но краката ѝ се подгънаха, катурна се странично и тутакси заспа.

Стийв въздъхна, отиде до прозореца, затвори го и го залости. Претърколи чернокосата, сложи я да легне удобно, измъкна завивките изпод нея и пхна възглавницата под главата ѝ. Вдигна русата от пода, пусна и нея на леглото и зави и двете до под брадичките. Отвори малкото прозорче, загаси лампата и отключи вратата. Заклучи я отново отвън с шперца на верижка.

— Хотелска работа — промърмори. — Пфу!

Сега коридорът беше пуст. Вратата на осветената стая още зееше отворена. Номерът ѝ беше 815, през два врати от стаята на момичетата. Отвътре се носеха тихи звуци на тромбон, но не и достатъчно тихи за един и двайсет и пет през нощта.

Стийв Грейс хлътна в стаята, затръшна вратата с рамо и мина през коридорчето покрай банята. Крал Леопарди бе сам.

Оркестровият диригент се беше проснал във фотьойл с висока запотена чаша до лакътя си. Въртеше тромбона в тесен кръг, докато го надуваше, а светлината танцуваше върху инструмента.

Стийв запали цигара, издуха перце дим и погледна през него Леопарди с особено полувъзхитено, полупрезрително изражение. Тихо каза:

— Гаси лампите, жълтогащко. Свириш страхотно на тромпет, а и тромбонът ти не е за изхвърляне, но не му е тук мястото. Вече ти го казах веднъж. Престани. Прибери това нещо.

Леопарди се усмихна злобарски и изсвири едно презрително изпърдяване, което прозвуча като дяволски кикот.

— Ти ли ще ми кажеш? — присмя се той. — Леопарди прави каквото си иска, където си иска и когато си иска. Досега никой не го е спрял, ченгенце. Разкарай се оттук!

Стийв сви рамене и се приближи до високия тъмен мъж. Търпеливо повтори:

— Свали базуката, тежкар. Хората се опитват да поспят и шумът ти ги дразни. Велик музикант си в оркестъра си, но навсякъде другаде си най-обикновен човек с доста слабости и репутация, която смърди от тук до Маями и обратно. Още веднъж надуй това нещо и ще ти го усуча около врата.

Леопарди свали тромбона и отпи яка глътка от чашата си. Очите му злостно блестяха. Отново доближи инструмента до устните си, напълни дробовете си с въздух и го наду така, че разлюля стените. После се изправи с внезапно плавно движение и стовари тромбона върху главата на Стийв.

— Никога не съм харесвал хотелските слухари — каза презрително. — Вонят на обществен кенеф.

Стийв направи крачка назад и тръсна глава. Усмихна се накриво, приплъзна се напред на един крак и шамароса Леопарди с отворена длан. Ударът изглеждаше лек, но Леопарди залитна през стаята и се просна в основата на леглото, където остана да седи на пода, заврял дясната си ръка в отворен куфар.

За миг и двамата останаха неподвижни. После Стийв изрита тромбона настрана и размаза цигарата си в стъклен пепелник. Черните му очи бяха празни, но устата му се зъбеше в бяла усмивка.

— Ако си търсиш белята — рече, — аз идвам от там, където я правят.

Леопарди се усмихна леко, стегнато, а дясната му ръка се измъкна от куфара с пистолет. Палецът му свали предпазителя. Държеше пистолета, без да трепва, насочен.

— Направи една беличка и с това — рече и стреля.

Гръмовният рев на пистолета проехтя оглушително в затворената стая. Огледалото над бюрото се пръсна и стъклата се разхвърчаха на всички страни. Едно парче срязва като бръснач бузата на Стийв. Кръвта потече на тънка струйка по кожата му.

Хотелското ченге се отлепи от пода и се гмурна напред. Дясното му рамо се блъсна в голите гърди на Леопарди, а лявата му ръка изхвърли оръжието далеч под леглото. После пъргаво се извъртя надясно и задъхано се изправи на колене.

Рязко и дрезгаво каза:

— Сбърка с човека, братле.

Врълхлетя върху Леопарди и го изправи, като го повдигна за косата. Музикантът изрева и два пъти го халоса по ченето, а Стийв се хилеше и държеше лявата си ръка усукана в дългите лъскави черни коси на тромпетиста. После извъртя също и главата, така че третият юмручен удар на Леопарди го уцели в рамото. Стийв го хвана за ръката, с която замахваше, и я изви, а музикантът с вой рухна на колене. Стийв пак го повдигна за косата и го удари четвърти път, като ръката му почти потъна в стомаха на Леопарди. Той сляпо се строполи на колене и повърна.

Стийв отстъпи встрани, влезе в банята и взе пешкир от рафта. Хвърли го на Леопарди, тръшна отворения куфар на леглото и започна да мята вътре вещите му.

Леопарди избърса лицето си и се изправи, все още разтърсван от спазми. Олюля се и се подпря на ръба на скрина. Беше бял като платно.

Стийв Грейс каза:

— Обличай се, Леопарди. Или изчезвай така, както си. Все ми е тая.

Онзи се запрепъва към банята, опипвайки стената като слепец.

2

Когато асансьорът се отвори, Милър стоеше зад бюрото си съвсем неподвижен. Лицето му бе бледо и уплашено, а подстриганите му черни мустачки стояха като изцапано на горната устна. Леопарди излезе от асансьора пръв, с шал около врата, леко манто на ръка и шапка, килната на тила. Крачеше вдървено, леко приведен напред, с празен поглед. Лицето му беше зеленикавобледо.

След него се появи Стийв Грейс, понесъл куфар, и накрая Карл, нощният портиер, с още два куфара и два калъфа за инструменти от черна кожа. Стийв се приближи до бюрото и дрезгаво каза:

— Господин Леопарди си тръгва. Пригответи му сметката, ако има такава.

Милър се облещи насреща му иззад мраморния плот.

— Стийв... струва ми се, че не е...

— Окей. И аз мислех, че няма.

Леопарди се усмихна много леко и противно и излезе през обкованата с мед люлееща се врата, която портиерът му държеше отворена. Отвън чакаха две нощни таксита. Едното се раздвижи и спря под козирката. Портиерът натовари багажа на Леопарди. Той седна вътре и се наведе напред, за да подаде глава от отворения прозорец. С надебелял глас бавно каза:

— Жал ми е за теб, ченгенце. Ама мнооого ми е жал.

Стийв Грейс отстъпи назад и го изгледа безизразно. Таксито стигна до края на улицата, зави зад ъгъла и изчезна. Стийв се извърна, извади от джоба си монета от двацет и пет цента и я подхвърли във въздуха. Улови я и я шляпна в дланта на нощния портиер.

— От Краля — рече. — Пази я, за да я показваш на внуците си.

После се върна в хотела, влезе в асансьора, без да поглежда към Милър, качи се пак до осмия етаж и влезе в стаята на Леопарди. Заклучи отвътре, отмести леглото от стената и мина отзад. Вдигна 32-калибровия пистолет от килима, пхна го в джоба си и заоглежда стаята за празната гилза. Зърна я до кошчето за боклук, наведе се да я

вземе и остана така, вторачен в кошчето. Устата му се напрегна. Разсеяно пъхна гилзата в джоба си, а после бръкна в кошчето и извади къс хартия, върху който бяха залепени изрязани от списание букви. Сетне избута обратно до стената леглото, взе кошчето и изсипа съдържанието му отгоре.

От купчината изпокъсани вестници и кибритени клечки отдели няколко парченца със залепени букви. Занесе ги до бюрото и седна на стола. След няколко минути вече беше съединил частите като детски пъзел и прочете текста, скалъпен от изрязани от списания думи и букви, залепени върху листа.

ДЕСЕТ БОНА ДО ЧЕТВЪРТЪК ВЕЧЕР,
ЛЕОПАРДИ. ДЕН СЛЕД ПРЕМИЕРАТА ТИ В КЛУБ
„ШАЛОТ“. ИНАЧЕ КРАЙ. ОТ БРАТ Й

— Хм — промърмори Стийв Грейс. Прибра накъсаните хартийки в един от хотелските пликове, пъхна го във вътрешния джоб и запали цигара. — Момчето има здрави нерви. Не му го отричам... и тромпета.

Той заключи, послуша се за миг в смълчания коридор и се приближи до стаята на двете момичета. Почука леко и допря ухо до вратата. Вътре изскърца стол, чуха се стъпки.

— Какво има?

Гласът на момичето беше ледено спокоен, без следа от сънливост. И не беше на блондинката.

— Хотелският детектив. Може ли да поговорим?

— Вече говориш.

— Без вратата между нас, госпожице.

— Нали си имаш ключ. Използвай го.

Стъпките се отдалечиха. Стийв отключи с шперца си, тихо влезе и затвори. Върху бюрото мъждиво светеше нощна лампа с плисиран абажур. На леглото тежко сумтеше блондинката, заровила ръка в лъскавата си метална грива. Чернокосата седеше на стол до прозореца, праметнала крак връз крак под прав ъгъл като мъж, и гледаше Стийв с празен поглед.

Той се приближи до нея и ѝ посочи голямата дупка в крачола на пижамата. Тихо каза:

— Не ти е лошо. Не беше и пиана. А този крачол е бил съдран много отдавна. Какво сте намислили? Краля ли се гласите да издоите?

Момичето го гледаше хладнокръвно, пафкаше цигарата си и мълчеше.

— Той си замина — продължи Стийв. — Та, един вид, нямате повече работа тук, сестро.

Гледаше я като ястреб, без нито за миг да отмества студените си черни очи от лицето ѝ.

— Повръща ми се от вас, хотелските ченгета — неочаквано гневно каза момичето. Скочи, мина покрай него, влезе в банята и заключи вратата.

Стийв вдигна рамене и провери пулса на спящото върху леглото момиче — бумтящ, неравномерен, пиянски пулс.

— Нещастни уличници — тихо промърмори той.

Погледът му се спря върху голяма лилава чанта върху скрина. Повдигна я разсеяно и я пусна обратно. Лицето му отново се изопна. Чантата тежко изтропа върху стъкления плот, сякаш вътре имаше парче олово. Бързо я отвори и пъкна вътре ръка. Пръстите му докоснаха студения метал на оръжие. Стийв отвори широко чантата и впи поглед в малкия 25-калибров автоматичен пистолет. Бяла хартийка привлече вниманието му. Извади я и се приближи до светлината — бележка за платен наем с име и адрес. Напъха я в джоба си, затвори чантата и когато момичето излезе от банята, вече стоеше до прозореца.

— Още ли си тук, по дяволите! — озъби се то. — Нали знаеш какво се случва на хотелските ченгета, които сами си отключват нощем дамските спални?

— Ъхъ — провлачи Стийв. — Намират си белята. Дори може да отнесат и някой куршум.

Лицето на момичето се стегна, но очите му се плъзнаха встрани и се спряха върху виолетовата чанта. Стийв я погледна.

— От Сан Франциско ли се познаваш с Леопарди? — попита. — Не е свирил тук от две години. После беше само тромпетист в оркестъра на Вейн Ютигор — евтина работа.

Момичето сви устни, мина покрай него и отново седна до прозореца. Лицето му беше бледо, безжизнено. Отвърна глухо:

— Блосъм го познаваше. Тази на леглото е Блосъм.

— А знаеше ли, че той ще дойде в нашия хотел тази вечер?

— Теб какво те засяга?

— Не разбирам защо изобщо е дошъл тук. Това е тихо хотелче, затова ми се струва невероятно, че някой ще дойде именно тук да го изнудва.

— Върви другаде да размишляваш. Имам нужда от сън.

— Лека нощ, скъпа — рече Стийв. — И добре да си заключиш вратата.

Мършав мъж с мършаво лице и оскъдна руса косица стоеше на рецепцията и потропваше по мраморния плот с мършави пръсти. Милър не бе мръднал от мястото си и все така изглеждаше блед и уплашен. Мършавият мъж беше с тъмносив костюм и шалче под яката на сакото. Имаше вид на току-що станал от сън. Когато Стийв излезе от асансьора, той бавно обърна към него морскозелените си очи, изчака го да се приближи и да хвърли върху плота ключа с номерче, който носеше.

Стийв каза:

— Ключът на Леопарди, Джордж. В стаята му ще намериш разбито огледало и вечерята му върху килима — предимно скоч. — После се обърна към мършавия: — Искали сте да ме видите, господин Питърс?

— Какво се е случило, Грейс?

Мършавият говореше с напрегнатия глас на човек, който очаква да бъде излъган.

— Леопарди с две от момчетата си беше на осмия, останалите от тайфата — на петия. Онези от петия си легнаха. Две явни уличници успяха да се настанят само през две стаи от Леопарди. Свързаха се с него, след което всички започнаха шумно да се забавляват в коридора. Успях да ги укротя едва след като станах по-грубичък.

— Имаш кръв на бузата си — студено отбеляза Питърс. — Избърши я.

Стийв задраска с носна кърпичка по бузата си. Кървавата струйка бе засъхнала.

— Прибрах момичетата в стаята им — продължи той. — Двамата оркестранти разбраха намека и си легнаха, но Леопарди продължи да мисли, че клиентите ни искат да слушат тромбона му. Заплаших го, че ще го усуча около врата му, а той извади пистолет и стреля по мен. Ето пистолета.

Стийв извади 32-калибровия автоматик от джоба си и го сложи върху плота. До него постави и празната гилза.

— Затова набих малко разум в главата му и го изхвърлих — добави той.

Питърс потропваше върху мрамора.

— Както винаги, проявил си обичайната си тактичност — рече.

Стийв го изгледа втренчено.

— Той стреля по мен — повтори тихо. — С пистолет. С този пистолет. Много съм чувствителен към куршумите. Не ме улучи, но ако беше по-добър стрелец? Харесвам стомаха си такъв, какъвто е — само с един изход навън и един навътре.

Питърс сбърчи русолявите си вежди и учтиво каза:

— Във ведомостта те водим като нощен администратор, защото не харесваме термина „хотелски детектив“, но нито нощните администратори, нито хотелските детективи изхвърлят гостите от този хотел, без да се допитат до мен. Никога, господин Грейс.

— Онзи стреля по мен, човече. С пистолет. Проумяваш ли? Не можех да оставя това безнаказано, не е ли така?

Лицето му беше леко пребледняло.

— Още нещо за твое сведение — рече Питърс. — Контролният пакет акции на хотела е притежание на господин Холси Уолтърс. Освен това господин Уолтърс е собственик и на клуб „Шалот“, където Крал Леопарди започва гастролата си в сряда вечер. Ето защо, господин Грейс, Леопарди беше така любезен да отседне при нас. Можеш ли да се досетиш какво още ще ти кажа?

— Да, че съм уволнен — мрачно отвърна Стийв.

— Съвсем правилно, господин Грейс. Лека нощ, господин Грейс.

Кльощавият рус мъж влезе в асансьора и нощният портиер го качи нагоре. Стийв погледна към Милър.

— Джъмбо Уолтърс значи? — каза тихо. — Умен и безскрупулен тип. Твърде умен, за да си мисли, че този бордей и клуб „Шалот“ са за една и съща клиентела. Питърс ли писа на Леопарди да отседне тук?

— Предполагам, че той, Стийв. — Гласът на Милър бе нисък и мрачен.

— Защо тогава не го е настанил в луксозен апартамент с лична тераса, на която да си лудее и за която да си плаща по двайсет и осем

долара на ден? Защо го е настанил на един сравнително евтин етаж и защо Килън е допуснал момичетата толкова близо до него?

Милър подръпна черния си мустак.

— Хем стиснат, хем къркан, предполагам. Що се отнася до момичетата, не знам.

Стийв удари с длан по мрамора.

— И така, уволнен съм, защото не допуснах един пияница да превърне осмия етаж в бардак и стрелбище. Каква дивотия! Въпреки това хотелът ще ми липсва.

— Ти също ще ми липсваш, Стийв — тихо каза Милър. — Но чак след една седмица. От утре излизам за седмица в отпуск. Брат ми има хижа в Крестлайн.

— Не знаех, че имаш брат — разсеяно отвърна Стийв, отвори и затвори юмрук върху мраморния плот.

— Той много-много не слиза в града. Голямо мъжище. Някога беше боксьор.

Стийв кимна и се отдалечи от рецепцията.

— Е, поне бих могъл да изчакам до сутринта — рече.

— По гръб. Прибери някъде този пистолет, Джордж.

Усмихна се студено и заслиза по стълбите към полутъмното главно фоайе, прекоси го и отиде в стаята с радиоапарата. Оформил изпомачканите възглавници върху бледозеления диван, а после неочаквано бръкна в джоба си и извади листчето, което бе измъкнал от чантата на брюнетката. Беше квитанция за платен едноседмичен наем на името на госпожица Мерилин Делорм, апартамент 211, Корт Стрийт номер 118.

Прибра я в портфейла си и остана така, втренчил поглед в безмълвното радио.

— Стийв, май си намери нова работа — промърмори под носа си. — Нещо в тази история понамирисва.

После влезе в приличащата на килер телефонна кабина в ъгъла на фоайето, пушна монета от пет цента и набра номера на една от денонощните радиостанции. Наложил се да звъни четири пъти, преди да успее да се свърже с водещия.

— Защо не пуснете още веднъж „Самота“ на Крал Леопарди? — помоли го.

— Имам куп заявки. Вече я пусках два пъти. Кой се обажда?

— Стийв Грейс, нощното ченге в хотел „Карлтън“.

— О, един трезвен на работното си място. За теб, приятел, каквото поискаш.

Стийв се върна при дивана, пусна радиото и легна по гръб, подложил длани под главата си.

След десет минути високите, пронизващо нежни звуци от тромпета на Крал Леопарди тихо се разнесоха от радиото, намалено почти до шепот, и задържаха „ми“ над горно „до“ почти невероятно дълго.

— Господи! — измърмори Стийв, след като плочата свърши. — Как свири този човек! Дали не бях твърде груб с него?

3

Корт Стрийт се намираше в стария град, в жабарския квартал, квартала на мошениците и бохемите. Беше на върха на Банкър Хил и там човек можеше да намери всичко — от съвсем изпаднали бивши обитатели на Гринич Вилидж до укриващи се от полицията престъпници, от дами за всеобщо развлечение до клиенти на социалната служба, заети с нескончаеми скандали с изпаднали хазяйки на великолепни старинни къщи с дърворезбовани веранди, лъщящи паркет и огромни вити стълби от бял дъб, махагон и черкезки орех.

Някога Банкър Хил е бил много изискан квартал — дни на слава, от които до днес бе останала смешна малка въздушна железница, наречена „Ангелски полет“, която пълзеше нагоре-надолу по жълтеникавия глинен склон. Беше следобед, когато Стийв Грейс в качеството си на единствен пътник слезе от вагончето, изпъплило до върха на хълма. Вървеше, огрян от слънцето, висок, широкоплещест, с нехайна походка, в добре скроен син костюм.

Сви на запад по Корт Стрийт и заглежда номерата. Онзи, който търсеше, беше втори след ъгъла, срещу погребалното бюро — червена тухлена постройка, върху която със златисти букви пишеше:

ПОГРЕБАЛНО БЮРО „ПАОЛО ПЕРУДЖИНИ“

Мургав италианец с оловносива коса и фрак стоеше пред закрытия със завеса вход на тухлената сграда, пушеше пура и чакаше някой да умре.

Номер сто и осемнайсети беше триетажна сграда с апартаменти под наем. Имаше остъклена врата, сполучливо замаскирана с мръсно мрежесто перде, пътека в коридора, широка половин метър, замазани врати, чиито номера бяха вече с избеляла боя, и стълбище в дъното на коридора. Пиринчените пръчки на парапета проблясваха в сумрака.

Стийв Грейс се изкачи по стълбите и заглежда номерата. Апартамент 211, госпожица Мерилин Делорм, беше отдясно, в лицевата част на сградата. Той тихо почука на вратата, изчака, почука

пак. И в апартамента, и в коридора никой не помръдваше. Зад една от отсрещните врати някой се закашля и продължи да кашля.

Стийв стоеше в полумрака и се чудеше защо е дошъл. Госпожица Делорм носеше пистолет. Леопарди беше получил заплашително писмо, което бе скъсал и изхвърлил. Госпожица Делорм беше напуснала хотела около час след като Стийв ѝ бе казал, че Леопарди си е тръгнал. Дотук толкова.

Извади кожен ключодържател и разгледа ключалката. Стори му се податлива. Опита, резето поддаде и той тихо влезе в стаята. Затвори вратата, но резето не падна.

Стаята беше полутъмна, със спуснати завеси на прозорците. Въздухът ухаеше на пудра за лице. Имаше боядисани в светло мебели, прибиращо се към стената двойно легло, което беше спуснато, но не и оправено за лягане. Върху него лежаха списание, стъклен пепелник, пълен с фасове, половин бутилка уиски, както и една чаша на стола до леглото. Две възглавници бяха използвани за облегалки и все още бяха смачкани по средата.

Върху тоалетката имаше тоалетен комплект — нито скъп, нито евтин, гребен с черни косми по него, табличка с принадлежности за маникюр, доста разпиляна пудра. В банята — нищо. В шкафа зад леглото — много дрехи и два куфара. Всички обувки бяха един и същи номер.

— Блосъм, плюещата блондинка, не живее тук — промърмори той. — Само Мерилин, брюнетката със скъсаната пижама.

Той се върна при тоалетката и започна да измъква чекмеджетата. В най-долното, под парчето тапет, с което беше постлано дъното, откри кутия с 25-калиброви патрони. Разрови фасовете в пепелника. Всичките бяха с червило. Щипна още веднъж брадичката си, после раздвижи въздуха с длан, като лодкар с весло.

— Нищо — каза тихо. — Губиш си времето, Стийв.

Отиде до вратата, посегна към бравата, но се върна при леглото и го повдигна за долната рамка.

Госпожица Мерилин Делорм беше там.

Лежеше на едната си страна на пода под леглото, дългите ѝ крака протегнати в ножица, сякаш бягаше. Единият ѝ пантоф беше на мястото си, другият бе паднал. Над чорапите се виждаха жартиери, гола кожа и синя розичка върху нещо розово. Беше облечена в рокля с

четвъртито деколте и къси ръкави, не много чиста. Шията над роклята беше на петна от морави кръвоизливи.

Лицето и имаше тъмен сливов цвят, очите — пълни със слабия, застоял блясък на смъртта, а устата ѝ бе отворена толкова широко, че смаляваше лицето. Беше по-студена от лед, но все още не вкочанена. Смъртта бе настъпила най-малко преди два-три часа, най-много преди шест.

Лилавата чанта бе до нея и зееше като устата ѝ. Стийв не докосна нищо от нещата, изсипани на пода. Нямахше нито пистолет, нито документи.

Той спусна леглото върху нея, обиколи апартамента, изтри всичко, което беше докосвал, и още много предмети, за които не помнеше дали ги бе пипал.

Ослуша се пред Вратата, после излезе. Коридорът бе все така пуст. Мъжът зад отсрещната врата продължаваше да кашля. Стийв слезе по стълбите, огледа пощенските кутии и по долния коридор се приближи до една врата. Зад нея монотонно поскърцваше стол. Почука. Отговори му рязък женски глас. Стийв отвори вратата с носната си кърпичка и влезе.

В средата на стаята в стар люлеещ се бостънски стол се поклащаше жена, чието тяло бе разпльоснато в типичната безкостна поза на пълното изтощение. Лицето ѝ имаше кален цвят, косата ѝ бе сплъстена, на краката си бе обула сиви памучни чорапи — всичко, което се полага на хазяйка от Банкър Хил. Гледаше Стийв с любопитните очи на умряла златна рибка.

— Вие ли сте домоуправителката?

Жената спря да се клатушка и изкрещя с всички сили:

— Хей, Джейк! Търсят те.

После продължи да се люлее.

Зад откренатата вътрешна врата се затръшна хладилник и в стаята влезе много едър мъж, понесъл кутия бира. Имаше месесто кръгло лице, кичур косми върху иначе плешивата си глава, дебел и груб врат и същата брадичка, кафяви свински очи, безизразни като на жената. Плачеше за едно бръснене — беше плакал за същото и предния ден, а през разкопчаната му риза се подаваха мощни космати гърди. Носеше алени тиранти с огромни златисти катарамии.

Подаде бирата на жената. Тя я изтръгна от ръката му и с горчивина обяви:

— Толкова съм уморена, че нищо не усещам.

Мъжът отговори:

— Да. Хем не си почистила коридорите както трябва.

— Колкото искам, толкова съм ги чистила — озъби му се жената и жадно засмука бирата.

Стийв погледна мъжа и попита:

— Вие ли сте домоуправителят?

— Ъхъ. Аз. Джейк Стоянов, сто и трийсет килца без дрехите, и все още си ме бива.

— Кой живее в двеста и единайсети? — попита Стийв.

Мъжът леко се приведе напред и шляпна с тиранти. Нищо не се промени в изражението на очите му. Само кожата покрай мощната му брадичка като че ли леко се обтегна.

— Една гуспойца — отвърна.

— Сама?

— Питай ме де — рече мъжът.

Протегна ръка и взе пура от ръба на чамовата маса. Пурата гореше неравномерно и смърдеше така, сякаш някой бе подпалил изтривалката пред вратата. Той я мушна в устата си с мощното решително движение на човек, който очаква съпротива.

— Питам те — рече Стийв.

— Питай ме в кухнята — провлечено измърмори мъжът, обърна се и задържа вратата отворена. Стийв мина покрай него.

Онзи затръшна вратата с ритник, за да не се чува скърцането на люлеещия се стол, бръкна в хладилника и извади две кутии бира. Отвори ги и подаде едната на Стийв.

— Ченге?

Стийв отпи от бирата, остави кутията върху мивката, извади чисто нова визитка от портфейла си — беше ги напечатал сутринта — и я подаде на мъжа. Той я прочете, остави я върху мивката, взе я и я прочете отново.

— А, от ония — промърмори над бирата си. — Какво е направила този път?

Стийв сви рамене и отвърна:

— Нищо ново, ако питаш мен. Номерът на скъсаната пижама. Само че сега придружен с изнудване.

— Откъде-накъде? Откъде-накъде ти се занимаваш със случая, а? Явно е сериозна работа.

Стийв кимна. Мъжагата издуха дим през устата си.

— Карай тогава, върши си работата — рече.

— Нямах нищо против един арест тук? — учуди се Стийв.

Мъжагата се изхили от все сърце.

— Глупости, братко — каза без капка озлобление. — Ти си частно ченге, значи всичко ще си остане между нас. Окей. Върши си работата. Пък и дори да се стигне до арест, хич не ми пука. Играй си играта. Разпростирай се, както намериш за добре. Джейк Стоянов няма нищо против ченгетата.

Стийв го гледеше втренчено, без да продума. Мъжагата доразви темата още малко, сякаш му ставаше все по-интересна.

— Пък и — продължи той, като размахваше пурата — съм си мека Мария. Не съм издал жена на ченгетата. — Довърши бирата си, хвърли кутията в кошчето под мивката, извади ръката си отпред и бавно затърка огромния си палец в другите два пръста. — Освен ако няма от това... — добави разяснително.

Стийв тихо каза:

— Имаш големи ръце. Може ти да си го направил.

— Ъ? — Кафявите му като протрита кожа очички изведнъж се втренчиха.

— Да — рече Стийв. — Може и да си чист, но с тия ръчища ченгетата никога няма да те оставят на мира.

Мъжагата леко се поотмести вляво, встрани от мивката. Пусна дясната си ръка да увисне свободно покрай тялото. Устните му така се свиха, че пурата почти докосваше носа му.

— Какви ги дрънкаш бе? — излая той. — Какви се опитваш да ми ги пробуташ? Какво...

— Замълчи — повлечено рече Стийв. — Видели са й сметката. Удушена е. Според мен някъде в малките часове тази сутрин. Големи ръце са го сторили — като твоите.

Мъжът се справи блестящо с изваждането на пистолета от задния джоб. Той се появи в ръката му така внезапно, сякаш бе израснал в дланта му и никога не я бе напускал.

Стийв се намръщи срещу оръжието и не помръдна. Мъжагата го огледа от горе до долу.

— Бива си те — рече той. — Достатъчно дълго съм бил на ринга, за да мога да преценя кой колко чини. Яко момче си, но не по-як от оловото. Говори бързо.

— Почуках на вратата. Никой не отговори. Ключалката поддаде. Влязох. За малко да не я видя, защото покривката на леглото беше свлечена, а тя е седяла върху него и е чела списание. Няма следи от борба. Повдигнах леглото тъкмо преди да си тръгна — и тя беше там. Съвсем умряла, господин Стоянов. Махни това желязо. Май преди минутка каза, че нямаш нищо против ченгетата.

Огромният мъж прошепна:

— И да, и не. Не ме правят щастлив. От време на време си имам неприятности. Каза нещо за ръцете ми, господине.

Стийв поклати глава.

— Беше блъф — рече. — По шията ѝ има следи от нокти, а твоите са изгризани до дъно. Чист си.

Мъжагата сведе очи към ноктите си. Беше много блед. По долната устна и в черната четина на брадата му беше избила пот. Все така стоеше приведен напред и все още неподвижен, когато някой почука отвъд кухнята, на вратата на дневната, която извеждаше в коридора. Столът престана да скърца и острият глас на жената изкрещя:

— Хей, Джейк! Търсят те!

Мъжагата наклони глава и рече дрезгаво:

— Тая дърта повлекана няма да стане от стола дори ако избухне пожар.

Пристъпи към вратата, измъкна се навън и я заключи след себе си.

Стийв бързо огледа кухнята. Имаше прозорче високо над мивката, а под нея шкаф за кофата с боклука и парцалите, но никакъв друг изход. Посегна към визитката си, която Стоянов бе оставил върху плота, и я прибра обратно в джоба си. После извади къс барабанлия от вътрешния джоб на сакото си, където го държеше с дулото надолу като в кобур.

Беше успял да направи само това, когато зад вратата проехтяха изстрели — леко приглушени, но въпреки това силни, четири, смесени

в един общ тътен.

Стийв отстъпи назад и силно ритна вратата. Тя обаче издържа и откатът го разтърси от бедрената става до върха на главата. Той изруга, отстъпи до дъното на кухнята, засили се и я блъсна с лявото си рамо. Този път успя. Влетя в дневната. Жената с лице като кал се беше навела напред в люлеещия се стол, наклонила глава на една страна, кичур мръсна коса бе залепнал върху костеливото ѝ чело.

— Газове от кола, нали? — продума глуповато. — Стори ми се наблизю. Някъде откъм задната уличка.

С един скок Стийв стигна до вратата, отвори я и се втурна в коридора.

Мъжът все още се държеше на краката си. Беше на около три метра надолу по коридора, по посока на мрежестата врата, която извеждаше право в уличката отзад. Опитваше да се закрепи с нокти за стената. Пистолетът лежеше на пода. Лявото му коляно се подгъна и той падна на него.

Една от вратите в коридора рязко се отвори, отвътре надникна жена със зорки очи и веднага пак я затръшна. Радиото зад вратата изведнъж засили звука си.

Едрият мъж успя да се надигне, левият му крак се затресе силно в крачола. Свлече се на колене, докопа пистолета и запълзя към мрежестата врата. После изведнъж се захлупи по очи и се опита да пълзи по този начин, като стържеше лицето си в половин-метровата пътека.

Сетне престана да пълзи и изобщо да се движи.

Тялото му омекна, дланта се разтвори и пистолетът се изтърколи от нея.

Стийв блъсна мрежестата врата и изхвърча на алеята. Сив автомобил бързо се измъкваше към другия ѝ край. Той спря, стъпи здраво, вдигна пистолета, но колата се скри зад ъгъла.

Някакъв човек изтича от отсрещната къща. Стийв хукна след колата, като му махаше и сочеше напред. Докато тичаше, пушна пистолета в джоба си. Когато стигна края на алеята, сивата кола бе изчезнала. Стийв се качи на тротоара, забави ход, после съвсем спря.

Половин пряка по-надолу мъж довърши паркирането на колата си, слезе, пресече улицата и влезе в закусвалня. Стийв го наблюдаваше как затвори вратата, оправи си шапката и се насочи към закусвалнята.

Той го последва, седна на бара и си поръча кафе. След малко се чуха сирени.

Изпи си кафето, поръча второ, изпи и него. Запали цигара и се запуска по стръмния склон към Пета улица, оттам към Хил и обратно в подножието на „Ангелски полет“, където изкара колата си от паркинга.

Пое на запад, отвъд булевард Върмонт, към хотелчето, в което сутринта си бе наел стая.

4

Бил Докъри, салонен управител на клуб „Шалот“, се люлееше на пети и се прозяваше в неосветения вход към ресторанта. Часът бе мъртъв за бизнес, късен за коктейли, твърде ранен за вечеря и прекалено ранен за истинския бизнес на клуба, който в действителност беше много скъпо казино.

Докъри бе красавец в полунощносин смокинг и ръждивовинен карамфил на ревера. Имаше петсантиметрово чело под черна напомадена коса, правилни, малко едри черти, живи кафяви очи и много дълги извити мигли, които обичаше да спуска над очите си и да заблуждава търсеци беля пияници да го нападат първи.

Униформеният портиер отвори входната врата и Стийв Грейс влезе в заведението.

Докъри промърмори: „Хм, хм“, почука по зъбите си и наклони тежестта си напред. После бавно прекоси фоайето, за да посрещне госта. Стийв се бе спрял от вътрешната страна на вратата и оглеждаше високото помещение, облицовано с млечнобяло стъкло, меко осветено отзад. В стъклото бяха вградени офорти на плаващи кораби, зверове от джунглата, сиамски пагоди, храмове на майте. Вратите представляваха хромирани правоъгълни рамки, които наподобяваха рамки на фотографии. Клуб „Шалот“ наистина беше от особено висока класа и приглушените гласове откъм бара го доказваха. Тихата испанска музика на фона на гласовете бе нежна като гравирано ветрило.

Докъри се приближи и леко протегна напред лъскавата си глава.

— Мога ли да ви услужа с нещо?

— Крал Леопарди да е тук?

Докъри отново се люшна назад. Интересът му видимо спадна.

— Тромпетистът ли? Гастролът му започва утре вечер.

— Мислех, че може да е тук — да репетира или нещо подобно.

— Негов приятел ли сте?

— Познавам го. Не търся работа и не съм музикален агент, ако от това се страхуваш.

Докъри се залюля на пети. Беше пълен музикален инвалид и за него Леопарди не означаваше и пакетче фъстъци. Той почти се усмихна.

— Преди малко беше в бара — рече и посочи с квадратната си каменна челюст.

Стийв Грейс влезе в бара. Около една трета от местата бяха заети. Беше топло и приятно, нито много тъмно, нито пък чак толкова светло. Малкият испански оркестър беше в една ниша и свиреше тихи чувствени мелодии, които бяха по-скоро спомени, отколкото звуци. Дансинг нямаше. Барът бе дълъг, с удобни столове, а масичките малки и кръгли, не особено близо една до друга. Цяла тапицирана седалка опасваше три от стените на заведението. Сервитьорите пърхаха около масите като молци.

Стийв Грейс зърна Леопарди в най-отдалечения ъгъл с едно момиче. И от двете им страни имаше по една празна маса. Момичето беше умопомрачително. Изглеждаше висока, а косата ѝ беше с цвета на горски пожар, гледан през облак прах. Върху нея, под най-безумно наклонения ъгъл бе сложила черна кадифена барета с две изкуствени пеперуди от пера на черни и бели точки и прикрепени с дълги сребърни карфици. Роклята ѝ беше от фин вълнен виненочервен плат, а сребърната лисица, праметната през едното ѝ рамо, бе широка поне шейсет сантиметра. Очите на момичето бяха големи, опушеносини и сякаш отегчени. С облечената си в ръкавица лява ръка бавно въртеше върху масата чашка.

Леопарди се беше навел срещу нея и ѝ говореше. Раменете му изглеждаха много широки в мъхнатото кремаво спортно сако. Косата очертаваше линия върху кафявия му врат над яката. Докато Стийв се приближаваше, той се изсмя и смехът му съдържаше самоуверени присмехулни нотки.

Стийв спря, а после се плъзна към съседната маса. Движението привлече погледа на Леопарди. Той обърна глава с раздражено изражение, сетне очите му станаха много големи и лъскави, а тялото му се извърна бавно, като механична играчка.

Постави дребните си, добре оформени ръце върху масата от двете страни на чашата с коктейла. Усмихна се. Избута стола си назад и се изправи. Повдигна показалец и докосна тънкия си като пиявичка

мустак с театрална изтънченост. След което произнесе провлечено, но ясно:

— Кучи син!

Мъж от съседната маса повдигна глава и се намръщи. Сервитьорът, който тъкмо се приближаваше, се закова на място, после изчезна между масите. Момичето изгледа Стийв Грейс, облегна се върху възглавниците на тапицираната седалка покрай стената, наплюнчи крайчето на десния си показалец и заглади кестенява вежда.

Стийв стоеше напълно неподвижен. По бузите му беше избила гъста червенина. Тихо каза:

— Снощи си забрави нещо в хотела. Мисля, че трябва да вземеш някакви мерки. Ето.

Извади сгънато листче от джоба си и му го подаде. Леопарди го пое, все още усмихнат, отвори го и го прочете. Беше жълт лист, върху който бяха залепени скъсани парченца от бяла хартия.

Леопарди смачка листа и го пусна в краката си. Плавно пристъпи към Стийв и повтори по-високо:

— Кучи син!

Мъжът, който пръв се бе обърнал, рязко се изправи и отчетливо каза:

— Не желая да слушам такъв език пред жена си! Без дори да го погледне, Леопарди отвърна:

— Вървете по дяволите и ти, и жена ти! Лицето на мъжа стана тъмночервено. Жената до него се изправи, грабна палтото и чантата и си тръгна. След миг нерешителност онзи я последва. Сега всички в заведението ги гледаха. Сервитьорът, който се беше стопил между масите, отвори вратата и бързо изчезна във фойето.

Леопарди направи още една, по-голяма крачка и удари Стийв по брадичката. Той се олюля от удара, подпря се с ръка на съседната маса и разсипа една чаша. Обърна се да се извини на двойката, която седеше на масата. Леопарди бързо подскочи напред и го удари зад ухото.

Докъри влезе в бара, раздели двама келнери като бананови обелки и закрачи напред, показал всичките си зъби, Стийв леко се олюля и се отмести настрани. Обърна се и дрезгаво каза:

— Почакай малко, глупако... това не е всичко... има и...

Леопарди бързо пристъпи и фрасна с юмрук Стийв по устата. Потече струйка кръв, пропълзя към ъгълчето на устата и заблестя

върху брадичката му. Червенокосото момиче посегна към чантичката си, пребледняло от гняв, и понечи да излезе иззад масата.

Леопарди рязко се извърна и се отдалечи. Докъри протегна ръка да го спре. Краля го избута, продължи напред и напусна бара.

Високото червенокосо момиче сложи чантата си на масата и изтърва кърпичката си на пода. Погледна Стийв спокойно и го заговори не по-малко спокойно:

— Избърши кръвта от брадичката си, преди да е капнала на ризата ти.

Имаше мек, гърлен, дрезгав глас, който вълнуваше. Докъри приближи със сурово изражение, хвана Стийв за ръката и го дръпна.

— Хей, ти? Хайде, тръгвай!

Стийв стоеше съвършено неподвижен, вкопал крака в пода, без да сваля очи от момичето. Попи устата си с кърпичка. Почти се усмихна. Докъри не можа да го помръдне и сантиметър. Пусна ръката му и махна на двамата сервитьори, които заеха позицията зад Стийв, но не го докоснаха.

Той внимателно опипа устната си и погледна кръвта върху кърпичката. Обърна се към хората на масичката отзад и рече:

— Ужасно съжалявам. Изгубих равновесие.

Момичето, чиято чаша беше разсипал, попиваше роклята си с малка салфетка с ресни по краищата. Усмихна се и отвърна:

— Вината не беше ваша.

Неочаквано двамата сервитьори сграбчиха ръцете на Стийв изотзад. Докъри поклати глава и те отново го пуснаха. После попита сурово:

— Ти ли го удари?

— Не.

— Каза ли нещо, което да го накара да те удари?

— Не.

Момичето от ъгловата маса се наведе да вдигне падналата си кърпичка. Това й отне доста време. Най-последно я взе и пак се пъкна в ъгъла зад масата. Обади се хладно:

— Вярно е, Бил. Беше просто поредният пример за милото отношение на Краля към неговата публика.

— Хм! — изсумтя Докъри и завъртя глава върху дебелия си як врат. После се ухили и отново изгледа Стийв, който мрачно рече:

— Той ми нанесе три много силни удара, като единият беше в гръб. Не му ги върнах. Ти ми изглеждаш здравеняк. Опитай се да го направиш.

Докъри го измери с поглед и каза безизразно:

— Печелиш. Не бих могъл... Изчезвайте! — обърна се рязко към сервитьорите. Те се отдалечиха. Той помириса карамфила си и тихо рече: — Тук не си падаме по скандалите.

Още веднъж се усмихна на момичето и се отдалечи, като разменяше по някоя и друга дума с посетителите от масите. После излезе през вратата.

Стийв попи устната си, прибра кърпичката в джоба и заоглежда пода.

Червенокосата спокойно се обади:

— Струва ми се, че онова, което търсите, е у мен — в кърпичката ми. Няма ли да седнете?

В гласа ѝ имаше нещо познато, сякаш го бе чувал и преди.

Той седна срещу нея, на стола на Леопарди. Червенокосата рече:

— Аз черпя. Бях с него.

— Кола с малко битер — каза Стийв на сервитьора.

— За госпожицата? — попита той.

— Бренди със сода. И по-малко бренди, моля.

Сервитьорът кимна и се отдалечи. Момичето повтори развеселено:

— Кола с малко битер. Ето това му харесвам на Холивуд. Срецаш толкова много откачалки.

Стийв се взря в очите ѝ и тихо каза:

— Рядко пия. Аз съм от ония, дето излизат да ударят по една бира и се събуждат в Сингапур с брада до кръста.

— Не го вярвам. Отдавна ли познавате Краля?

— Запознахме се снощи. Не си допаднахме.

— Май забелязах нещо подобно.

Тя се разсмя. И смехът ѝ беше богат и гърлен.

— Дайте ми онова листче, госпожице.

— О, още един нетърпеливец. Имаме много време.

Ръката с ръкавицата здраво стискаше кърпичката със смачканото жълто листче. Средният пръст на дясната ѝ ръка си играеше с веждата.

— Май не сте кинаджия, а?

— Само това липсваше!

— Аз също. Прекалено съм висока. Красивите мъже трябва да носят токчетата, за да ме притискат до гърдите си.

Сервитьорът постави чашите пред тях, направи изискан жест със салфетката във въздуха и се отдалечи.

Стийв повтори тихо и упорито:

— Дайте ми листчето, госпожице.

— Не ми харесва това „госпожице“. Сякаш говоря с ченге.

— Не ви знам името.

— И аз не знам вашето. Къде се запознахте с Леопарди?

Стийв въздъхна. Сега малкият испански оркестър свиреше меланхолична мелодия, в която доминираше приглушеното потракване на кастанетите. Той се заслуша, навел глава на една страна. После каза:

— Струна „ми“ е с половин тон по-ниска. Много хитър ефект.

Момичето го изгледа с нов интерес.

— Никога нямаше да забележа — каза. — А минавам за доста добра певица. Не отговорихте на въпроса ми.

Стийв бавно започна да обяснява:

— Снощи бях ношно ченге в хотел „Карлтън“. Наричаха ме нощен администратор, но си бях най-обикновено хотелско ченге. Леопарди отседна при нас и вдигна страшна олелия. Аз го изхвърлих, за което ме уволниха.

— Аха — каза момичето. — Започвам да схващам. Той е бил Краля, а вие непреклонното хотелско ченге.

— Нещо такова. Сега ще бъдете ли така любезна...

— Все още не сте ми казали името си.

Той извади от портфейла си една от чисто новите визитки и ѝ я подаде през масата. После отпи от чашата си, докато тя я четеше.

— Хубаво име — провлечено заговори момичето. — Но адресът е кофти. И „Частен детектив“ звучи зле. Трябва да бъде „Детективски услуги“, много дребно, в долния ляв ъгъл.

— Ще са достатъчно дребни — усмихна се Стийв. — Сега ще бъдете ли така любезна...

Тя неочаквано се пресегна през масата и пусна смачканото листче в дланта му.

— Естествено, не съм го прочела и, естествено, много ми се иска. Надявам се, ще ми окажеш това доверие... — Погледна визитката

отново и добави: — Стийв. Да, и кантората ти би трябвало да се помещава в старинна или много модернистична сграда на Сънсест Булевард. Апартамент номер еди-кой си.

И дрехите ти трябва да са особено шик. Наистина много шик, Стийв. За да бъдеш незабележим в този град, трябва да си едно крещящо нищо.

Той ѝ се усмихна. В дълбоките му черни очи проблясваха искрици. Тя прибра визитката му в чантата си, подръпна лилицата и изпи половината от питието си.

— Трябва да тръгвам.

Махна на сервитьора за сметката. Той се отдалечи, а тя стана.

— Седни — рязко каза Стийв.

Момичето го изгледа озадачено. После седна отново и се облегна на стената, като все още го гледаше. Стийв се наведе напред и попита:

— А ти колко добре познаваш Леопарди?

— Срещали сме се и сме се разделяли в продължение на много години. Ако това изобщо ти влиза в работата. Не се дръж властно с мен, за бога. Ненавиждам властните мъже. Веднъж пях с него, но не беше задълго. Не можеш само да пееш за Леопарди — ако ти е ясно какво искам да кажа.

— Пиеше заедно с него.

Тя леко кимна и вдигна рамене.

— Утре вечер той започва гастролите си тук. Опитваше се да ме убеди отново да пея за него. Казах не, но може да ми се наложи да приема, поне за една-две седмици. Собственикът на „Шалот“ притежава и договора ми, и радиостанцията, за която често работя.

— Джъмбо Уолтърс — каза Стийв. — Твърдят, че бил непреклонен, но справедлив. Никога не съм го срещал, но бих желал. В крайна сметка и аз трябва да си изкарвам хляба. Ето — Той се пресегна през масата и пусна смачканото листче в ръката ѝ. — Името ти беше...

— Долорес Чиоза.

Стийв бавно го повтори.

— Харесва ми. И пеенето ти ми харесва. Много съм те слушал. Не прекаляваш с една и съща песен, както правят повечето звезди.

Очите му блестяха.

Момичето разтвори на масата бележката и я прочете бавно, без да променя изражението си. После тихо попита:

— Кой я е скъсал?

— Леопарди, предполагам. Снощи парченцата бяха в кошчето му за боклук. Сглобих ги, след като си замина. Този човек има нерви като въжета. Може би получава бележки толкова често, че вече не му прави впечатление.

— Или го е приел като шега.

Тя многозначително го погледна през масата, после сгъна листчето и му го върна.

— Може би, но ако е такъв, за какъвто минава... някоя от бележките ще се окаже истинска и онзи, който стои зад нея, надали само ще го изръси.

Долорес Чиоза каза:

— Той е такъв, за какъвто минава.

— Тогава за една жена не би било трудно да се докопа до него, нали така? Жена с пистолет?

Тя продължаваше да го гледа втренчено.

— Не. Ако питаш мен, всеки би ѝ помогнал на драго сърце. На твоето място просто щях да забравя тази история. Ако се нуждае от охрана, Уолтърс може да му осигури повече и от полицията. Ако ли не... кой го е еня? Мен не. Дяволски сигурна съм, че не.

— И вие не сте особено мекушава, госпожице Чиоза — за някои неща.

Тя не отговори. Лицето ѝ бе леко пребледняло и беше станало изключително сурово.

Стийв допи чашата си, избута стола назад и посегна за шапката си. Изправи се.

— Много благодаря за питието, госпожице Чиоза. Сега, след като ви познавам, с още по-голямо нетърпение ще очаквам да чуя песните ви.

— Изведнъж стана дяволски официален — каза тя.

Той се ухили.

— Чао, Долорес.

— Чао, Стийв. Желая ти късмет в детективско то поприще. Ако чуя нещо...

Той се обърна, мина между масите и излезе от бара.

Светлинките на Холивуд и Лос Анджелис му намигаха в мразовитата есенна вечер. Лъчи на прожектори опипваха безоблачното небе, сякаш търсеха бомбардировачи.

Стийв извади колата си от паркинга и я подкара на изток, по Сънсет Булевард. На ъгъла на Сънсет и Феърфакс си купи вечерния вестник и спря край бордюра да го прегледа. За Корт Стрийт 118 нямаше нищо.

Продължи нататък и вечеря в малкото кафене до хотела си, а после отиде на кино. Когато излезе, си купи местното сутрешно издание на „Трибюн“. Този път ги имаше — и двете.

Полицията смяташе, че Джейк Стоянов може да е удушил момичето, но тя не е била насилена. Описваха я като машинописка, в момента безработна. Нейна снимка нямаше. Имаше обаче на Стоянов и приличаше по-скоро на фотография от полицейско досие. Издирваше се мъжът, разговарял със Стоянов точно преди да го застрелят. Няколко свидетели казали, че бил висок, с тъмен костюм. Това беше всичко, с което полицията разполагаше... или съобщаваше.

Стийв кисело се усмихна, спря да пийне чашка кафе преди лягане, а после се качи в стаята си. Беше единайсет без няколко минути. Докато отключваше вратата, телефонът започна да звъни.

Той затвори и остана неподвижен в мрака, докато си спомни къде беше телефонът. После се насочи право срещу него, с котешка походка в тъмната стая. Седна в един фотьойл и повдигна апарата от долната полица на ниска масичка. Долепи слушалката до ухото си.

— Ало.

— Стийв, ти ли си?

Гласът беше богат, гърлен, нисък и вибриращ. Издаваше нотки на напрежение.

— Да, аз съм. Чувам добре. Знам коя си.

Последва лек сух смях.

— От теб в крайна сметка ще излезе детектив. И по всичко личи, че аз май ще ти предложа първия случай. Можеш ли да дойдеш веднага? Живея на номер 2412 Северен Ренфрю — Южен изобщо няма. Половин пряка над Фаунтън. Кварталче с еднотипни къщички. Моята е последната, в дъното.

— Да, разбира се, идвам — отвърна Стийв. — Какво се е случило?

Тя замълча. Някой наду клаксон на улицата пред хотела. Лъч бяла светлина преряза тавана на стаята — очевидно фарове на кола, която се катереше по хълма. Гърленият глас каза много бавно:

— Леопарди. Не мога да се отърва от него. Той е... мъртвопиян в моята спалня.

Последва тенекиен смях, който изобщо не се връзваше с гласа.

Стийв стисна слушалката толкова силно, че ръката го заболя. Зъбите му издрънчаха в тъмното. Той каза с безизразен, равен глас:

— Ще ти струва двайсет долара.

— Разбира се. Побързай, моля те.

Затвори и остана да седи в тъмната стая, като дишаше учестено. Бутна шапката на тила си, после рязко я дръпна напред и се изсмя на глас.

— По дяволите! — рече. — Значи такава била госпожицата.

Ренфрю 2412 не беше точно кварталче, а крива редица от шест еднотипни къщи, всички обърнати в една посока, но построени така, че да няма два входа един срещу друг. Отзад се издигаше тухлена ограда, а зад оградата — църква. Имаше и дълга, равно подстригана зелена площ, посребрена от луната.

Входната врата беше след две стъпала, с фенери отстрани и желязна решетка на кръглото прозорче. То се отвори на почукването му и отвътре надникна лице на девойче — малко и овално, с оскубани и изрисувани вежди, извити устни и къдрава кафява коса. Очите ѝ бяха като два пресни лъскави кестена.

Стийв хвърли цигарата и я стъпка.

— Госпожица Чиоза. Очаква ме. Стийв Грейс.

— Госпожица Чиоза си е легнала, сър — каза момичето и презрително изви устни.

— Хайде, малката. Тя ме очаква. Мисля, добре ме чу.

Прозорчето се затръшна под носа му. Той чакаше и смръщено оглеждаше тясната, осветена от луната зелена площ и улицата зад нея. Окей, ето значи какво било — както и да е, за двајсет долара си заслужаваше да се поразходи на лунна светлина.

Ключалката изщрака и вратата широко се отвори. Стийв мина покрай прислужницата и влезе в топла, весела стая, старомодна с кретонените си дамаски. Лампите не бяха нито нови, нито стари — и броят им бе достатъчен, и местата подходящи. Имаше и камина зад медна решетка, диван до нея и радиошкаф в ъгъла.

Прислужницата каза сковано:

— Извинявам се, сър. Госпожица Чиоза е забравила да ме предупреди. Седнете, ако обичате.

Гласът ѝ беше тих, а можеше да бъде и потаен.

Момичето излезе от стаята — къса пола, копринени чорапи, десетсантиметрови тънки токчета.

Стийв седна, сложи шапката на коленете си и смръщено се втренчи в стената. Някъде със скрибуцане се затвори люлееща се врата. Той извади цигара, завъртя я между пръстите си, а после нарочно я стисна така, че я превърна в безформена маса от бяла хартия и нарязан тютюн. Изхвърли я зад решетката на камината.

Долорес Чиоза влезе и се приближи към него. Беше облечена в удобен домашен панталон и халат от зелено кадифе, препасан с дълъг широк пояс със златисти ресни. Въртеше в ръка края на пояса, сякаш се канеше да хвърля ласо. Усмихна му се леко, изкуствено. Лицето ѝ изглеждаше току-що измито, със синкави, непрестанно трепкащи клепачи.

Стийв се изправи и се втренчи в зелените плюшени пантофки, които надзъртаха изпод халата ѝ, когато пристъпваше. След като се приближи съвсем, той вдигна очи, взря се в лицето ѝ и безизразно каза:

— Здравей.

Тя го изгледа, без да мигне, а после заговори с висок, загрижен глас:

— Знам, късно е, но съм наясно, че си свикнал да не лягаш по цяла нощ. Затова реших, че трябва да обсъдим... Няма ли да седнеш?

Тя леко извърна глава, сякаш се ослушваше за нещо.

— Никога не си лягам преди два — отвърна Стийв.

— Не се притеснявай.

Домакинята се приближи до камината и натисна звънец. След миг прислужницата се появи през свода на портала.

— Донеси малко лед, Агата. После си тръгвай. Вече е доста късно.

— Да, госпожице.

Момичето изчезна. След него настъпи тишина, която почти виеше, докато Долорес не си взе цигара от една кутия и не я пъхна между устните си. Стийв непохватно запали клечка в подметката си. Тя пъхна края на цигарата в пламъка, немигащо вперила виолетовосин взор в черните очи на Стийв. Много леко поклати глава.

Прислужницата се върна с медна кофичка за лед. Издърпа и постави пред канапето между тях ниска масичка за сервиране, сложи кофичката, сифон, чаши, бъркалки и триъгълна бутилка, в която очевидно беше сипано добро уиски, независимо че бе покрита със сребърен филигран и се затваряше с кристална запушалка.

— Ще забъркаш ли питиетата? — попита Долорес с официален тон.

Той наля в две чаши, разбърка течността и подаде едната. Чиоза отпи и поклати глава.

— Прекалено е леко.

Стийв добави още уиски и ѝ върна чашата.

— Сега е по-добре — каза Долорес и се облегна в ъгъла на дивана.

Прислужницата отново влезе в стаята. Върху кафявата си коса бе сложила екстравагантна червена шапчица и бе облякла сиво палто, гарнирано с красиви кожички. Носеше черна чанта от брокат, в която спокойно би могла да натъпче съдържанието на приличен хладилник.

— Лека нощ, госпожице Долорес — каза тя.

— Лека нощ, Агата.

Момичето излезе през централния вход, внимателно затвори вратата. Токчетата ѝ затракаха по пътеката. После се отвори и затвори врата на кола, заработи двигател. Скоро звукът му се отдалечи и заглъхна. Кварталът беше изключително тих.

Стийв остави чашата си на медния поднос, изгледа право високото момиче и дрезгаво попита:

— Това означава ли, че теренът е чист?

— Да. Тя се прибира със собствената си кола. Докарва ме от студиото с моята, когато ходя там, както тази вечер. Не обичам да шофирам.

— Добре, тогава какво чакаш?

Червенокосата се втренчи в решетката и незапаления огън зад нея. Едно мускулче заигра на бузата ѝ.

— Странно, че се обадох на теб вместо на Уолтърс. Той би ме предпазил по-добре. Само дето нямаше да ми повярва. Помислих си, че ти би могъл.

Не съм канила Леопарди тук. Ако не се лъжа, ние двамата сме единствените на света, които знаем, че той е тук.

Нещо в гласа ѝ накара Стийв да скочи. Тя извади колосана кърпичка от джобчето на зеления кадифен халат, изпусна я на пода, бързо я вдигна и притисна до устните си. И изведнъж, без да издаде нито звук, се разтрепери като листо.

Стийв бързо каза:

— Какво толкоз... та аз мога да се справя с този нахалник с вързани ръце. Направих го снощи, когато имаше пистолет и стреля по мен.

Долорес обърна глава. Очите ѝ бяха широко отворени и втренчени.

— Но не е бил моят пистолет, нали? — продума с мъртвешки глас.

— Ъ? Разбира се, че не... Какво?

— Тази вечер е моят — отвърна тя и го погледна. — Ти каза, че жена с пистолет много лесно би могла да се добере до него.

Стийв само я гледаше. Сега лицето му бе преbledняло и в гърлото му клокочеха тихи звуци.

— Той не е пиян, Стийв — зашепна Долорес. — Мъртъв е. С жълта пижама в моето легло. С моя пистолет в ръка. Ти нали не си помисли, че само е пиян, Стийв?

Той се изправи с рязък отскок, после застана напълно неподвижен, загледан в нея. Прокара език по устните си и след доста време успя с негова помощ да оформи няколко думи.

— Да идем да го видим — каза приглушено.

6

Стаята беше в задната част на къщата, отляво. Момичето извади ключ от джоба си и отключи вратата. Върху масичка светеше нощна лампа и венецианските щори бяха спуснати. Стийв мина покрай нея безшумно, като котка.

Леопарди лежеше в средата на леглото — голям, загладен, безмълвен мъж, възмущен и неестествен в смъртта. Дори мустаците му изглеждаха фалшиви. Полуотворените му очи, безжизнени като стъклени топчета, сякаш никога не бяха виждали. Лежеше по гръб върху чаршафа, а завивките бяха избутани в края на леглото. Беше облечен в жълта копринена пижама с шал яка. Горницето не се закопчаваше отпред, а се нахлузваше през главата. Дрехата бе свободна и тънка. На гърдите бе потъмняла от кръвта, просмукала се в коприната като в попивателна. Върху оголената му кафява шия също имаше малко кръв.

Стийв го гледа известно време, след което беззвучно каза:

— Кралят в жълто. Някога четох книга с такова заглавие. Харесваше жълтото. Нали снощи прибрах част от багажа му. Но не го носеше в душата си. Малодушието му беше чуждо. Макар че типове като него обикновено са страхливци. Или може би греша?

Момичето отиде в ъгъла, седна на ниско столче и се вторачи в пода. Спалнята беше хубава — толкова модернистична, колкото дневната бе традиционна. На пода имаше плюшен килим в млечнокафяв цвят, мебели от инкрустирано дърво в строги геометрични фигури и екстравагантна тоалетка, чийто горен плот беше огледало, а нишата за краката и чекмеджетата напомняха за бюро. Огледалото бе с формата на кутия, а над него имаше полуцилиндрична лампа от матирано стъкло. В ъгъла стоеше стъклена масичка с кристална хрътка отгоре и лампа с най-дълбокия цилиндричен абажур, който Стийв беше виждал.

Той спря да разглежда всичко това и отново премести поглед към Леопарди. Повдигна леко пижамата му и заоглежда раната. Беше точно

над сърцето и кожата наоколо бе обгорена и зацапана. Нямах много кръв. Беше умрял за част от секундата.

В ръката му, просната върху втората възглавница на леглото, се гушеше малък автоматичен маузер.

— Артистично — отбеляза Стийв и посочи. — Да, хубав детайл. Типична рана от упор. Дори си е повдигнал пижамата нагоре. Чувал съм, че го правят. Пистолетът е маузер 763. Сигурна ли си, че е твоят?

— Да. — Тя продължаваше да гледа в пода. — Държах го в бюрото в дневната — празен, но имаше патрони. Нямам понятие защо. Някой ми го беше подарил. Дори не знам как се зарежда.

Стийв се усмихна. Тя внезапно вдигна поглед, видя го, че се усмихва, и потрепери.

— Мисля, че никой няма да ми повярва — каза. — Предполагам, време е да извикаме полицията.

Стийв кимна разсеяно, пъкна цигара в устата си и я запремята между устните — все още подути след удара на Леопарди. Драсна клечка в нокътя си, издуха тънка струйка дим и тихо рече:

— Никакви ченгета. Още не. Просто ми разкажи.

— Пея в радиостанция К.Ф.О.С. — три вечери в седмицата в четвъртчасовата програма за автомобилисти. Тази вечер бе едната. С Агата се прибрахме... някъде към десет и половина. На вратата си спомних, че нямам газирана вода, и я изпратих до магазина на три преки отук. Влязох сама. В къщата се разнасяше някаква странна миризма. Нямам представа на какво. Сякаш няколко мъже са били вътре. Отворих спалнята, а той лежеше точно както сега. Видях пистолета, заключих вратата и после разбрах, че с мен е свършено. Не знаех какво да правя. Дори полицията да се увери, че нямам нищо общо, където и да отида отсега нататък...

Стийв рязко я прекъсна:

— Той е влязъл тук... как?

— Не знам.

— Продължавай.

— Заключих вратата. После се съблякох... с това нещо върху леглото... и влязох в банята да взема душ и да си събера мозъка, ако все още имах такъв. После излязох от спалнята, заключих я и взех ключа. Агата се върна, но мисля, че не ме видя. Както и да е, след

душа малко се посвестих. После пих едно уиски и накрая дойдох тук и ти се обадох.

Тя замълча, наплюнчи крайчето на пръста си и заоправя лявата си вежда.

— Това е всичко, Стийв. Абсолютно всичко.

— Домашните прислужници могат да бъдат доста любопитни, а тази Агата повече от обичайното... или не съм прав?

Той отиде при вратата и огледа ключалката.

— Обзалагам се, че в къщата има поне три-четири ключа, които стават.

Приблужи се до прозорците, провери дръжките и огледа щорите през стъклото. Нехайно попита през рамо:

— Краля беше ли влюбен в теб?

Гласът ѝ прозвуча остро, почти гневно.

— Той никога не е бил влюбен. Преди две години, когато бях с неговия оркестър в Сан Франциско, журналистите раздухаха някаква тъпа история, в която нямаше нищо вярно. Сега я раздухват отново за реклама на гастрола му. Днес следобед тъкмо му казвах, че няма да търпя това нещо и категорично отказвам хората да ме свързват в мислите си с него. Личният му живот беше противен. Направо вонеше. Всички колеги в бизнеса го знаят. А в нашия бизнес маргаритки не цъфтят под път и над път.

— Само в твоята спалня ли не е успял да проникне? — попита Стийв.

Долорес се изчерви до корените на огненочервената си коса.

— Звучи неприятно — обясни той, — но трябва да огледам от всички страни. Това, което казах, е вярно, нали?

— Да... предполагам, но не бих казала единственото.

— Иди в другата стая и пийни нещо.

Тя се изправи и открито го изгледа в очите.

— Аз не съм го убила, Стийв. И не съм го пускала в дома си тази вечер. Не знаех, че ще идва, нито че има някакви причини да се появява тук. Ако искаш, вярвай, но нещо не е наред. Леопарди беше последният човек на света, който би отнел сам прекрасния си живот.

Стийв каза:

— Не е той, ангелче. Иди пийни нещо. Убили са го. Работата е нагласена така, че да се осигури прикритие от Джъмбо Уолтърс. Хайде

сега, излез.

Той остана неподвижен и смълчан, докато звуците, които чу от дневната, не го убедиха, че домакинята е там. Тогава извади кърпичката си, измъкна пистолета от дясната ръка на Леопарди и внимателно го избърса. Същото стори и с пълнителя. Разпръсна патроните и ги изтри един по един, включително и този в цевта. Сетне пак зареди пистолета, напъха го в мъртвата ръка на Леопарди, склочи пръстите му около дръжката и сложи показалеца му на спусъка. Пусна ръката да падне естествено върху леглото. Опипа завивките, намери празната гилза, избърса и нея и я остави там, където я намери. Доближи кърпичката до носа си, помириса я с гримаса, обиколи леглото, за да стигне до дрешника, и отвори вратата.

— Много небрежно отношение към дрехите, момче — промълви тихо.

Грубовато кремаво сако висеше на една кука над тъмносив панталон с колан от гущерова кожа. До тях бяха закачени жълта копринена риза и виненочервена вратовръзка. Носна кърпичка в тон с вратовръзката беше провиснала от горното джобче на сакото. На пода имаше чифт канеленокафяви спортни обувки от кожа на газела и чорапи. Недалеч се търкаляха жълти сатенени шорти с черни инициали.

Стийв внимателно опипа сивия панталон и извади кожен ключодържател. После излезе от стаята, мина през свързващото антре и отиде в кухнята. Тя имаше солидна врата и хубава ключалка, в която стърчеше ключ. Извади го и опита тези от ключодържателя, но нито един не стана, затова върна оригиналния ключ на мястото и се прибра в дневната. Отвори входната врата, излезе навън и я затвори, без да поглежда към сгушеното в ъгъла на дивана момиче. Пак започна да изпробва ключовете, докато най-последен един стана. Отключи си, влезе в къщата, върна се в спалнята и пусна ключодържателя в джоба на панталона. Сетне отиде в дневната.

Долорес все още седеше неподвижно сгушена и не сваляше поглед от него.

Той се облегна на камината и дръпна от цигарата си.

— Агата през цялото време ли беше с теб в студиото?

Тя кимна.

— Сигурно. Значи той е имал ключ. Това проверяваше, нали?

— Да. Агата отдавна ли е при теб?

— Около година.

— Краде ли те? Дреболии имам предвид.

Долорес Чиоза уморено сви рамене.

— Има ли някакво значение? Почти всички го правят. Малко крем или пудра, носна кърпичка, чифт чорапи от време на време. Да, мисля, че е крала. Те смятат, че малко или повече това им се полага по право.

— Не и свестните, ангелче.

— Как да ти кажа. При мен работата е доста изнурителна. Аз работя нощем, често се прибирам доста късно. Тя ми е и гримьорка, не само прислужница.

— Нещо друго за нея? Взема ли кокаин или марихуана? Пие ли? Имала ли е истерични пристъпи на смях?

— Мисля, че не. Какво общо има тя с цялата работа, Стийв?

— Госпожице, тя е продала на някого ключ от твоя апартамент. Очевидно е. Ти не си му го дала, собственикът не би му го дал, но Агата е могла да го направи.

Вече гледаше съкрушена. Устата ѝ леко потрепваше. Не много. Чашата ѝ стоеше недокосната. Стийв се наведе и отпи от нея.

Долорес бавно каза:

— Губим излишно време, Стийв. Трябва да се обадим на полицията. Вече никой нищо не може да направи. Ако не с професията ми, то с репутацията ми завинаги е свършено. Всички ще си мислят, че е било любовна свада и съм го гръмнала, толкоз. Ако пък успея да ги убедя, че не съм аз, тогава той се е застрелял в леглото ми и това пак ще ме съсипе. Тъй че най-добре е по-бързо да свършваме.

Стийв тихо каза:

— Гледай сега. Мама често го правеше.

Допря пръст до устните си, наведе се и докосна нейните устни на същото място със същия пръст. После се усмихна и рече:

— Ще отидем до Уолтърс — или по-скоро ти ще отидеш. Той ще си избере ченгетата, а тези, които ще избере, няма да се понесат в нощта с репортери в скута. Ще се промъкнат тихо, както го изисква случаят. Уолтърс може да уреди тези неща. Нали точно на това се е разчитало. Аз пък ще отида да намеря Агата, защото искам описание

на човека, на когото е продала ключа... и го искам бързо. Между другото, дължиш ми двайсетачка за повикването.

Не оставяй фактът да се изплъзне от съзнанието ти.

Долорес се изправи и се усмихна.

— Ти наистина си голяма работа — рече. — Защо си толкова сигурен, че е бил убит?

— Не е облечен в собствената си пижама. Неговата е с инициалите му. Нали аз му събирах дрехите снощи, преди да го изхвърля от „Карлтън“. Хайде, обличай се, ангелче, и ми дай адреса на Агата.

Къщата беше малка и се намираще на Брайтън Авеню, близо до Джеферсън, в квартал, застроен с подобни къщи, старомодни, с предни веранди. Към тази водеше тясна бетонна пътечка, която луната правеше да изглежда по-бяла, отколкото бе в действителност.

Стийв изкачи стъпалата и погледна големия фасаден прозорец, през който се процеждаше светлина. Почука. Някой затътри крака, жена отвори вратата и го изгледа през мрежата за комари. Беше тантуреста, възрастна, с къдрава побеляла коса. Тялото ѝ изглеждаше безформено в халата, а краката ѝ влачеха големи чехли. В люлеещ се стол до масата седеше мъж с лъщяща плешива глава и млечно-бели очи. Държеше ръцете си в скута и безцелно кълчеше пръсти. Изобщо не погледна към вратата.

Стийв каза:

— Идвам от госпожица Чиоза. Вие ли сте майката на Агата?

Жената отвърна безизразно:

— Ами да. Тя не си е вкъщи, господине.

Мъжът в стола измъкна отнякъде кърпичка и се изсекна. Сетне мрачно се изхили.

— Госпожица Чиоза не се чувства много добре тази вечер. Надява се Агата да се върне, за да остане при нея през нощта.

Мъжът с млечнобелите очи пак рязко се изкикоти.

Жената каза:

— Не знам къде е. Не се прибира у дома. С татко я чакаме да си дойде, но тя хойка, докато се поболеем.

Старецът грубо се намеси с дрезгав глас:

— Ще се мотае навън, докато ченгетата най-после я докопат.

— Татко е полусляп — каза жената. — Затова е малко зъл. Няма ли да влезете?

Стийв поклати глава и запремята шапката из ръцете си като срамежлив селски ерген на вечеринка.

— Трябва да я намеря — повтори той. — Къде би могла да отиде?

— Да смуче алкохол с разни хаймани — изграчи таткото. — С тесни гащи и копринени шалчета на вратовете вместо вратовръзки. Ако виждах, щях да я нажуля с каиша до припадък.

Той стисна ръкохватките на стола и мускулите изхвъркнаха на възли под кожата на ръцете му. После се разплака. Сълзите рукнаха от млечнобелите му очи и потекоха по наболата му бяла брада. Жената отиде при него, взе кърпичката от ръката му и избърса лицето му. После се изсекна в нея и се върна при вратата.

— Може да е навсякъде — каза тя на Стийв. — Това е голям град, господине. Не знам какво да ви кажа.

Стийв се обади унило:

— Ще се върна. Ако се прибере, бихте ли й предали? Кой е телефонният ви номер?

— Кой ни е телефонният номер, татко? — провикна се жената през рамо.

— Няма да кажа — изпръхтя той.

— Спомних си — рече жената. — Две, четири, пет, четири. Обадете се, когато и да е. С татко няма какво да правим.

Стийв и благодари и се върна по бялата пътечка до улицата, а оттам — половин пряка по-надолу, където беше оставил колата си. Разсеяно се огледа наоколо и понечи да се качи, но изведнъж се закова на място и стисна здраво вратата с ръка. После я пусна, направи три крачки встрани и се загледа към отсрещната постройка.

Всички къщи си приличаха като една, но на предния прозорец на тази срещу него имаше надпис „Дава се под наем“ и адрес на агенция за недвижими имоти, забучен на табелка върху малката зелена площ пред входа. Самата къща изглеждаше запусната и съвършено празна, но в алейката беше паркиран черен двуместен автомобил.

Стийв си промърмори под носа:

— Предчувствие. Провери го, Стиви.

Той прекоси почти на пръсти широката улица, без нито за миг да сваля ръката си от твърдия метал на пистолета в джоба, спря зад колата и се заослушва. После безшумно се премести от лявата ѝ страна, хвърли поглед назад, към улицата, след което надникна в отворения преден прозорец.

Момичето седеше така, сякаш шофираше, само дето главата му бе твърде много наклонена към ъгъла. Червената баретка бе все още на мястото си, сивото палто с кожичките все така обгръщаше тялото ѝ. На отразената лунна светлина се виждаха зейналата ѝ уста, увисналият навън език и кестенявите очи, оцъклени срещу покрива на колата.

— Грубичко се отнасят с жените тия юнаци — промърмори Стийв.

Голямата чанта от черен брокат лежеше върху съседната седалка и зееше отворена като устата на момичето — като устата на госпожица Мерилин Делорм и виолетовата ѝ чанта.

— Да, грубички са с жените.

Стийв отстъпи назад и се спря под малка палма до началото на алеята. Улицата бе празна и безлюдна като опустял театрален салон. Той безшумно отиде до колата си, качи се и потегли.

Нищо особено. Момиче, прибирано се самичко късно през нощта, нападнато и удушено близо до дома от някой изверг. Доста просто. Първата патрулна кола, която обикаляше квартала, ако момчетата бяха полубудни, щеше да спре в мига, в който видеха знака „дава се под наем“. Стийв силно натисна педала на газта и бързо се махна оттам.

На ъгъла на „Уошингтън“ и „Фигероа“ влезе в денонощна дрогерия и плътно затвори вратата на телефонната кабина след себе си. Пусна монета и набра номера на полицейския участък. Свързаха го с дежурния. Стийв му каза:

— Ако обичате, запишете следното, сержант. Брайтън Авеню номер 3200, западната страна, в алеята на празна къща. Дотук записахте ли?

— Да. И какво?

— Кола с мъртва жена в нея — бързо добави Стийв и затвори.

Килън, главният дневен администратор и помощник-управител на хотел „Карлтън“, беше нощна смяна, защото нощният администратор Милър си беше взел една седмица отпуск. Беше един и половина през нощта, пълно мъртвило и Килън умираше от скука. Отдавна бе свършил всичко, което би трябвало да бъде свършено, защото вече двайсет години вреше в хотелския бизнес и тайни за него нямаше.

Нощният портиер беше приключил с чистенето и се бе прибрал в стаичката си до асансьорите. Както обикновено, само един асансьор беше осветен и отворен. Централното фоайе светеше от чистота и лампите едва мъждукаха както подобава. Всичко си бе точно както винаги.

Килън бе малко нисичък, набит мъж с ясни лъскави жабешки очи, които на пръв поглед гледаха дружелюбно, но в действителност нямаха никакво изражение. Косата му беше пясъчноруса и доста оскъдна. Бледите му ръце бяха склучени отпред върху мраморния плот. Беше точно толкова висок, че да може да отпусне тежестта си върху плота, без да изглежда, че се е проснал отгоре. Гледаше в стената срещу входното фоайе, но не я виждаше. Бе полузаспал, въпреки че очите му бяха широко отворени, и ако нощният портиер драснеше клечка кибрит в стаята си, Килън щеше да разбере и веднага да натисне звънеца.

Обкованата с медни лайсни люлееща се врата се отвори и Стийв Грейс влезе — с вдигната яка на пардесюто, нахлупена шапка над очите и димяща цигара между устните. Изглеждаше доста небрежен, много жизнен и с чувството, че си е у дома. Отиде до рецепцията и почука отгоре.

— Събуди се! — изсумтя.

Килън отмести погледа си няколко сантиметра встрани и каза:

— Всички външни стаи са с бани. Но никакви забави на осмия етаж! Здравей, Стийв. Значи най-после ти теглиха балтийката. И то

несправедливо. Такъв е животът.

— Всичко е наред — отвърна Стийв. — Имате ли нов детектив?

— Нямаме нужда, Стийв. И никога не сме имали, ако питаш мен.

— Ще имате, докато хора с твоя опит пускат разни флърци на същия коридор с типове като Леопарди.

Килън притвори очи, после пак ги отвори, загледан в същата точка, както и преди. Каза с безразличие:

— Не съм аз, приятел. Но всеки може да сгреша. В крайна сметка Милър е счетоводител, а не администратор.

Стийв се отметна назад и лицето му се вкамени. Димът сякаш увисна над крайчето на цигарата му. Очите му приличаха на две черни стъкълца. Той се усмихна малко мръснишки.

— А защо Леопарди беше настанен в стая за четири долара на осмия вместо горе, в луксозните скъпи апартаменти за по двайсет и осем?

Килън му се усмихна в отговор.

— Аз не съм настанявал Леопарди, стара пушко. За него имаше резервация. Предположих, че това е искал. Някои не обичат да харчат. Имаш ли други въпроси, господин Грейс?

— Да. Осемстотин и тринайсета беше ли празна тази нощ?

— Беше писана за ремонт, така че остана празна. Нещо по канализацията. Продължавай.

— Кой я писа за ремонт?

Ярките неразгадаеми очи на Килън се обърнаха и странно се втренчиха. Той не отговори. Стийв продължи:

— Ще ти кажа защо. Леопарди беше в осемстотин и петнайсата, а двете момичета в осемстотин и единайсета. И само осемстотин и тринайсета помежду им. Някой с универсален ключ може да е влязъл в осемстотин и тринайсета и да е вдигнал резетата на свързващите врати. Ако и настанените в съседните две стаи са направили същото от тяхната страна — общият терен е бил готов.

— И какво от това? — попита Килън. — Изиграли са ни с осем долара. Е, случва се и в по-добри хотели.

Очите му отново бяха станали сънливи.

— Милър би могъл да го направи — каза Стийв. — По дяволите! Тъпо е. Милър не е такъв човек. Да си рискува службата за няколко долара. Пфу! Никога не е бил лаком за пари.

Килън се обади:

— Хайде, ченге. Изплюй най-сетне камъчето.

— Едно от момичетата в осемстотин и единайsetsa имаше пистолет. Вчера Леопарди е получил заплашително писмо — не знам нито къде, нито как. Само че то изобщо не го е развълнувало. Беше го скъсал. Така разбрах за него. Събрах парченцата от кошчето му за боклук. Предполагам, свитата му вече е напуснала хотела.

— Разбира се. Отидоха в „Нормандия“.

— Обади се в „Нормандия“ и поискай да те свържат с Леопарди. Ако е там, все още кърка. Вероятно с тайфа.

— Защо? — предпазливо попита Килън.

— Защото си свестен тип. Ако Леопарди отговори, просто затвори. — Стийв замълча и силно защипа брадичката си. — Ако е излязъл, опитай се да разбереш къде.

Килън се изправи, продължително и внимателно изгледа Стийв и влезе зад стъклената преграда. Стийв стоеше неподвижен и слушаше. Едната му ръка бе стисната в юмрук, другата безшумно потропваше по мраморния плот.

След около три минути Килън се върна, облакът се пак и каза:

— Няма го. В апартамента му се вихри купон — този път са му дали голям — и данданията е страхотна. Говорих с някакъв тип, който беше що-годе трезвен. Та той каза, че към десет часа някой се обадил на Леопарди — било момиче. Излязъл доста напудрен, по думите на онзи, и намеквал за някакво страшно сочно маце. Това е всичко, което успя да ми каже онзи пияндурник.

— Ти си мъжко момче — рече Стийв — и не мога да не ти кажа останалото. Харесваше ми да работя тук. Пък и не бях кой знае колко зает.

Той се насочи към изхода. Килън го изчака да хване медната дръжка на вратата, преди да го повика обратно. Стийв се обърна и бавно се върна на рецепцията.

Килън каза:

— Чух, че Леопарди стрелял по теб. Мисля, че тогава този факт е останал незабелязан. Поне тук долу не беше отразен. Струва ми се, че Питърс не го е осъзнал напълно, докато не е видял пръснатото огледало в осемстотин и петнайsetsa. Ако имаш желание да се върнеш, Стийв...

Стив поклати глава.

— Благодаря ти за жеста.

— А като чух за изстрела — добави Килън, — си спомних нещо.

Преди две години едно момиче се застреля в осемстотин и петнайсети.

Стийв изправи гръбнака си така рязко, че почти подскочи.

— Какво момиче?

Килън го изгледа изненадан.

— Не знам. Не си спомням истинското ѝ име. Момиче, подритвано толкова дълго, че не издържало и пожелало да умре в чисто легло... самичко.

Стийв се пресегна и сграбчи Килън за ръката.

— Хотелските архиви — изграчи той. — Изрезки, всичко, каквото са писали във вестниците, ще го има там. Искам да видя изрезките.

Килън дълго не свали поглед от лицето му. После рече:

— Не знам какви ги вършиш, момче, но си играеш с огъня. Това мога да ти кажа. А иначе аз и без това цяла нощ се чудя какво да правя.

Той се пресегна и натисна звънеца. Вратата на стаичката до асансьора се отвори и нощният портиер се появи във фойето. Усмихна се и кимна на Стийв.

— Застани на рецепцията, Карл — каза Килън. — За известно време ще съм в кабинета на господин Питърс.

После отиде до касата и извади връзка ключове.

8

Хижата бе построена на висок планински скат, гъсто обрасъл с борови, дъбови и кедрови гори. Беше солидна, с каменен комин, цялата общита с дъски и здраво вкопана в скалата. На дневна светлина покривът беше зелен, стените — тъмночервеникаво-кафяви, а рамките на прозорците и завесите — червени. На невероятно ярката октомврийска луна тя се открояваше ясно до последния детайл, с изключение на цветовете.

С нея свършваше пътят и поне на четвърт миля околоръст нямаше нито една друга сграда. В пет часа сутринта Стийв излезе от последния завой с изгасени фарове. Спря колата веднага щом се убеди, че това е хижата, която търсеше, слезе и безшумно тръгна по банкета на чакълестия път, по килим от диви иглики.

На нивото на пътя имаше груб гараж от чамови дъски, от който пътечка водеше до верандата на къщата. Гаражът бе отключен. Стийв внимателно отвори вратата, пипнешком обиколи тъмното туловище на някаква кола и опипа капака на радиатора. Още беше топъл. Стийв извади от джоба си фенерче и плъзна лъча му по колата. Сива, прашна, нивото на бензина много ниско. Изгаси фенерчето, внимателно затвори вратата на гаража и отново пъхна на място дървото, което служеше за подпора. После изкачи пътечката до хижата.

Зад спуснатите червени завеси светеше. Верандата беше висока и на нея имаше камара хвойнови трупи, все още с кората. Входната врата беше с външно резе и груба дървена дръжка над него.

Стийв се изкачи по стълбите нито много тихо, нито твърде шумно, посегна, въздъхна дълбоко и почука. Докосна само веднъж с пръсти дръжката на пистолета във вътрешния джоб на сакото и извади ръката си празна.

Изскърца стол, приближиха стъпки, глас тихо попита:

— Какво има?

Гласът на Милър.

Стийв приближи устни до дървото и рече:

— Аз съм, Джордж, Стийв. Станал ли си вече?

Ключът се превъртя и вратата се отвори.

Джордж Милър, изтупаният нощен администратор на хотел „Карлтън“, сега изобщо не изглеждаше изтупан. Беше облечен със стар панталон и дебел вълнен пуловер с поло яка. Беше обут в груби плетени чорапи и пантофи с козината отгоре. Подрязаните му черни мустачки стояха като изкривено тъмно петно върху бледото му лице. На ниска напречна греда под покривната извивка светеха две голи крушки. Беше запалена и настолна лампа, чийто абажур бе килнат така, че да насочва светлината към големия фотьойл с кожена седалка и подвижен гръб. В голямо открито огнище лениво припламваше огън сред купчина мека пепел.

Милър каза с ниския си дрезгав глас:

— Дявол да го вземе, Стийв. Радвам се да те видя. Как изобщо ни намери? Хайде, влизай, момче.

Стийв прекрачи прага, а Милър заключи вратата.

— Градски навици — усмихнато рече той. — Никой нищо не заключва в планината. Сядай и се стопли. По това време навън е доста студено.

— Да. Доста е студено — съгласи се Стийв.

Седна във фотьойла и сложи палтото и шапката си в края на солидната дървена маса отзад. Наведе се напред и протегна ръце над огъня.

— Как, по дяволите, ни намери, Стийв? — отново попита Милър.

Стийв не го погледна. Отвърна тихо:

— Никак не беше лесно. Снощи ти сам ми каза, че брат ти имал хижа в планината, спомняш ли си? И тъй като нямах какво да правя, реших да намина да закусим заедно. Съдържателят на хотела в Крестлайн не познава вилджиите. Неговите клиенти са все транзитно преминаващи. Позвъних на собственик на гараж, но и той не познаваше никакъв Милър.

Тогава видях, че от другата страна на улицата свети склад за дървен материал и един дребосък, дървар, заместник-шериф, търговец на дървен материал и още половин дузина други неща, тъкмо изкарваше колата си и се готвеше да слиза до Сан Бернардино за

бензин. Много схватлив дребосък. В мига, в който споменах, че брат ти е бил боксьор, се сети и ме упъти. И ето ме тук.

Милър приглади мустаците си. Някъде в задната част на къщата изскърца пружина.

— Той, естествено, все още е със спортния си псевдоним Гъф Толи. Ще го събудя и ще прием кафе. Предполагам, и двамата имаме един и същ проблем. Свикнали сме да работим нощем и не можем да спим. Изобщо не съм си лягал.

Стийв бавно го изгледа и извърна поглед. Зад гърба му се обади груб глас:

— Гъф е станал. Кой е приятелят ти, Джордж?

Стийв небрежно се изправи и се обърна. Първо погледна ръцете на мъжа. Не можа да се въздържи. Бяха огромни, добре поддържани, що се отнася до чистотата, но задебелили и грозни. Едно от кокалчетата беше чупено зле. Самият мъж бе едър и рижав. Беше навлякъл развлечен халат направо върху пижамата. Имаше задебеляло, безизразно лице, обсипано с белези по скулите. Над веждите и в ъгълчетата на устата също имаше белези, но по-малки и белезникави. Носът му беше дебел и разплескан. Следите от многобройните боксови ръкавици, бяхтили лицето му, определено си личаха. Единствено очите му бегло напомняха тези на брат му. Милър каза:

— Стийв Грейс. Нощен детектив в хотела... до снощи. — Усмивката му бе някак неопределена.

Гъф Толи приближи и се здрависа.

— Радвам се да се запознаем — рече. — Ей сега ще навлека нещо и ще дойда да спретнем закуската. Аз добре се наспах, но Джордж не е мигвал, нещастникът.

Той се насочи към вратата, от която се бе появил. Там спря и се облегна на стар грамофон. Пъхна огромната си лапа зад купчина плочи в книжни калъфи и остана така, без да помръдва.

— Намери ли си нова работа, Стийв? — попита Милър. — Или още не си търсил?

— Да, в известен смисъл. Предполагам, че съм глупак, но съм решил да опитам на попрището на частния детектив. Което е загубена работа, ако не вдигнеш малко шум около себе си. — Той сви рамене. После добави между другото: — Очистили са Крал Леопарди.

Милър зяпна и остана така почти цяла минута — съвършено неподвижен, с отворена уста. Гъф Толи се облегна на стената с непроницаема физиономия. Най-после Милър се обади:

— Очистили го? Къде са го очистили? Само не ми казвай...

— Не в хотела, Джордж. Много неприятно, нали? В апартамента на едно момиче. Свястно момиче. То не го е примамило там. Старият номер със самоубийството — само дето няма да мине. А момичето е моя клиентка.

Милър не помръдваше. Мъжagата също. Стийв опря рамене в каменната полица над огнището. Тихо продължи:

— Вчера следобед отидох В клуб „Шалот“ да се извиня на Леопарди. Глупава идея, защото не му дължах никакво извинение. С него в бара беше момиче. Той ме цапардоса три пъти и се омете. Това не се хареса на момичето. Двамата си допаднахме, пихме по чашка. После късно същата вечер, снощи, тя ми се обади и каза, че Леопарди бил у тях, пиан, и не можела да се отърве от него. Отидох. Само дето не беше пиан. Беше мъртъв, в нейното легло, с жълта пижама.

Мъжagата повдигна лявата си ръка и си разроши косата. Милър бавно се облегна на ръба на масата, сякаш се боеше, че е доста остър и ще го пореже. Устните му потрепваха под подстриганите черни мустачки.

— Отвратително — каза дрезгаво.

— Направо да не повярваш — обади се левентът.

— Само че пижамата не беше на Леопарди — продължи Стийв. — Неговата имаше инициали, големи черни инициали. И беше сатенена, а не копринена. И въпреки че стискаше пистолет в ръката — пистолетът на момичето, между другото, — не се е прострелял сам в сърцето. Ченгетата ще го докажат. Може би не сте чували, че напоследък се използва така нареченият тест на Лърд, при който с парафин се доказва дали някой е стрелял в определения период от време. Убийството е трябвало да бъде извършено снощи в хотела, в стая осемстотин и петнайсета. Аз обаче провалих работата, като го изхвърлих, преди чернокосата от осемстотин и единайсета да успее да го очисти. Нали, Джордж?

— Предполагам, ако изобщо знам за какво говориш — отвърна Милър.

Стийв бавно каза:

— Мисля, че знаеш за какво говоря, Джордж. Очевидно замисълът е бил справедливото възмездие да настигне Леопарди в стая осемстотин и петнайсет. Защото преди две години едно момиче се е самоубило точно в тази стая. Момиче, което се е регистрирало като Мери Смит, но се е казвало Ийв Толи. А истинското му име е Ийв Милър.

Едрият мъж тежко се облегна върху грамофона и дрезгаво вметна:

— Вероятно още не съм се събудил, но тия приказки ми намирисват на калташки номер. Ние имахме сестра, Ийв, която се застреля в „Карлтън“. И какво от това?

Стийв се усмихна леко накриво.

— Слушай, Джордж — рече той. — Ти ми каза, че Килън е регистрирал двете момичета в осемстотин и единайсета. Всъщност си бил ти. Каза ми, че Леопарди е взел стая на осмия вместо хубав апартамент, защото бил стиснат. Не е бил стиснат.

Просто не му е пукало къде ще го настанят, стига наоколо да има женска компания. За която пък ти си се погрижил. Ти си планирал цялата работа, Джордж. Дори си накарал Питърс да пише на Леопарди в „Релей“ в Сан Франциско и да го покани да отседне в „Карлтън“, когато пристигне, под предлог че е собственост на същия човек, който притежава и клуб „Шалот“. Сякаш някой от ранга на Джъмбо Уолтърс ще се интересува къде е отседнал някакъв си оркестрант.

Лицето на Милър беше мъртвешки бледо, безизразно. Заговори на пресекулки:

— Стийв... за бога, Стийв, какви ги приказваш? Как, по дяволите, бих могъл...

— Съжалявам, братле. Харесваше ми да работим заедно. И теб много харесвах. И струва ми се, още те харесвам. Не харесвам обаче хора, които душат жени или петният името им, само и само да прикрият убийство с цел отмъщение.

Ръката му се стрелна нагоре... и застина. Огромният мъж се обади:

— Я по-спокойно. И виж какво има тук.

Гъф беше извадил лапата си иззад купчината плочи и стискаше колт 45-и калибър. После процеди през зъби:

— Винаги съм смятал, че хотелските ченгета са само прости биячи. Но, виж, с теб съм сбъркал. Имаш мозък в главата. По дяволите! Да пукна, ако не си отскочил и до Корт Стрийт сто и осемнайсет. Прав ли съм?

Стийв отпусна надолу празната си ръка и погледна право срещу големия колт.

— Прав си. Видях момичето мъртво, със следите от твоите пръсти по шията. Полицията може да измери захвата, човече. Много си сгрешил, като си убил прислужницата на Долорес Чиоза по същия начин. Те ще сравнят отпечатъците, ще разберат, че чернокосото момиче е било снощи в „Карлтън“, и ще сглобят парче по парче цялата история. С информацията, която ще получат в хотела, няма начин да не разберат. Давам ти две седмици, ако изчезнеш бързо. Ама наистина бързо.

Милър облиза пресъхналите си устни и тихо каза:

— Няма защо да бързаме, Стийв. Изобщо няма за какво да бързаме. Ние си свършихме работата. Може би не по най-добрия начин, може би не по най-изискания, но пък и работата не беше изискана. А Леопарди беше един от най-гадните мръсници. Ние обичахме сестричката си, а той я превърна в пачавра. Тя беше наивно хлапе, което се влюби в този бляскав никаквец, а той я захвърли заради червенокоса красавица от неговия бранш. Той я стъпка, захвърли и разби сърцето й... и тя се самоуби.

— Така — дрезгаво рече Стийв. — А къде бяхте вие през цялото това време? Ноктите ли си пилихте?

— Нямаше ни, когато се е случило. Необходими ни бяха години, за да разберем всичко.

— И решихте, че това оправдава убийството на четирима души, така ли? — не се сдържа Стийв. — А що се отнася до Долорес Чиоза, тя не би си изтрила и обувките в Леопарди — както тогава, така и сега. Но вие трябваше да забъркате и нея в гнусното си дребнаво отмъщение. Повдига ми се от теб, Джордж. Кажи на твоя як батко да задвижва по-скоро убийствения си купон. Мъжището се ухили и рече:

— Дрънка глупости, Джордж. Виж дали има патлак. И не заставай зад или пред него. Това желязо пробива всичко по пътя си.

Стийв не свалеше очи от 45-калибровия колт. Лицето му се бе вкаменило като бял гранит. Върху устните му играеше тънка, студена

усмивчица, очите му бяха черни и хладни. Милър тихо пристъпи в козинявите си пантофи. Заобиколи масата, приближи се отстрани до Стийв, пресегна се и потупа джобовете му. Отстъпи крачка назад и посочи:

— Ето тук.

Стийв тихо каза:

— Сигурно не съм бил с всичкия си. Можех да те пипна още тогава, Джордж.

— Отстрани се от него — излая Гъф Толи, прекоси тежко стаята и ръгна грамадния колт в корема на Стийв.

Посегна с лявата си ръка и извади пистолета му от горния джоб на сакото. Очите му зорко следяха неговите. Пресегна се назад и подаде оръжието.

— Вземи го, Джордж.

Милър го взе, заобиколи масата и застана в най-отдалечения ѝ край. Гъф Толи също отстъпи назад.

— С теб е свършено, умнико. Това трябва да ти е ясно. Има само два изхода от тези чукари, а на нас ни трябва време. Може пък на никого да не си казал, нали така?

Стийв стърчеше като скала, с преbledняло лице и крива усмивчица в ъгълчето на устата. Бе се вторачил в огромния пистолет и погледът му беше леко учуден.

Милър се обади:

— Това ли е единственият начин, Гъф?

Сега гласът му по-скоро грачеше, без интонация, без обичайната приятна дрезгавост.

Стийв леко извърна глава и погледна към Милър.

— Разбира се, че е единственият, Джордж. В края на краищата вие сте просто двама евтини криминални престъпници. Двама садисти с мръсни съзнания, които си играят на отмъстители за поруганата девственост на сестричката си. Законът на джунглата. А всъщност в момента вие вече сте мъртво месо — студено изгнило месо.

Гъф Толи се изсмя и дръпна предпазителя с палец.

— Кажи си молитвата, момче — каза подигравателно той.

— Кое те кара да мислиш, че ще ме пречукаш с това нещо? — попита Стийв мрачно — В него няма патрони, удушвачо. По-добре опитай да се справиш с мен като с жените — с голи ръце.

Очите на мъжагата се стрелнаха надолу замъглени. Сетне се изсмя гръмогласно.

— Леле, натрупал се е един пръст прах по това желязо — рече, кикотейки се. — Гледай!

Насочи огромния пистолет към пода и натисна спусъка. Ударникът изщрака на сухо — на празно. Лицето на исполина се сгърчи.

Един миг никой не помръдна. После Гъф бавно се извъртя на пети и погледна брат си. Каза почти нежно:

— Ти ли, Джордж?

Милър облиза устни и преглътна. Наложил му се да ги раздвижи малко, за да успее да проговори:

— Аз, Гъф. Стоях до прозореца, когато Стийв слезе от колата си долу на пътя. Видях го да влиза в гаража. Знаех, че колата още е топла. Достатъчно народ убихме, Гъф. Твърде много. Затова извадих патроните от пистолета ти.

Палецът на Милър вдигна предпазителя на пистолета на Стийв. Очите на Гъф се оцъклиха. Той гледаше късото дуло като омагьосан. После се метна яростно напред и замахна с празния колт. Милър се стегна, застана неподвижно и смотолеви неясно, като старец:

— Сбогом, Гъф.

Пистолетът подскочи три пъти в малката му стегната ръка. От дулото лениво се изви пушек. Един обгорял пън тупна в огнището.

Гъф Толи се усмихна озадачено, наведе се и се вкамени. Пистолетът изтрополи в краката му. Той сграбчи корема си с огромните, тежки ръце и бавно, прегракнало каза:

— Няма нищо, братле. Няма нищо. Май такава... Май...

Гласът му заглъхна и краката му се огънаха. Стийв направи три бързи и дълги разкрача и фрасна Милър по брадичката. Едрият мъж се свлече — тежко, както пада дърво.

Милър се завъртя из стаята и се блъсна в отсрещната стена, Синьо-бяла чиния падна от рафта и се разби на пода. Пистолетът се изхлузи от пръстите му. Стийв се хвърли към него и го вдигна. Милър клекна и се загледа в брат си. Гъф Толи сведе главата си до пода и скръсти ръце, а после безшумно легна по корем, като човек, капнал от умора. Не издаде нито звук.

През прозорците иззад червените завеси проникваше дневният светлик. Обгорелият пън димеше в ъгъла на огнището, останалото беше мека сива пепел с огнена сърцевина.

Стийв глухо каза:

— Ти ми спаси живота, Джордж, или най-малкото предотврати голяма пукотевица. Рискувах, защото имах нужда от доказателства. Седни зад бюрото, напиши всичко и се подпиши.

— Мъртъв ли е? — попита Милър.

— Мъртъв е, Джордж. Ти го уби. Пиши и това.

Милър тихо заговори:

— Странно. Бях решил да свърша с Леопарди сам, със собствените си ръце, и то когато беше на върха, за да падне от най-високото. Просто да го довърша и да си понеса последствията. Гъф обаче искаше да изпипа работата изтънко. Гъф, железният брат, който нямаше никакво образование и не е избягнал един удар в живота си, искаше да го направи хитро, като обмисли всички възможности. Както и да е, може би затова точно той притежава имоти. Като онази сграда с апартаменти на Корт Стрийт, на която Джейк Стоянов беше домоуправител. Не знам как се е добрал до прислужницата на Долорес Чиоза, но няма особено значение, нали?

— Иди го напиши — рече Стийв. — Нали ти си се обадил на Леопарди и си се престорил, че си момичето?

— Да — отвърна Милър. — Ще го напиша, Стийв. Ще го подпиша, а после ти ще ме пуснеш — само за един час. Нали ще ме пуснеш, Стийв? Само един час преднина. Не искам кой знае какво от стар приятел, нали, Стийв? — и се усмихна. Беше плаха, крехка, призрачна усмивка.

Стийв приклепна до проснатия на пода мъж и опипа артерията. Погледна нагоре и рече:

— Съвсем мъртъв... Да, ще ти дам един час преднина, Джордж, ако напишеш всичко.

Милър безшумно се приближи до високо дъбово бюро, обковано с потъмнели медни гвоздеи. Отвори писалището, седна и взе писалката. Отвинти капачката на мастилницата и започна да пише с ясения си стегнат почерк на счетоводител.

Стийв Грейс седна пред огнището, запали цигара и се втренчи в жаравата. Държеше пистолета с лявата си ръка, върху коляното. Отвън

запах на птички. Вътре се чуваше единствено скърцането на перото.

9

Слънцето се бе вдигнало доста високо, когато Стийв излезе от къщата, заключи, спусна се по стръмната пътечка, а оттам по тесния чакълест път до колата си. Сега гаражът бе празен. Сивата кола я нямаше. Над боровете и дъбовете лениво се виеше дим от друга хижа, отдалечена на не повече от половин миля.

Запали колата, взе завоя, подмина два товарни вагона, превърнати в хижи, а оттам излезе на шосе с две платна, което се изкачваше право към Крестлайн.

Паркира на главната улица пред хотел „Крайт на света“, изпи едно кафе на бара, а после се затвори в телефонната кабина в дъното на празното фоайе. Помоли телефонистката за междуградска връзка с Лос Анджелис, след което набра номера на собственика на клуб „Шалот“.

Отзова се мазен гласец:

— Домът на господин Уолтърс.

— Стийв Грейс. Свържете ме с него, ако обичате.

— Един момент, моля.

Изщракване, нов глас, не толкова мазен и далеч по-твърд:

— Да?

— Стийв Грейс. Искам да говоря с господин Уолтърс.

— Съжалявам. Струва ми се, че не ви познавам. Малко е раничко, амиго. По каква работа?

— Ходил ли е в дома на госпожица Чиоза?

— О! — Пауза. — Ченгето. Разбрах. Чакай така, приятел.

Сега вече друг глас. Ленив. С едва доловим ирландски акцент.

— Можеш да говориш, синко. Уолтърс на телефона.

— Аз съм Стийв Грейс. Аз съм онзи, който...

— Знам всичко, синко. Момичето е окей, между другото. Мисля, че вече спи горе. Карай нататък.

— Намирам се в Крестлайн — най-високата точка на превала Ароухед. Двама мъже са убили Леопарди. Единият е Джордж Милър,

нощен администратор в хотел „Карлтън“. Другият е брат му, бивш боксьор, Гъф Толи. Толи е мъртъв, застрелян от брат си. Милър се измъкна, но ми остави пълните си признания, подробни и подписани.

Уолтърс бавно каза:

— Бързо действаш, синко, освен ако не си съвсем откачен. Най-добре е веднага да дойдеш тук. Защо са го направили?

— Имали са сестра.

— Имали са сестра... — тихо повтори Уолтърс. — Ами онзи, дето се е измъкнал? Не искам някой местен шериф или жаден за слава селски съдия да си науми нещо...

Стийв тихо го прекъсна:

— Мисля, че няма нужда да се тревожите за това, господин Уолтърс. Струва ми се, знам къде е отишъл.

Стийв Грейс закуси в хотела не защото беше гладен, а понеже се чувстваше омаломощен. Качи се пак в колата и се запуска по дългия път от Крестлайн за Сан Бернардино. Широкото павирано шосе пълзеше по самия ръб на дълбока урва с дъно чак в долината. На някои места толкова се доближаваше до ръба, че дълги бели мантинели предпазваха автомобилистите.

Мястото се оказа на две мили под Крестлайн, където пътят правеше остър завой по хълбока на планината. Отстрани край банката бяха паркирали коли — няколко частни, една служебна и една на „Пътна помощ“. Бялата мантинела беше счупена, а хората се бяха скупчили край дупката и гледаха надолу.

На около двеста и петдесет метра под тях смачканите останки на сива кола проблясваха на слънцето.

Книгата е непълна.

Издание:

Реймънд Чандлър. Пълна колекция разкази, том 2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.